ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ப்ரஹ்ம தத்வ விளக்கம்

சைதாப்பேட்டை

ஸ்ரீமான் ஆதிமூர்த்தி இராமாநுஜதாஸர் புத்ரரும்,

ஸ்ரீமத் பரம ஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீமான்

வானமாமலை கலியன் இராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமிகளின்

திருவடி சம்பந்தியுமாய்,

பயவேத பாரவாதககான கொப்பபத்துறைச்சார்ந்த குரிஞ்சிவாடி

ப்ரஹ்மஸ்ரீ கணேச ராவ் அவர்களிடம்

உபயவேதாந்த ரஹஸ்யங்களையுமோதி, உணர்ந்தவருமான

ஸ்ரீமான் க்ருஷ்ணராமாநுஜதாஸர்

அவர்களால் இயற்றப்பட்டு

சென்னை, சைதாப்பேட்டை

ம-ா-ா-ஸ்ரீ கோ. ஸ்ரீனிவாச நாயகர் அவர்களாலும்,

ம-ா-ா-ஸ்ரீ தி. இராமசாமி முதலியார் அவர்களாலும்,

சென்னை:

தாதா அச்சுயந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1922

இதன் விலை அணா 5

PRINTED AT
THE TATA PRINTING WORKS,
5, THAMBU CHETTY ST., MADRAS

ப்ரவேசம்

பஞ்ச பூதமயமான லோகங்கள் அனேக முளவாயினும், இந்தலோகத்திலும், அதிலும் இந்த பூமியின் நடுவிடத்திலிருப்பதும, எண்பத்திநாலாயிரம் யோஜனை யுயரமுள்ளதும, பதினாயிரம் யோஜனை பூமிக்குள்ளே யுருவியோடியிருப்பதும், முப்பத்திராயிரம் யோஜனை தலைவிரித்திருப்பதுமான மஹம்மேருவென்கிற பர்வதத்தின் சுற்றெல்லைகளிலெல்லாம் நம்மைப் படைக்காமல், ஸ்வாயமபு மநுவின் புத்ரரான அக்னீநத்ரனுக்கு உரிய ஜம்புத்வீபத்திலும் ஒன்பதாங் கூறான தக்ஷணபாகத்தில் நாபியினாலாளப்பட்ட பாரதவர்ஷ பாரதகண்டமென்கிற இமயத் தென்பாக பூமியானது, நமக்குப்பிறப்பிடமாக ஜன்மிப்பித்தது மிகவும அருமையாக எண்ணக்கடவீர், இப்படிப்பட்ட புண்ய தேசத்தில் நாம் பிறந்தது மிகவும் அரிது, அதினினும் அவயவ சூந்யமற்று, ஆண்மகனானது மேலான ஆச்சர்யம், அதனினும், அநாதி வேதசாஸ்த்ரோப ப்ரஹ்மணாதி நூல்களுக்கு உரியனாவது மிகவும அருமைப்பாடு, இவ்வாறான புண்யோதக்ருஷ்டங்களினால் சிற்சில வேதப்பயிற்சி யேற்படுமாயின் யதார்த்தங்களை நன்குணர்ந்து நடப்பதே வேதப்பயிற்சியுள்ளோரின் கடமையென வறியாமையாலும், தாம நன்குணரவல்லோமென்னும் அஹங்காரத்தினாலும், அவைகளுக்கு அனர்த்தம் செய்தும், தமக்கியன்றவாறு சப்தங்களை வருவித்துக்கொண்டு அவை திக பரமாயும், கல்பனைகளாயும், புரளிகளான அர்த்தங்களை

ஸ்தாபித்துக்கொண்டும், யதார்த்தங்களை மறைத்தும், யதார்த்த வாதிகளை நிந்தித்தும், யதார்த்தம் கைவந்த பரஹம்ஸாக்ரேசர்களை தூஷித்தும் புத்தகரூபமாய்ப் [illegible]களில் வரைந்துத் திரியும் பாஷண்ட ரோகிகளினது, [illegible]ங்களை [illegible]ண்டித்து, யதார்த்தங்களை ஸ்தாபிச்சயும், அப்பாஷண்டர்களினது தூஷணை நிந்தைகளைத் தூ[illegible] ஞாயங்களைக்கண்ட பண்டிதர்போல் [illegible] [illegible]யவுமே இந்நூல் வெளியிடப்பட்டது.

இங்ஙனம்,

ஸ்ரீ பாஜு ராமாநுஜதாஸன்,

சைதாப்பேட்டை.

ஓம் பரப்ரமணே நம:

பரப்ரஹ்ம தத்வவிளக்கம்

சுக்ல யஜுர்வேத பிருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில்
4-ம் அத்தியாயம் 4-ம் பிராம்மணம்.

"அஸ்ய மஹதோ பூதஸ்ய நிச்வஸிதமேதத்யத்
ருக்வேதோ யஜுர்வேத: ஸாமவேதோ தர்வாங்கிரஸ
இதிஹாஸ: புராணம் வித்யா உபநிஷத:"

இத்யாதியாகிய ப்ரமாணங்களின்படியே சர்வ நியந்தாவாயும், சர்வ வேதோபப்ரம்மணாதி நூல்களின ப்ரதிபாதியனாயும், சர்வாந்தர்யாமியாயுமிருக்கும சர்வேஸ்வரனது ஸங்கல்ப ஸ்வாஸமே ருக், யஜுர், ஸாமம், அதர்வணமுதலாகிய வேதங்களும் இதிஹாசம, புராணம், வித்தை, உபநிஷத் முதலியன என அறுதியிட்டுள்ளபடியால், எம்பெருமானது ஞாயமான கடாக்ஷமில்லையாயின் வேதத்தின் யதார்த்தம் வெளிப்படையாய் தோன்றாதாகையால் தமது பரம கருணையால் தாமே தம ப்ரஜைகளுக்கு விளக்கிக்காட்டியபடியால் வேதங்கள் அநாதியாய், கல்பங்கள்தோறும் ப்ரஜைகளாகிய ப்ரமம, ருத்ர, இந்த்ராதி தேவர்களுக்கும, மஹரிஷிகளுக்கும, ஸர்வேஸ்வரனால் போதிக்கப்படுவதால், அவ்வேத ப்ரதிபாத்ய னை ஸர்வேஸ்வரன் பக்கலிலும், வேதத்தின் பக்கலிலுமு ள்ள ஏற்றங்களை அறிந்தவர்களிற் றலைமையானவர்கள் ஏம தாரியர்களேயாம். அவ்வேத புருஷர்களில் பெரும்பாலுப நல்ல யோகிகளாயும், ஞானிகளாயும், வேதநிற்வாஹிகளாயும, விளங்கினர் அப்பரமஞானிகளுக்குப் பிறகு அமைந்தவர்கள்

அமைப்பின்றி விளங்கினதால் காலக்ரமத்தில் வேதாத்யயனம் குறைவுபட்டுப்போய் வேதமானது கோர்வையின்றி சிதறிப் போனமையால் அதை சீர்திருத்தவேண்டி எமதருட் பெருங் கருணையப்பனாகிய நமது பரம க்ருபையால்

"பரமேஸஸ்யா தத்விஷ்ணு: பரமம்பதம்"

என்கிறபடியே பரமேஸ்வரனுடைய, பரமபத நிர்வாஹனனுடையும், விளங்காநின்ற மஹாவிஷ்ணுவினம்சமாய் "வ்யாஸாய விஷ்ணு ரூபாய வ்யாஸ ரூபாய விஷ்ணுவே" என்றும் "ஸஹோதாஸ வ்யாச: பராசர்ய:" என்றும "வ்யாஸயதீதிவ்யாஸ:" என்கிற யஜுர் வேதத்தில் விதப்படியின் பிரகாரம் வேதங்களினுடைய யதார்த்தத்தை ஸ்தாபிக்கவும், அனர்த்தங்களை நிராகரிக்கவும், கல்பங்கள்தோறும் அம்ஸாரூடராயும், பராசரர் புத்திரராயும், விளங்கிய வேதவ்யாஸபகவான அவதரித்து அஹோராபாஹ்ய மாய் செயபீராததமாய், ஐக்ரியம், பௌடிகம, தலவகாரம், ஸாமம என்று பெயர் பெற்றிருந்த வேதங்களை தமது பரம க்ருபையாலே எதிர்கால நிகழ்ச்சியைக் கணித்து சிற்றறிவினோர் அறிந்துய்யுமாறு ருக், யஜுர், ஸாமம், அதர்வணம் என்பதாகப் பிரித்து தன சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்க அவர்கள் அவ்வொவ் வொரு பாகத்தையும் அநேக பகுதிகளாக தொகுத்து அவ் வாறு தொகுத்த பாகங்களுக்கு வேதஸாகைகளென்று பெய ராய் அதிலும ருக்வேதத்தில் 21, யஜுர்வேதத்தில் 109, ஸாமவேதத்தில் 1000, அதர்வணவேதத்தில் 50, இப்படி 1180, ஸாகைகளாய் ஒவ்வொரு ஸாகைகளுக்கும் ஒவ்வொரு உபநிஷதென்று பெயராய் ஒவ்வொரு ஸாகையும் பூர்வபாகம் யஜ்ஞாதி விதய, நைமித்ய, தருமங்களையும், அவைகளை அனு ஷ்டிக்கவேண்டிய விதிகளையும, செய்ய யோக்யதையுள்ள அதி காரிகளையும், செய்விக்கிறவர்களின் யோக்யதையும், ஆராதிக்க

வேண்டிய தேவதைகளையும், தத் தேவதைகளைப்பற்றிய மந்த்ரங்களையும், தத்தத் கருமங்களின் பலன்களையும், கூறுகிறது. அக்காரணத்தால் இதற்கு கருமகாண்டமென்றும், அவித்தை என்றும் கருதப்படுகிறது. வேதத்தில் கருமகாண்டத்திற்கு அவித்தை என்னும் நிரூபணம் மைத்ராயண்ணி யுபநிஷத்தில 7, 9 கடோபநிஷத்தில் 2, 4 ஈஸாவாஸ்யோபநிஷத்தில் 11 லும் காணலாம். உத்ரபாகமானது பரமேஸ்வரனை உபாஸிக்கும் மார்க்கமாகிய ஸாங்க்யயோகம், நிஷ்காம கருமயோகம், தபஸ், ஸகுண நிர்குண ப்ரம்மோபாஸனைகளையும், ஆத்மலக்ஷணமும், ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வமும், ஸமஸ்த கல்யாண குணாகரத்வமும், ஸர்வசேஷித்வமும், ஸ்ரீய: பதித்வம் முதலியவைகளையும், அவைகளுக்கு அங்கோபாங்கமான விஷயங்களையும் கூறுகையாலே, இவ்வுபாகத்திற்கு ஞான காண்டமென்றும், வித்தையென்றும், மேலேகூறிப்போந்த மைத்ராயண்ணியும், கடோபநிஷத்தும், ஈஸாவாஸ்யம் முதலிய ஸ்ருதிகள் கூறுகிறது. இவ்வாறு விவரிக்கப்பட்ட விஷயங்களை முக்திகோபநிஷத்திலும், விஷ்ணுபுராணத்திலும் விரிவாகக் காணலாம். இப்படி 1180 ஸாகைகளுடைய வேதங்களின் சில பாகங்களே தற்போது 108, உபநிஷத்துகளாக வெளியாயிருக்கின்றது. இந் 1180 ஸாகைகளையுடைய வேதங்களை வேதபுருஷனால் வெளியிடப்பட்ட மீமாம்ஸா ஸாஸ்த்ரங்களன்றி வேதத்தின் யதார்த்தம் விளங்காது. அம்மீமாம்ஸா ஸாஸ்த்திரம் 20 அத்யாயங்களையும், அதில் உத்ரபாகம் 14 அத்தியாயங்களையுடையதாயும், கருமநிச்சய ஸாதனமாயும், ஜைமினி முனிவரால் விளக்கப்பட்டதாயும், உத்ரபாகம் ப்ரஹ்மத்தினுடைய நிச்சயத்தின் ஸாதனமாயும், 6-அத்யாயங்களையுடையதாயும், வ்யாஸபகவானால் விளக்கப்பட்டதாயுமிருக்கும்.

யஜுர்வேத ப்ரதிபாத்யரான வேதவ்யாஸ பகவான் “வேதஸாஸ்த்ராத்பரம” என்கையாலே அவ்வேதங்களை யனுசரித்தே பரதத்வ பரமபொருளை யறியவேண்டும்.

அந்நபூர்ணோபநிஷத்தில்

“யச்சூன்யவாதிநாம சூந்யம் ப்ரஹ்மப்ரஹ்மவிதாம்சயத்
விஜ்ஞாநமாத்ரம் விஜ்ஞாந விதாமயத் மலாத்மகம்
புருஷஸ்ஸாங்க்ய த்ருஷ்டீநா மீஸ்வரோ யோகவாதிநாம்
சிவச்சைவாகமஸ்தாநாம் கால: காலைகவாதிநாம
யத்ஸர்வஸாஸ்த்ரஸித்தாந்தம் யத்தத்வம் தத்ஸௌஸ்திக:”

இதனை பொருள்.

ஸர்வநியந்தாவான ஸர்வேஸ்வரனை யப்படியவனை எண்ணிலவாயினும், சூன்யவாதி சூன்யமாகவும், ப்ரஹ்மவாதி ப்ரஹ்மமாகவும், விஞ்ஞானமுள்ளோன் ஆன்மாவிசிஷ்டத்தில் விஞ்ஞானமாகவும், ஸாங்க்யன் புருஷனாகவும், யோகவாதி ஈஸ்வரனாகவும், சைவ, ஆகமி சிவனாகவும், காலைகவாதி காலமாயு மறிகிறானாதலால், ஸர்வ ஸாஸ்த்ர சித்தாந்தங்களினு முடிந்த தத்வப்பொருளும், விகாரரஹிதமான நிர்விகாரனும், கல்பங்கள்தோறும் பரம், சிவ, இந்த்ராதி தேவாதிகளை ஸ்ருஷ்டித்து ஹரிக்கின்றவனுமான ஸர்வேஸ்வரனை ஒருவனேயுள்ளான்.

அதர்வசிரோபநிஷத்.

“காரணநாமதயாதா காரணந்துத்யேயஸ்
ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்ந ஸர்வேஸ்வர” என்கிறபடியே

சராசர ப்ரபஞ்சங்களுக்கும் காரண வஸ்துவும், த்யாதாவும், அறிபொருளும், பாவன வஸ்துவும், ஸர்வவ்யாபகனுமான ஸர்வேஸ்வரனேயாவன். மேலே கூறியுள்ள ஈஸ்வர ஸப்தத்தால அஸாஸ்த்ர வாதிகளும், நவீனபண்டாரங்களும் நிகண்டுகளில கூறும் ஈஸ்வர ஸப்தங்களுக்கு ருத்ராதி தேவர்களுக்குத்தான

பொருந்துமென்ன நடப்பிக்கின்றனர்? அதற்கிணங்க சிற்சில ஆபாசமான உதாரணங்களையும், கதைகளையும், பிதற்றுகின்றனராயினும் ஆராயுமளவில் சில காரணத்தால் சிற்சில தேவர்களால், தங்களுக்கு சேரப்பட்டுள்ள கடமைகளைத் தவிர்த்துக் காப்பாற்றும் பொருட்டு அதிர்ந்துக் கொண்டாடப் பெற்றதாம். அதாவது கடமையால் வருந்தும் ஒருவன் தனது போஷகத்துக்காக பிறரை வருந்திக் கொண்டாடப்பட்ட பட்டப்பெயர்களுக்கு எவ்வாறு அர்த்தம் பொருந்தாதோ அவ்வாறே பெற்றவையாம் ருத்ராதி தேவர்களின் ஈஸ்வரத்வம்.

சகல ஈஸ்வர சப்தங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்யன் யாவனெனில்.

“யா ஈஸ்வர ஸப்தோயம் நாராயணே ப்ரதிஷ்டதே” என்றும்,
“யத்வா ஈஸ்வர ஸப்தோயம் ரூட்யா வர்த்தி ஜநார்த்தநம்” என்றும், வசிஷ்டரும் விஸ்வாமித்ரரும் வியாகரண சூத்திரங்களிலும் ஈஸ்வர சப்தங்களுக்கு ப்ரதிபாத்யனும், அச்சப்தார்த்தங்களுக்கு ஆஸ்ரயனுமானவன் ஸ்ரீமந் நாராயணனொருவனே பவன் என்றும், ஜீவகோடிகளினுடைய அநிஷ்டங்களை போக்கி இஷ்டங்களைக் கொடுக்குமவனும் ஜநார்த்தனனொருவனே யாவன் என்றும் ஹிதாநுஸாசர காமாநுகுண நியாமக ஸ்வரூப ரூப நாமவிபூதிகளையும், பரத்வகாரணத்வாதி கல்யாண குண ஸமூஹங்களையும், வேத வேதாந்தாதிகளெல்லாம் ஓதக் கேட்க அநந்தவைபவ ஸஹிதனாய் விளங்குபவனாதலால், ஸமஸ்த விலக்ஷண ப்ரமேயப்ரமாதாக்களான சதுர்முக, பஞ்சமுக, வ்யாசபராசர, சுக சௌநக, விச, ணச, வசிஷ்டாதி ப்ரஹ்மவித்துக்களும், ஸ்ரீபராங்குச பரகாலபட்டார்பிரான் ஆதியான ப்ரஹ்மவித்தக்ரேசர்களும் அப்பரமேஸ்வர ஸப்த ப்ரதிபாத்யனை பரப்ரஹ்மத்திற்கு நாராயணனென்ற திருநாமமே அஸாதாரண திருநாமமென்று அறிவுறுத்தினார்களன்றோ? ஆகையால் மேலே

கூறிய பரமாணககளில் "நாராயணே பரதிஷ்டதே" என்கிற [illegible] சாவாநகாயா மியாய, ஸதவ, ரஜஸ், [illegible] சமானவனுய, [illegible] ஜீவோத்பத்தி [illegible] பரமாத்மா [illegible] திரகாராகளும [illegible] களும, [illegible]

ஜக [illegible] மா காரணபூத [illegible]

[illegible]

"யதோவா [illegible]
[illegible]"

என [illegible] பரமாத்மா [illegible] அசேதனமும [illegible] வெளிப்படு [illegible] கிறானென்பது [illegible]

நாராயணோபநிஷத்

"நாராயணாத் [illegible] நாராயணாத் ருத்ரோ ஜாயதே, [illegible] நாராயணாத்ப்ரஜாபதி
ஜாயதே, [illegible] நாராயணாத் த்வா
தசாதித்யா, ருத்ரா [illegible] வஸவ [illegible]
நாராயணாதேவ [illegible] நாராயணேப்ரவா
த்தியந்தே, நாராயணேப்ரலீயந்தே"

என்கிறபடியே புருஷோத்தமனும், பரனாயாதி பரம யனுமுள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்திலிருந்தே பரமமா, சிவன், இந்திரன், தவாதசாதித்யா முதலான பன்னிரண்டு ருத்ராகளும,

தேவ, மநுஷ்ய, திரியக், ஸ்தாவராதி சகல பதார்த்தங்களும் உண்டாயிற்றென்றும், அப்படிப்ரளயகாலத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனே அவையெல்லாவற்றையும் சங்கரித்து [illegible] நிலைபெற்று நிற்கின்றனனென்றும், பின்னர் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் அகில ஜகத்காரண பரதேவதையான ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்திலேயே அனைவரும் லயமாகின்றனரென்றும்

பைங்கிரஹோபநிஷத்

" ப்ராணங்காம வைரோசந [illegible]
[illegible] தேவ [illegible]
[illegible]
[illegible] "

னென்றும் [illegible]
ஸ்தாவரமவனாயிருப்பாயா [illegible] பரமாசியனே [illegible]
வாத்திறலே மாருதம் [illegible] வ்ருஷ்டியாய், [illegible]
படம்போல ஜாலமுபமையும், [illegible]
சதானய பரிதிவயாதி பதார்த்தங்களும் [illegible]
மயிர்களும், [illegible]
வல்லவருமானவர் (ஹரி) [illegible]
றென்றும் [illegible], ஸ்ரீராமானுஜ [illegible]
சாரியரும், [illegible] ஆசாரியரும், [illegible]
கள் பாஷ்யங்களிலே ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்திருக்கிறார்கள். [illegible]
[illegible] ஸர்வ [illegible], திருவஷ்டாக்ஷர ப்ரதிபாத்யனும்,
விளங்குகின்ற ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஜகஜ்ஜன்மாதி காரண பூதனென்பது தடையில்லையன்றோ

ஸர்வாந்தர்யாமித்வமாவது

நாராயணோபநிஷத்.

" அந்தர்பஹிஶ்ச நாராயண நாராயணமேய [illegible]
யத்பூதம் யச்ச பவ்யம் நிஷ்களங்கோ நிரஞ்ஜனோ
நிர்விகல்போ நிராக்யாத: சுத்தோ தேவ ஏகோ நாராயண: "

என்கிறபடியே அவித்யாதி கர்மகட்டுகளுமற நாராயணன், ஊர்த்தவமும் நாராயணன், அதோங்கமும் நாராயணன், உள்ளும் புறம்பும் நாராயணன், பஞ்சபூதப் பரப்பாலலங்க்ருதமான சர்வ லோகங்களிலும் அணுவிற்கணுவாயும், மேருக்கு மேர்வாயும், யாதொரு பூதகாலம், பவிஷ்யத்காலம், சர்வமும் நாராயணனேயாய், நிஷ்களங்கனாய், நிரஞ்ஜனனாய், நிர்விகல்பனாய், சகல பிரம்மாண்டங்களிலுமுள்ள வியவஹாரங்களை ஒருங்குணர்ந்து சங்கல்பத்தால் ஆட்டி அமைப்பிக்கும் அகடிதகடனா சாமர்த்திய மமைந்த பரம்பொருளன்றோ சர்வாந்தர்யாமியான ஸ்ரீமந் நாராயணனென்றும்,

யஜுர்வேதத்தில் தஹரவித்தையில்.

"புருஷயேவேதம் ஸர்வம் யத்பூதம் யச்சபவ்யம்"

என்கிறபடியே காலபரிச்சேதரஹிதமாய், கழிந்த காலத்திருந்த ஜகத்தும், எதிர்கால நோக்குடைய ஜகத்தும், நாமுன் காணப்படுகிற ஜகத் யாவும் அநிருத்த நாராயணனின் அந்தர்யாமித்வமெனவும், இமமுக்கால நோக்குள்ள ஜகத்தும் அதிலுள்ள சேதன அசேதனங்களும் அப்பரம புருஷனுக்கு சரீரமாயமையப்பட்டவை என்றும்,

சுக்லயஜுஸ் சுபாலோபநிஷத்.

"சக்ஷுஸ்ச த்ரஷ்டவ்யம்ச நாராயண: ஸ்ரோ
த்ரஸ்ச ஸ்ரோதவ்யஞ்ச நாராயண:"

என்கிறபடியே சகல லோகங்களிலுமுள்ள சகல வஸ்துக்களையும் பார்க்கின்றவனும், பார்க்கப்படுகின்ற சகல வஸ்துக்களும நாராயணனே, கேட்கின்றவனும், கேட்கப்படுகின்ற சகல வஸ்துக்களிலும, சகல சப்தங்களிலும் அந்தர்யாமியானவன் நாராயணனே என்றும்,

"அந்தச்சரீரே நிஹிதோகுஹாயாம"

ஒவ்வொரு தேவ, மநுஷ்ய, திரியக், ஸ்தாவராதி ஸ்தூல சூக்ஷ்மாதி சரீரங்களிலும், உள்ளும், புறம்பும் வியாபித்துள்ளோன் நாராயணனென்றும்,

யஜுஸ் கைவல்யோபநிஷத்.

“ [illegible] நிஹிதோ குஹாயாம் பிப்ராஜதே
[illegible] தயோவிசந்தி”

என்று சகலஜீவகோடிகளின் ஹிருதயகுகையில் வியாபித்துள்ளோன் சர்வாந்தர்யாமியான வாசுதேவனென்றும்,

கிருஷ்ணயஜுஸ், ஸ்வேதாஸ்வதரோபநிஷத்.

“ அணோரணீயாம் மஹதோ மஹீயாம் ஆத்மாஸ்ய
குஹாயாம் நிஹிதோஸ்ய ஜந்தோ”

என்று அணுசமான பிரமாணமுடையதிலும், மேருபர்வதாதிகளிலெல்லாம் உள்ளும் புறம்பும் வியாபியாநின்றவன் சர்வாவி ஸிஷ்ட [illegible] தனென்றும்,

மஹா நாராயணோபநிஷத்

“ யச்ச கிஞ்சித் ஜகத்ஸர்வம் த்ருஸ்யதே ஸ்ரூயதேபிவா
அந்தர் பஹிஸ்ச தத்ஸர்வம் வியாப்ய நாராயணஸ்தித: ”

என்றபடியே சர்வப்ரேதாஹிருதயம், திரிகாலநோகத்துள்ள ஜங்கம ஜீவகோடிகளின் திருஷ்டிக்குக் காணப்படுகிற மேரு தாணுதிகளிலுள்ளும் புறம்பும் வியாபிப்பவனும், அவ்வொவ்வொன்றினின்றும் பெயரும் சப்தங்களை கேட்கும் ஜீவகோடிகளிலும், அவ்வாறு சப்தஸ்பர்சங்களிலும், நிஷ்களங்கனாயும், நிரஞ்ஜனனாயும், நிராலம்பனாயும், அபின்னனாயும், அவ்யக்தனாயும் ஏகோசரனாயும், தனக்குப் புறம் பிறபோகவிட்ட சித்துக்களிலலாமல் அவைகளை விட்டே வளைந்துகொண்டு சுகசயனனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் பரம்பொருளை ஸ்ரீமந்நாராயணனென்றும்

மஹா நாராயணோபநிஷத்.

“ அநந்தமவ்யயம் கவிம் சமுத்ரேந்தம் விஸ்வசம்
பவம் பத்மகோசப்ரதிகாசம் ஹ்ருதயம் சாப்யதோமுகம் ”

என்று சகலப்ரமாண்டங்களின் பருதிவியில் வசிக்கும் ஜீவ கோடிகளின் வியாபகமின்றிகே சகல ப்ரமாண்டங்களிலுமுள்ள சப்த சமுத்ரங்களில் வசிக்கும் மச்சகூர்மங்களிலும், அச்சமுத்ரங்களினின்றெழும் குமிழிகளிலும், அலைகளிலும் அவ்வலைகளினின்று பிரிக்கும் ஜலத்துளிகளிலும், அத்துளிகளின் ஒவ்வொன்றிலும் [illegible], [illegible] பூர்ணமும் வியாபியாயிருப்பவன் ஸ்ரீமந் நாராயணனே என்றும்,

கோபாலதாபனியுபநிஷத்.

“ஏகோ [illegible]
[illegible]”

சகலப்ரமாண்டங்களிலும், [illegible], [illegible] ஜீவ கோடிகளிலும், [illegible] ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பரமாத்மாவே என்றும்,

அதர்வசிரோபநிஷத்

“ [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ”

என்கையாலே [illegible] சொன்னபடி, யதார்த்தமாயும், [illegible] ஸ்வரூபமாயும், சொல்வதாக நிச்சயித்து, சர்வ [illegible], ஜீவோபாதியுமான, ஸ்ரீமந் நாராயணனை எனக்குள் அந்தர்யாமியாயிருக்கையால் நான் நான் திரிலோகாதிபதியாயிருக்கப் பெற்றேனென்றும், ஆகவே [illegible] காலே பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமான காலங்களிலும், எனக்கிடானவ

ரொருவருமில்லை என்றும் ஜனந்தரங்கீரோஷப்பெருக்காலே பிர சங்கித்தனரென்றும், இப்பிரமாண பெருக்கை ஸ்கந்தோப நிஷத்தும் காணலாம்.

மஹோபநிஷத்.

“ நீவாராஸ்யாத்தனுப்பமா தஸ்யா ஶிகாயா மத்யே
பரமாத்மா வியவஸ்தித: ஸ பிரம்மா ஸ ஶிவா ஸ ஹரிந்
த்போக்ஷர: பரமஸ்வராட்”

என்று ஒவ்வொரு ஜீவகோடிகளின் ஹிருதய கமலமையில் இருக்கிற ஜடாக்கினியின மத்தியில், ஊர்த்வகதியினை பிளவு பட்ட ஒரு ஜ்வாலையுடன் மின்னல் கொடிபோலவும், செந்நெல்மேல் மெல்லியதாயும், ஸ்வயம்பிரகாசமாய், பஞ்சாக்னேதாய், வியாபி புருஷனை பரமாத்மா வியாபித்திருக்கின்ற அவ்விராட் புருஷனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே, பிரம்மாவிற்குள்ளும், ருத்ரனுக்குள்ளும், இந்திரனுக்குள்ளும் இவ்வாறே அந்தர்யாமியாயிருக்கின்றனென்றும் அப்பரமபுருஷனே மூவிதபேதமற்றவனென்றும், ஸ்வேச்சையால் ஸ்ருஷ்டி சம்ஹாரம் செய்யப்பட்டவனென்றும், கர்மத்திற்கு வசப் படாதவனென்றும், ஸ்ருதிஸ்மிருதியாதி சகல வேதங்களும், புராணாதிகளும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரமாத்மாவென்றும், பரப்ரஹ்மமென்றும் நிரூபிக்கப்பட்டது. இவ்வாறிப் ப்ரமா ப்ரபாவங்களைக்கொண்ட (ஹரி: ஓம்) என்று முறைமுறை ஆரணங்கள் முறையிடுகின்றன.

ஸத்வ, ரஜதமோ குணங்களுக்கு அதீதமான நிற்குணமாவது.

த்ரிபாத்விபூதிமஹாநாராயணோபநிஷத்.

“ஸுத்தசத்வமயோ லீலாக்ருஹீத நிரதிசயானந்த
லக்ஷ்மீணோமாயோபாதிகோ நாராயண ஆஸீத் ஸயே
வநித்யபரிபூரண பாதவிபூதி வைகுண்டநாராயண:”

என்று சுத்தசத்வமயமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ளவனுக்கும் அச்சத்வகுண ரஹிதனையும், மாய்கையை ஸ்வாதீனமாயுடை

யவனுனாலும் அம்மாய்கைாஹிதனையும், விளங்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணனை நியாமிக்கின்றேனென்று இச்சுருதி உத்கோஷிக்கின்றது.

அதர்வணவேத திருபாத்விபூதி மஹா நாராயணோபநிஷத்.

"நாராயணாம் ஸை:ஜோகுணப்ரதானை ரேகைக
ஸ்ருஷ்டி கர்தருபி ரதிஷ்டிதாநி விஷ்ணு மஹே
ச்வராக்யைர் நாராயணாம் சைஸ்ஸத்வதமோகுண
பாதாணை ரேகைக ஸ்திதிஸம்ஹாரகர்த்ரு பியரதிஷ்டிதாநி"

என்று யாதொரு பொருளே ஆதிமத்யாந்த மெனனுடமாகு பாடாக விருந்ததல்போலே சர்வேஸ்வரனை நாராயணனே ஸத்வ ரஜஸ்தமஸ்சுக்களாகிய முக்குணங்களுக்கும் ப்ரதாநியாயும் அதிதனையும், விஷ்ணு, ப்ரம்ம, ருத்ர, எனபவர்களின முத்தொழிலுக்கும் ப்ரதானியாயும், அதீதனையும இம்மூவித தெய்வங்களை கடந்தவனையும், விளங்கா நின்றவன் ஸ்ரீமந்நாராணனென்று வேதங்களிலும, ஸ்ருதியாதி உபநிஷத்துக்களிலும், நிவாச தீக்ஷிதமுதலான பாஷ்யங்களிலும், பிரமாணாநுரந்தாலும் நிரூபிக்கபட்டது.

வேதப்ரதிபாத்யனுவது.

வ்யாகரணசூத்திரம்.

"சாவவேதாய யதபதம்மாமநந்தி சர்வவேதாய
தமைகம்பவந்தி நதஸ்மவசஸாம் ப்ரதிஷ்டாவச
சாம வாத்ஸ்யஉத்தமம் நாராயணபரோவேத:"

என்று சர்வவேத வேதாந்தாதிகளும யாதொரு பரதத்வமான பதத்தை நாடுகின்றனவோ, ஸ்ருதியாதி சகல ப்ரமாணங்களும யாதொரு மங்களவஸ்துவை நியாமிக்கின்றனவோ, இதிஹாசாதி சகல சாஸ்த்திரங்களிலும் யாதொரு பரமபாவன பரம் பொருளை துதித்துக் கொண்டாடப்படுகின்றனவோ அவ்வுத்தம பரதத்வபரம்பொருளே ஸ்ரீமந்நாயணனென்றும.

"ஸாக்ஷாத்நாராயணோதேவ: க்ருத்வாமத்தியமீர்"
தனும் மகியானுனுத்ரதேலோகாந் காருண்யஸாஸ்ரபாணிநும்"

என்று யாதொரு வேதமுதல்வனும சர்வநியந்தாவும் சகல ஜீவகோடிகளாலும், உபாயோபேயமாக ஆஸ்ரயிக்கப்படுவதுமான பரமபொருளே ஸ்ரீமந்நாராயணனென்றும

"நாராயணபரோவேதோதேவா நாராயண நாங்கஜா" என்றும்,
"ஆலோடியா ஸர்வஸாஸ்த்ராணிவிசாரியே ஸ்ப புந புந:
யிதமேஹ ஸுநிஷ்பன்னமத்தேயோ நாராயணஸத:"

என்று சர்வசாஸ்த்ர ஸித்தாந்தங்களிலும, மநுவாதி நூல்களிலும் வஸிஷ்டாதி சூத்ரங்களிலும், பலவாராக பரிசோதித்து நாராயண நாமமுள்ளான் யாவனோ அவன்றான் சுத்தசாத்விக ப்ரஹ்மமென்றும் ஆஜ்ஞாபித்திரைத்துவிட்டன வேதவேதாந்தங்களென்றுணரக்கடவீர்.

ஜீவோத்பதியாவது.

மஹாநாராயணாதி உபநிஷத்துக்களிலும், ஈசா, கேனம, கடகம், மஹோபநிஷத் முதலான உபநிஷத்துக்களிலும்

"நாராயணாத் பராணேஜாயதே, என்றும், நாராயணாத்
ப்ரவிர்த்யந்தே, என்றும், நாராயணேப்ரலீயந்தே என்றும்,"

ஜகஜ்ஜன்மாதி சர்வஜீவன்களையும ஸ்ருஷ்டிக்கவும், ரக்ஷிக்கவும பின்னர் ஹரிக்கவுமான ஆராதாரண க்ருதயங்களை செய்யவல்லோனுகையால் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஜீவோத்பதி என சகலப்ரமாணங்களிலும நிசயிக்கப்பட்டிருக்கின்றன பகவத்ஸாஸ்த்ரமாகிய ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரத்தில் ஜீவோதபதி ப்ரமாணம் ஸ்பஷ்டமாய் விளக்கப்படுவதால் அதை அனுசரித்தே ஸ்ருதிகளும

மஹோபநிஷத்

"விஸ்வமேவேதம் புருஷஸ்தத்விஸ்வமுபஜீவதி
பதிம்விஸ்வஸ்யாத் மேஸ்வரம் ஸாஸ்வதம்
ஸிவ அச்சுதம் நாராயணமஹாங்கேயம்"

என்று சகல பிரமமாண்டங்களும் அதிலுள்ள ஜீவகோடிகளும் உஜ்ஜீவிப்பதற்குடலாய் ஆஸ்ரயிக்கப்படுமவன் எவனே சகல சேதநாசேதனங்களும் எவனால் நிலைபெற்று நிற்கின்றனவோ சகல பிரமமாண்டங்களுக்கும் அதிலுள்ள தேவ மநுஷ்யாதி சகலபதார்த்தங்களுக்கும் (பதி) நாயகனாய் நின்றவன் எவனே பரமேஸ்வரனாயும், அழிவற்றவனாயும், மங்களஸ்வரூபனாயும், அச்சுதனாயும் விளங்காநின்றவன் எவனே அவனே ஸ்ரீமந் நாராயணனென்று வேதவேதாந்தாதிகளும், இதிஹாசாதி சாஸ்திரங்களும், வெளிப்படையாய் ஆணையிட்டுரைத்துவிட்டன.

இப்படி பிரமாணங்களால் பரமாத்மாவாயும், ஜீவாத்ம பதியுமான ஸ்ரீமந் நாராயணனை சேஷியான நான் சேவிக்க ஸம மந்த்ரத்தால் ஜீவாத்மாவை தனக்கு சேஷப்படுத்தி ரக்ஷிக்க முன்வந்து முன்னிற்பானாலும் ஜீவாத்மபதியென நட்டிலலையிறே.

ஸ்ரீ பாஷ்யம்.

" இச்சயாபத்து பரஸ்யைவ யஸ்யாதிஸம்பவித்தயே
உபயாப்யுபேயைகத்வம் ஜுஷ்டாம்ஸ்தன் ஸ்வஸ்த ஸேஷிணேண" என்றும்.

" அயம்ம வாத்மஸரீரபாவ ப்ருதக்ஸித்த்ய நாஹாராதேயபாவ:
நியந்த்ருநியாம்யபாவ ஸேஷசேஷிபாவஸ்ச" என்றும்

" பரத்வாதிஸயாதாரசேச ய்யாப்தாஸேயபத்வமே
வ்யாப்யஸ்வரூபம ஸஸேஷ: பரஸேஸேஷி" என்றும்.

" யஸ்யசேதநஸ்யயத்த்ரவ்யம் ஸர்வாத்மநா
ஸ்வார்த்தே நியந்தும் தாரயிதும் சஸக்யம் தச்சே
ஷதைகஸ்வரூபஞ்ச தத்தஸ்யஸரீரம்"

என்னும் ஸ்ருதி வாக்யங்களுக்கு, வேதார்த்த சங்க்ரஹத்திலும், ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும், நியந்த்ரு நியாம்யபாவம், ஆதார ஆதேயபாவம், சேஷசேஷிபாவமாகிற இம்மூன்று சம்மந்தத்தையும் தெளிவாய் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

"யதேஷ்டவிநியோகார்ஹம் ஸேஷஸப்தே
நகத்யதே ஈஸ்வரேண ஜகத்ஸர்வம் யதேஷ்டமவிநியுஜ்யதே"
என்று ஸர்வஸேஷியான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு சகல ஜீவகோடிகளும் எப்போதும் எக்காலத்தும இஷ்ட விநியோ ஹார்த்தமாக ஸேஷப்படவேண்டியிருக்கைபாலும்,

"தேவகீஸூத கோவிந்த வாஸுதேவ ஜகத்பதே" என்றும்.
"நாராயணப்பதிம ஸர்வலோகாநு" என்றும,
"நாராயணபதிம ஸர்வஜீவாநாம்" என்றும்.

ஸர்வலோகங்களுக்கும, சகல ஜீவர்களுக்கும் நாயகனுயும், பராத்பரனுமாயும், தேவகீபுத்திரனாயும், கோகுல திலகமாயும், வாசுதேவனை ஸ்ரீமந்நாராயணனை நியாமிக்கின்றேனென்று மறைநாராயணோபநிஷத்து முதலான ஸ்ருதிகள் உத்கோஷிக்கையாலும்,

"மநு நாமஸாககமசுரோந்முக ஹாஹாதேரு ஹாதத : சதுர்மும
பாரஹ் மணுதீநாம ஸாககமதவாராம் ஜகதபதி;"
என்று ஸ்ரீபராசர, விஷ்வக்ஸேந, பராப, நாரத, அநிருத்த, பராசராதி முதலிய ஸம்ஹிதைகளிலும் ஜீவேஸ்வரபதி பரமாணம் ஸ்பஷ்டமாய் கூறுகையாலும், பரமபுருஷனே ஆதிபிரிவிகாநந்தமான பேதுரேனை வாசகங்களை யெல்லாம வளர்த்துக்கொண்டு அவ்வப்ப்ருதியாதிகளை நமது ஜாயமான கடாக்ஷத்தால் ரக்ஷித்து பின்னர் பஞ்சபிரளய காலத்தில் தன சங்கல்பாதீனமாக தம்மில் அடைப்படுத்துவோருதலால (ஜீவேஸ்வரபதி) ஜகஜ்ஜீவநாயகனென்னத்தட்டில்லையிறே.

சச்சிதாநந்த மயமான பரமபத நிர்வாஹனுவது.
சுக்லயஜூர் நிராலம்போபநிஷத்.

"பராணேந்தாயா அந்தகணர்ணதுணுமேதஹ
பரத்ரம் சத்சிதாநந்தமயம் ஸர்வசாக்ஷிஹம்
நித்ய முக்தா பரஹ்மமஸ்தாநம் பரமபதம்"

என்று வாக்கு மனசுக்களாகிய ப்ராணேந்த்ரிய வியாபாரங்களுக்கு எட்டாததும், ப்ரம்மருத்ரேந்த்ராதி தேவர்களால் அறியத்தகாததும், த்ரிகாலத்தும் பாதவமில்லை பெற்றதும, சத், சித், ஆநந்தமயமானதும், சர்வசாக்ஷியமானதும், விஷ்வக்ஸேநாதி நித்தியர்களும், ஸ்ரீமந்நாராயணனையே உபாயோபயமாய் ஆஸ்ரயித்துய்யும் சடகோபாதி ஜீவன்முக்தர்களும், வசிக்கிற பரப்ரஹ்மஸ்தானம் பரமபதம் என்றும,

த்ருபாத்விபூதி மஹாநாராயணோபநிஷத்.

"ஸர்வத்தசத்வம மலோகவிலாக்ருஹித நிரதிசயா
னந்தலக்ஷணோ மாயோபாதிகோ வைகுண்ட நாராயண:"

என்று சுத்தஸத்தமையும், பஞ்சபிரளயானந்தரம் பரமாதார வான ஸ்ரீமந்நாராயணனின் வாஸஸ்தானமாயும், நிரதிசையானந்தமயமானதும, மாயையாதி சகல விகாரரஹிதமானதாயும, நித்யமானதாயும விளங்கியது பரமபதம என்றும

அதர்வசிகை.

"யந்த தேவாச முநயோந ஸாஹந்த ஸஸங்ரஹ
ஜாநந்தி பரமே லஸ்யாதத்விஷ்ணு: பரமம்பதம்"

என்று தெய்வசபையில தானே பிரமமா, யகாதக்கப்பிரரங்கித மாக தேவர்களாலும், ஜநகாதி முனீஸ்வரர்களாலும், பிரம்மாவாகிய என்னாலும், மஹாகர்த்தாவாகிய சங்கரனாலும், பரமேஸ்வரனுப் விளங்காநின்ற ஸ்ரீமந்நாராயணனது நிரதிசையானந்த மயமான பரமபதத்தை அறியமுடியாது என்றும்,

யஜுஸ்மண்டல ப்ரம்மோபநிஷத்.

"தந்மனோவி லயம்யாதி தத்விஷ்ணு: பரமம்பதம்"

என்று மஹம்மேருவை ஆதாரமாய் கொண்ட மைலையாதி சதுயலோகமுதலான லோகங்களும் பிரம்ம, சிவ, இந்த்ராதி சகல

தேவர்களும், கற்பக்ஷயத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனால் ஹரிக்கப்பட்டு பின்னர் பரமபதநிர்வாஹநாய் விளங்குகிறானென்றும்

"பேதாபாவாத்யேத தேவபரமதத்வம்"

என்று சச்சிதாநந்த மயமானதும, நிர்விகாரமானதும், ஸ்வயம் பிரகாசமானதாயுமுள்ள, பரமபதமே பரமாத்மாவின் வாஸஸ்தானமானதென்றும, அப்பதமே மோக்ஷப்ரதான மென்றும் மிச்சுருதி ஆணையிட்டுரைத்து விட்டது.

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் 6-ம் அம்சம்.

"தத்பரஹ்மதத்பரந்தாமதத்த்யேயம் மோக்ஷகாங்க்ஷிபி:
ஸ்ருதிவாக்யோதிதம் ஸூக்ஷ்மம தத்விஷ்ணு: பரமம்பதம்"

என்று யாதொருபரப்ரஹ்மம இச்சராசர ப்ரபஞ்சங்களனைத்தையும் உண்டுமிழ்ந்து அளந்தாண்டதுமான வியவஹாரங்களை ஒருங்குணர்ந்து நடத்தவல்லதோ அப்பரம்பொருளே பரந்தாமனென்று ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாசங்களும் ப்ரதிபாதிக்கின்றதோ அப்பொருளின் நிர்வாஹஸ்தானமே மோக்ஷஸ்தான பரமபதம் என கண்டிதமாயுரைத்து விட்டபடியால் ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரமபத நிர்வாஹனென குறையில்லையிறே ஆகையாலேயிறே ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணபூதனும, சர்வாந்தர்யாமியும், த்ரிகுணா அதீதமானவனும், சர்வவேதப்ரதிபாத்யனும, ஜீவாத்மபதியும், சச்சிதாநந்தமயமான பரமபத நிர்வாஹனுமான ஸ்ரீமந் நாராயணனே சகலநிர்வாஹனென்றும், ப்ரஹ்மசப்த ப்ரதிபாத்யனென்றும, பரமேஸ்வரனென்றும், ஸர்வ ஸேஷி யென்றும், வேதவேதாந்தாதிகள் பன்முறை முறையிடுகின்றன.

நீலகண்ட சிவாச்சாரியரும், சிற் சில சாஸ்த்ரபயிர்ச்சியுள்ளோராயினும, தாம் ஓர் பாஷ்யம் செய்யவல்லோராயினும், வேத யதார்த்தம் விளங்காததினாலோ, அர்த்தமறியாமையினாலோ, சைவ அபிமானத்தினாலோ வேத தாத்பர்யங்களுக்கு

சிவபரமாய் வியாக்யானம்செய்யப் புகுந்தகாலத்தும் மஹோபநிஷதாதி ஸ்ருதிகள் இடங்கொடாமையால் கேவல நிமித்தகாரணம் சிவனென்கிற சைவவாதத்துக்கு நேர்விருத்தமாய் ஜகத்துக்கு உபாதான காரணமும் நிமித்தகாரணமும் ப்ரஹ்மமென்று தமது நீலகண்ட பாஷ்யத்தில் சொல்லியிருக்கிறாராகிலும் இவரது பாஷ்யத்தை ஸ்ருதியாதி ஸாஸ்த்ரங்களும், யதார்த்தவாதிகளும், பாஷ்யகாரரென சரஸ்வதியால் பட்டப்பெயர் தரிகத்த மிஸ்ர வைதிக வைதிக மதங்களில்சிறந்த ஸ்ரீமத் பரம வைதிக சுத்த சத்வகுண விசிஷ்டாத்வைத மதத்தை நிலைநாட்டிய ஸ்ரீமத் ராமாநுஜாசாரியரும், இன்னும் இதர பாஷ்யகாரரும் சம்மதியாரானமையால் இவரது பாஷ்யம் கண்டிக்கத்தக்கதே.

ப்ரஹ்மசப்த ப்ரதிபாத்யனுவது.

அதர்வண முண்டகோபநிஷத்.

"யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வ வித்யஸ்யஜ்ஞாநமயம்தப:
தஸ்மாதேதத் ப்ரஹ்மநாமரூப மந்நம்சஜாயதே"

என்று பரதெர்ந பரமேஸ்வரன் அநந்தங்கோடி பிரமமாண்டங்களையும் தனது வக்ஷஸ்தலத்தில் வசிக்கவல்லவனும், நிர்குண பிரதாநியாயும், சர்வஜ்ஞத்வாதி கல்யாணகுண பரிபூரணனுமுள்ளான் பரவனே அவனே ப்ரஹ்மசப்தப்ரதிபாத்யனென்றும்,

"யதேதத்பரமம்ப்ரமஹ: வேதவேதேஷு
பக்ஷபதே ஸதேவ: புண்டரீகாக்ஷ: ஸ்வயம் நாராயணப்ரபு:"

என்று அவிதீயமான பரப்ரஹ்மமாயும், சாவவேத ப்ரதிபாத்யனும், பரதேவதையாயும், செந்தாமரை புஷ்பமொத்த நேத்ரங்களையுடையவனும், ப்ரபுவுமான ஸ்ரீமந் நாராயணனே ப்ரஹ்மசப்த பரதிபாத்யனென்றும்,

சாமவேத மஹோபநிஷத்.

"நாராயணபரப்ரஹ்ம தத்வம்நாராயணபர:"

என்று நாராயண சப்த வாச்யனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே ப்ரஹ்ம சப்த ப்ரதிபாத்யனென ஸ்ருதிகளும் ஊர்ஜிதப்படுத்திவிட்டன.

த்ரிபாத்விபூதி மஹா நாராயணோபநிஷத்.

"நாராயண: பரப்ரஹ்மா தத்வம்நாராயண: பர:
நாராயண: பரோஜ்யோதி ஆத்மாநாராயண: பர:"

என்று ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரப்ரஹ்மமென்றும், பரமாத்மாவென்றும், அந்நாராயணனே பரஞ்ஜோதிமய ப்ரஹ்ம சப்த ப்ரதிபாத்யனென நிலைநாட்டப்பட்டது.

ஷை உபநிஷத்

"திசச்சநாராயண: காலச்சநாராயண:
கர்மாலகிலஞ்ச நாராயண: காரணாத்மகம்ஸர்வம்
கார்யாத்மகம்ஸகலம்நாராயண: நாராயணபர
ப்ரஹ்ம நாராயணநமோஸ்துதே"

என்று சர்வ அண்டங்களும், அதிலுள்ள சராசர சமூஹங்களும், ஸர்வதிசைகளும், த்ரிகாலங்களும், நாராயணன், வேதாத்யயனகருமங்களும் ஏற்பட்ட பலன்களும், தக்கருமபலதேவதைகளும், தக்கருமங்களை செய்பவனும் நாராயணன் சகல காரணங்களும், சகல காரியங்களும் நாராயணனே அப்பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபனும், பரமாத்மாவுமான ஸ்ரீமந் நாராயணனை நமஸ்கரிக்கின்றேனென்று ஸ்ருதி உத்கோஷிக்கின்றது.

"அதகஸ்மாதுச்சதே யேகோநாராயணபரப்ரஹ்ம:"

என்று ப்ரஹ்மசப்த ப்ரதிபாத்யனான நாராயணனுக்கு சகல ப்ரமாண்டங்களும், ப்ரமமாதி பிபீலிகாந்தமுள்ள தேவ, மநுஷ்ய, திரியக், ஸ்தாவராதி பூத பௌதிக சராசர சமூஹங்களும் சரணீகரித்தாரு வணங்கிடப்போகாத ஒப்பார் மிக்காரில்லை யெனக் கண்டிதமா யுறைத்துவிட்டது.

"நநாராயணசமோநந்யஸர்வலோகேஷு வித்யதே".

என்று போதாயனரும் தமது ஸூத்ரத்தில் அவ்வாறே சாவ

அண்டங்களும், சர்வதேவர்களிலும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு மேருத்ரணதியென வரம்பிடப் போகாத அளவிறந்த வேற்றத் தையுடைய பரப்ரஹ்மமென்று அறுதியிட்டனர்.

இத்யாதி ப்ரஹ்ம சப்தப்ரதிபாத்யனும், ஜீவோத்பதி யும், ஜகஜ்ஜன்மாதி காரணபூதனும், சச்சிதாநந்தமய பரமபத நிர்வாகனுமாய் நின்றவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனென்று வேதவேதாந் தாதிகள் ஏககண்டமாய் ஊர்ஜிதப்படுத்திவிட்டன.

இத்யாதி பரமாத்மா ஸ்ரீமந்நாராயணனேயாய் ப்ரமமாதி பிபீலிகாநந்தமுள்ள சகலதேவ மநுஷ்யாதி வர்க்கங்களனைத் தும ஜீவாத்மாக்களேயாயினும,

சிவபிரான் பக்த சிரேஷ்டனெனல்

சுக்லயஜுர் ப்ராஹதாரண்யோப நிஷத்

" யச்ரமாத்தப ஸோபிஜா தோவிதயபாவித "

என்று ருத்ரன் செய்ததவங்கள் செய்து சிவனுயினன் என்றும்.

க்ருஷ்ணோபநிஷத்

" ருத்ரேபகம்தப்ரஹ்ம மணி "

என்று ருத்ரனென சிவன் ப்ரஹ்மஞ்ஞானியான மஹாபக்தனென இச்ருதி கூறுகையாலும,

க்ருஷ்ணயஜுஸ்சுவேதாஸ்வதா உபநிஷத்

3-ம் அத்தியாயம் 4-வது மந்த்ரம்

" விஸ்வாதி கோருத்ரோ மஹருஷி :"

என்று சிவபிரான் இப்பிரபஞ்சத்தில் சிரேஷ்டமான தபசியாய் விளங்குகிருனென்றும.

ருத்ராக்ஷை அகஸ்தியசம்ஹிதை, பிரம்ம புராணம்

" சாமபேயபுஷ்ப ஸஹஸ்ரை: ஆர்ச்சசங்கரோ ஹரிம் "

என்று சிவபிரானது பக்தியின் மிகுதியாலே ஆயிரம் சண்பக புஷ்பங்களினல் பரமாத்மாவான ஹரியை அர்ச்சித்து பக்தி பெருக்கைப் பிரசித்தப்படுத்தினு ரென்றும்.

பாத்மோத்ர காண்டம்

“ கைலாஸசிகரோம்யே விஷ்ணுமாராத் தயசங்கர :

உபவிஷ்டத்ததோ போக்தும் பார்வதீம் சங்கரோப்ரவீத் ”

என்று கைலாய சிகரத்தைக் ஸ்தானமாய்க் கொண்டு இந்திக் ருஷ்டமான சம்ஹாரத் தொழிலினின்றும் விடுபட்டு பரப்ரஹ்ம சாயுஜ்யமான பரமபதத்திற்சென்று பரமாத்மா வைபவா நந்தத்தை அனுபவிக்க வேண்டியே நான் ஸ்ரீ மாஹாவிஷ்ணுவை இடைவிடாது தியானிக்கிறேனென்று தனது பத்நியும், பர்வதராஜனின் புத்ரியுமான பார்வதியுடனே சிவபிரான் பரமாத்மாவினிடம் தனக்குள்ள அந்தரங்க பக்தியை வெளியிட்டன ரென்றும்.

இதியாச பாகவதத்தில் ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவான்

“ ஹஸ்தேக்ஷமாலா ஹ்ருதய ராமதத்வம் ஜிஹ்வ

வாக்ரபாகேவராம மந்த்ரம் ஸமஸ்த்தகே

கேசவ பாததீர்த்தம் ஸிவம் மஹாபாகவதம் ஸ்மராமி ”

என்று சிவனது ஹ்ருதயத்தில் ஸ்ரீ ராமபிரானே ஜகத்காரண வஸ்து என்ற தியானமும், நாவில் அம் மஹாமந்த்ரமே உபாசியமும், கரத்தில் அம்மந்த்ர ப்ரதானமென விளக்கப்படும் ஜபமாலிகையும், அப்பரமாத்மாவின் ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தா லலங்கிருதமான சிரசும், அப்புருஷோத்தமனுக்கே தான் அந்தரங்க பக்தனென வெளிப்படையாய் விளக்கிக் காட்டவல்ல ஜடை யாதி சின்னங்களாகையால் சிவன் மஹா பக்தனே என்று நிச்சயிக்கப்பட்டது.

“ ஸிவாக்ருதி: பஸ்மவிகிதகாத்ரே சர்மாம்பரம்

பிரம்மகபால மாலாத்ருதாக்ஷ மாலாபித்ருகா ந

ஹஸ்த ஜடாதராதி வசனுகிமேயம்

என்று சிவபிரானது பக்தியின் நிலைமை, திரேகமெல்லாம பஸ்மத்தா லலங்கிருதமாயும், பிரம்மஹத்தியினாலே தொத்தியாண்டையோடையை அஸ்தமும்,ஜபமாலிகையாதி ஜடைமுடிதரித்த

சிரசும், புலித்தோலுடைய ஸ்மஷான நிர்வாணிஸ்வரூபமமையப் பெற்றதுமான பக்தியின்பெருக்கை நிரூபிக்க வல்லவனென்றும்.

இத்யாதி சகல ப்ரமாணங்களாலும் சிவன் பக்தசிரேஷ்டனென்றே நிரூபித்து விட்டன.

இதற்கிணங்கியே வேதபுருஷனாய் விளங்கிய திவ்யகவி அழகிய மணவாளர் அருளிச் செய்த.

அஷ்ட பிரபந்தத்தில்

"புகலிராமனடி கொள்பாதுகையகலு முக்கண்ணன் காமதே
திங்கள்சூழ்திருச்சித்ர கூடமேவிப யெங்கள் கோவிந்தராஜர்க்கு
தினமுமே கூத்தாடியானவன் திருசசிற்றம்பல வணனே" என்றும்,

"கானேந்து தாமரைவாவியுளானை காவினயர்
தானேந்துமூல மென்றேதியநாள் சென்றுதவுகையால்
தேனேந்து சோலையரங்கனல்லாற் றெய்வமில்லை யென்றே
மானேந்துகையன் மழுவேந்தினனிந்த மாநிலத்தே" என்றும்,

சர்வசாஸ்திர நிபுணரும் வேதபாரங்கதரும் நன்குணர வல்லவருமான ஸ்ரீமாந ராமாநுஜநாவலரும தமது வைராக்ய சூரியோதயமென்னும சாத்விக காநததநதில, பதித பாவனனான அப்பரமாத்மாவினுடைய ஸதா ஸ்ரீபாததீர்த்த மாலாலங்காரண சேகரராம.

"காத்திலுறுஞ் சபவடத்தை யகற்றே னென்னைக் காணு
மகக்கண்ண தனைக்களையே யென்றும் சிறத்தை யுறச்
சீராமநமவோ மென்னுஞ் செந்நாவை யெந்
நாளுந் தெரிந்து நீக்கேல்"

எனகிறபடியே ஸ்ரீராம ராம ராமா வென்று வாய்நிறைநது குளிர வுடைய, உடலமபுளகிக்க, ஜபமாலிகையோடு அவனது திருநாமத்தைச சொல்லிக்கொண்டு ஸ்ரீராமாநநதத் தாண்டவஞ் செய்து வர்த்தித்துவருதலில் சாம்பசிவ நடேச மஹாப்பிரபுவைபோலே யிருக்கவேண்டும பக்தியின் மிகுதியென்றும்,

க்ருஷ்ணயஜுர்வேதஸ் சுவேதாஸ்வதர உபநிஷத் பெருக்காரன
ஸ்வாமி விவேகாநந்தர் தமது உபன்னியாசத்தில்

நமது நண்பர்களே! சீதை, சாவித்திரி, தமயந்தி, என்பவர்கள் ஸ்திரீகளின் லக்ஷணங்கள் முழுதுமமையப் பெற்றவர்களென்றும், ருஷிகளுக்குள் மஹாருஷியென்னும் அபிதானமுற்ற உமா காந்தராகிய சங்கரர் அகோரரமான பக்தி பெருக்கமைந்த மஹாருஷி என்றும் சத்தியமா எண்ணுங்களென்றும்,

1901-வருஷம் ஜுன் மாதத்து இந்தியன் ரிவியு
பத்திரிக்கையில் 283-ம் பக்கத்தில் பிரசுரம் செய்யப்பட்ட
அனிபிசண்டம்மாளின் உபன்னியாச மாவது

மனிதர்கள் தங்கள் மனங்களை இப்பிரபஞ்சத்தி னின்றும் தருப்படி செய்து இப்பிரபஞ்சத்திலுள்ள அசாசுவதமான விஷயங்களின் சந்தோஷங்களாலும், இன்பங்களாலும், துன்பங்களாலும், அலுத்தவர்களாகுங்காலத்தே சிவபிரானின் பக்தியின் பெருக்கான தபோரூபமாகாய் தோன்றி அவ்வாறே பரமாத்மாவினிடம் ஒவ்வொருவரும் பக்தி பெருக முன்வரவேண்டுமென்றும்,

பாம்பன் குமரகுரு தாஸனேன்பான் வரைந்துள்ள தனது சைவ சமய சரபம் என்னும் சுவடியில் 221-பக்கத்தில் திருமூர்த்திகளில் ஒருவராய் மஹாருஷியாய் விளங்கும் சிவனை வணங்கத் தடை யாதுமிராது என்றும், இத்தகைய அநந்தமான ஸ்ருதி ஸ்மிருதி இதிகாசாதி சகல பிராமணங்களாலும் பரமாத்மாவான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு பிரசித்தமான பக்தனே சிவபிரான் என்று கண்டித்துரைத்து விட்டன இவரது பிரபலமானதும், புகழக் கூடியது மானதத் பக்திக்கு பரமாத்மா பிரசன்னராகியும், குறைகளைத் தலைக்கட்டினதாலும் இவர் இப்பிரபஞ்சத்தில் சிறந்த பக்தனே என ஸ்பஷ்டமாய் விளக்கப்பட்டது.

சிவனது பக்தியும் பரமாத்மாவின் பிரசன்னமும்

பாத்மபுராணம் 37-வது அத்தியாயம்.

" அச்யுதாநந்த கோவிந்தம் மந்த்ர மானுஷ்டு
பம்சபம் ஓங்நமஸ்ஸம் புடீருத்வாஜபந் விஷதரோஹர :
என்று திருப்பாற் கடைந்தகிநின்றும் பெருகிய விஷத்தைப் பார்த்து திடுக்கிட்டு பயந்து தன்னால் நிவர்த்திக்க சக்தியற்ற காலத்து (அச்யுதாநந்த கோவிந்த) வென்ற திருநாமத்தை பக்தி புரஸ்சரமாகத்யாநிக்க, அபயஸ்தமானதும் அநந்யார ஹமானது மான தத்பக்திக்கு பரமாத்மா பிரசன்னராகி

ருக்வேதம் 8-ம் அத்தியாயம் 23-ம் வர்க்கம்

" கேச்யாக்நிம் கேசி விஷம் கேசீபிபர்த்தி
ரோதஸீகெசி விஷஸ்யபாத்ரேனயத் ருத்ரேண பிபத்ஸஹ "
என்று ருத்ரனாகிய அரசிபிரானின் பீதியடங்கத் தான் அவ் விஷத்தைப்பக்ஷித்து உம்மையும ரக்ஷிக்கிறேன் பயப்படாதே யென்று கேசியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் பீதியடைந்த பிள்ளைக்கு, எவ்வஸ்துவால் அப்பிள்ளைக்குப் பீதி ஏற்பட்டதோ அவ்வஸ்து வைக்கொண்டே அப்பிள்ளையின் பீதியைப் போக்குமாப் போலே சிவபிரானை பீதியடையச் செய்த அவ்விஷத்தை அசசிவனின் கரத்தையே அவ்விஷத்திற்குப் பாத்திரமாகக்கொண்டு விஷத் தைத் தான் பானம் செய்து ரக்ஷித்தன ரென்றும்,

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் 5-ம் அம்சம் 33 ம் அத்தியாயம்

" க்ருஷ்ணக்ருஷ்ண ஜகந்நாத ஜாநேவாம்
புருஷோத்தமம் பரேசம்பரமாத்மாத்மநாதிநித நம்ஹரிம்
தேவதிர்யங் மநுஷ்யேஷு சரீரக்ரஹணத்மிகா
லீலேயம் ஸர்வபூதஸ்ய தவசேஷ்டோபலக்ஷணா "
என்று சிவபிரான் தன்னை சரணமடைந்தவாணஸுரனை தலை மயிர் பூவாடாமல் ரக்ஷிக்கிறேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணித் தன்னை தொழுத கைகளைத் தன்முன்னே கள்ளிக்காட்டைச்

சித்தாற்போல் ஸ்ரீ கண்ணபிரான் சிக்கக்கண்டு உயிரோடிருந்தால் உப்பு மாறியேனும் பிழைக்கலாமென்றெண்ணி நடுங்கி, குடும பத்தோடு நெற்றிக்கண்ணை புதைத்துக்கொண்டு ஸர்வ சரண்ய னான க்ருஷ்ணனை அஞ்சலியஸ்தனாய், ஒக்ருஷ்ண பரமாத்மா, புருஷோத்தமா, பரமேஸ்வரா, ஆதியந்த மில்லாதவனே, லோக ரக்ஷணார்த்தம் அவதரித்தவா, இவ்வமயம் தேவரீர் மநுஷ்ய சரீரத்தை அவலம்பித்ததை அடியேனறியேன் இச்சமயம் அடியேனை ரக்ஷித்தாண்டருள வேணுமென்று பிரார்த்தித்து சரணமடைந்த அப்பக்திக்கிறங்கி ரக்ஷித்தனரென்றும்,

பாத்மபுராணம் உத்ரபாகம் மஹாமஹாத்மியம் 20-ம் அத்யாயம்.

"ப்ரக்ருதய்ச்ருணுராஜேந்த்ரகபாலபாணி
நாதத்லோகேக பாவீபிக்ஷார்த்திபிக்ஷமடதி சங்கர :"

என்று சிவன் பிரம்மஹத்தியினால் நொந்திய மண்டையோட்டுடன் லஜ்ஜையுற்றவனாய் க்ஷேத்திரங்கள் தோறும் பிக்ஷை யாசிக்கப்பட்டிர, நமது பிரம்மஹத்தியை நிவர்த்திதுக்கொள்ள யாதொரு உபாயமும் காணப்பெறாமல் வருந்தினவனாய் ராமேஸ்வரமே நமக்குப் பிரதானக்ஷேத்ரமெனக்கருதி

பாத்மோத்திரத்தில்.

"ஸ்ரீராம ராமராமேதிரமோராமேமனோரமே
ஸஹஸ்ரநாமதத்துல்யம் ராமநாமவராநநே"

தனது தாரகமந்த்ரமாயுமுள்ள ஸ்ரீராமமஹா மந்த்ராதி ஜப மாலிகையுடன் ஸ்ரீராமாநந்தத் தாண்டவஞ்செய்து வர்த்தித்து வரும் தத்பக்தியை,

யஜுர் ராமோபநிஷத் 22-ம் ஸ்காந்தம்

"வேதவேத்யேபரேபும்ஸி ஜாதேதஸரதாத்மஜே"

என்று பரமாத்மாவும், வேத ப்ரதிபாத்ய பரமபுருஷன் சக்ரவர்த்தித் திருமகனாயவதரித்தவனுமான ஸ்ரீ புருஷோத்தமன்

ராமோபநிஷத்

"பக்த்யமந்த்ரேணநோமாம்ஷிவபிரஹ்ம
ஹத்தியாதிபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமிமாசுஸ:" என்று
சிவபிரானினது அகோசரமான பக்திக்குப் பிரசன்னராக சந்தோஷித்து இக்ஷேத்திரத்தில் ராம நாரக மந்திரங்களினுலே உண்மையான பக்தியுடன் என்னை தியானித்தீராகையால் யாம் க்ருதார்த்தரானோம். உமது பிரம்மஹத்தியாதி பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறோம். க்ரம க்ரமாந்திரத்தில் என்னுடைய சாயுஜ்யமாகிய பரமபதத்தைக் கொடுக்கிறோம். ஓய் சிவனே பயப்படாதேயென்று அபயஸ்ரம் கொடுத்து பிரம்மஹத்தியைப் போக்கியக்ஷேத்திரமே ராமேஸ்வரமென்றும்

பிரயாகைமஹாத்மியம்

"தத்ரநாராயண: ஸ்ரீமாந் மயாபிக்ஷாம ப்ராயஷித:
விஷ்ணுபராஸாதாதஸுச்ரோணிகபாலம்
ததஸஹஸ்ரதா ஸ்புடிதம்பஹுதாயாதம் ஸவபநலப்தம்தநம்யதா"
என்று பர்வதராஜன்புத்ரியும், எனது பதநியுமான பார்வதியே என்னுடைய பிரமஹத்தியைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று என்னுல் ஸ்ரீமந் நாராயணனிடம பிக்ஷையாசிக்கப்பட்டு அப்பரமாதமாவின் ப்ரசாதத்தினுல் யென் கையிலொட்டிய பிரம்ம கபாலமானது ஆயிரம் சுக்கலாய் தூளியாய் ஸ்வப்னத்தில் கண்ட தனமானது விழித்துப்பார்க்குமளவில் காணுதாப்போல் பறந்துபோயிற்றென்று உமாதேவிக்கு யதார்த்தத்தைவெளியிட்டதுமான க்ஷேத்திரமே ராமேஸ்வரமாயிருக்க, அதைச் சார்ந்த பாம்பன்கிராமத்தில் வசிக்கும் **குமரகுரு தாஸனென்பாஞல் வரையப்பட்டுள்ள சைவசமய சரபமென்னும்** த்வேஷப் பண்டாரச்சுவடியில்,

தனது பூரண பாண்டித்வத்தைக் காட்டும்பொருட்டோ, தான் சங்கரனுக்கே அறத்தீர்ந்த பக்தனென பிரமெச்சும

பொருட்டோ, அல்லது சைவ எல்லப்பநாவலன், துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசன், கச்சியப்ப சிவாச்சாரி முதலானவர்களைப்போல் தாமும் பண்டார சமயாச்சாரியாக வேணுமென்னும் ஆவலுள்ளவனும், தன்னைத்தானே புகழ்ந்தவனுமாய்த் தான் 35 நாள் சிவ நிஷ்டையிலிருந்ததாயும், அந்நிஷ்டை முடிந்தவுடன் பசி, தாகாதி, சோகங்களினால் இந்திரிய மாருதலினாலோ, பித்த அபிவிர்த்தியினால் திகைத்த நினைவினாலோ, தாமஸகுணமான சிவ நிஷ்டையினாலேற்பட்ட தாமஸத்தினாலோ, அல்லது மறிவின்மையினாலோ, அப் பண்டாரத்தூஷணச் சுவடியை வரைந்தனனென்றும், தாம் 108 உபநிஷத்துக்களையும், 18 ஸ்ம்ருதி, 18 புராணங்களையும் நன்குணர்ந்தவனென்றும், இவ்வாறு மேல் குறித்த யாவும் கறதலாமலமாக நன் குணர்ந்தோனாகையால், அவைகளிலுள்ள அசாரங்களைத் தள்ளி சாரங்களை தாமாகக் கருதி உபநிஷத்துக்களில் 109 ஆவதாகவும் ஸ்ம்ருதிகளில் 19, ஆவதாகவும், புராணங்களில் 19, ஆவதாகவும், தனது சைவ சமய சாரமென்னும் தூஷணப் பண்டாரச் சுவடியை கல்பித்துத் தாமும், தம்மைச்சார்ந்தவர்களும், மற்றயாவரும் மதிக்கத் தக்கதென அபிப்பிராயமேற்படுவதாலும், தமது சுவடியில் ஆதியந்தமென்னும் புத்தகரூபகோட்பாடில்லாமையாலும், வீண் நிந்தகமே புத்தகரூபமாயிருப்பதாலும், புரட்டுகளும, அனர்த்தங்களும், அஹங்காரங்களுமான க்ரூரவசனங்களால் நிந்தித்துத் திரியும் த்ரோஹியாயிருப்பதாலும், வேத, வேதாந்தாதி சகல ப்ரமாணங்களாலும், தத்வேத யதார்த்தங்களாலும், அபிலாஷ்யங்களுக்கிணங்கியும், சகலஜன சம்மதமாயும், இவனது சுவடியின், புரட்டுகளை வெளிப்படையாய் கண்டிக்கவும், அனர்த்தங்களை நிராகரித்து யதார்த்தங்களை ஸ்தாபிக்கவும், அஹங்கார க்ரூரவசனங்களை வெட்டியடியோடொழிக்கவும்,

சகல வேத வேதாந்தப் பிரதிபாத்தியமான மிஸ்ரவைதிக வைதிக மதங்களில் சிறந்த ஸ்ரீமத் பரமவைதிய சுத்த ஸத்வ குண விசிஷ்டாத்வைத மதமே சத்யமென நிலைநாட்டவுமேயாம் முன்வந்தோம்.

1-வது குமாருகுருதாஸ னென்போனது ஞானசூன்யத்தால் ஸ்ருதியாதி ப்ரமாணத்திருட்டும், புரட்டுகளும் அனர்த்தங்களுமாகிய குருட்டுயுக்திகளால் சிவனுக்கு உயர்வுகூறுதல்

யோகசிகோபநிஷத்.

" சதுரச்ரம்தரண்யாதௌ ப்ரஹ்மாத்தாதிதேவதா
அர்த்தசந்ராக்ருதிஜலம் விஷ்ணுஸ்தஸ்யாதிதேவதா
த்ரிகோணமண்டலம்வஹ்நீ ருத்ரஸ் தஸ்யாதிதேவதா
வாயோர்பிம்பந்துஷ்ட்கோண மீஸ்வரோஸ்யாதிதேவதா
ஆகாசமண்டலம்வ்ருதம் தேவதாஸ்யஸதாசிவ :"

என்று ப்ருதிவிமண்டத்திற்கு அதிதேவதை பிரம்மாவென்றும், ஜலமண்டலத்திற்கு விஷ்ணுவென்றும், அக்நிமண்டலத்திற்கு ருத்ரனென்றும், வாயுமண்டலத்திற்கு ஈஸ்வரனென்றும், ஆகாசமண்டலத்திற்கு சதாசிவனென்றும், இவ்வாறு இச்சுருதிமண்டல அதிதேவதைகளை பிரித்துக்கூறுவதே இதன் யதார்த்தம்.

இச்சுருதிக்கு இவனது குருட்டு யுக்திகள்.

ப்ருதிவிமண்டல தேவதையான பிரம்மா பாதஸ்தானமென்றும், ஜலமண்டலதேவதையான விஷ்ணு முழங்கால் ஸ்தானமென்றும், அக்நிமண்டலதேவதையான ருத்ரன் வயிற்று ஸ்தானமென்றும், வாயுமண்டல தேவதையான ஈஸ்வரன் கண்டஸ்தானமென்றும், ஆகாசமண்டலதேவதையான சதாசிவன் சிரஸ்தானமென்றும், மண்டல அதிதேவதைகளை, அவயவ ஸ்தானங்களாக நிர்மித்து அதில் சிரசே பிரதானமாகையால் சதாசிவனே உயர்ந்தவனென்றும், இதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாக இவன் கூறுவது.

ஸ்ருஷ்டிக்கிரமத்தைக்கூறும்

சுக்ல யஜுர்ஸுபாலோபநிஷத்

" ஆகாசாத்வாயுர் வாயோரக்நி ரக்நேராப அத்ப்ய: ப்ருதிவீ "

என்று பஞ்சபூதக் கிரமமான ஆகாயத்தினின்றும், வாயுவும், அதினின்றும் அக்நியும், அதினின்று ஜலமும், அதினின்றும் ப்ருதிவியும், தோன்றினதே இச்சுருதியின் யதார்த்தம்

இவனது புரட்டுகள்

இச்சுருதி ஸ்ருஷ்டிக்கிரமத்தை ஆதியோடந்தமாய் விளக்கி நிற்க, இவன் தனது புரட்டுகளுக்குத் தக்கவாறு எவ்வளவு வேண்டுமோ அதை மாத்திரம் பிரித்தெடுத்துக் கொண்டு மேல் குறித்தவாறே ஆகாய மண்டல தேவதையான சதாசிவனிடத்தி லிருந்து மற்ற தேவதைகளான விஷ்ணு பிரம்ம, ருத்ராதிதேவர்கள் உண்டாயினரென்றும் வரைந்தனன்.

இவனுல் த்ருஷ்டாந்தமாய்கூறும் 2-வது அனர்த்தமும் புரட்டும்

சுக்ல யஜுர் ஸுபாலோபநிஷத்

" ப்ருதிவ்யபஸுப்ரலீயதா ஆபஸ்தேஜஸிப்ரலீயந்தே
தேஜோவாயுவிலீயதே வாயுராகாசேலீயத "

மஹாப்ரலயமாகுங் காலத்தில், ப்ருதிவி அப்புவினிடத்தும், அப்பு தேயுவினிடத்தும், தேஜசு வாயு விடத்தும், வாயு ஆகாயத்திடத்தும் லயமாவ தென்பதே இச்சுருதியின் யதார்த்தம்

இதற்கு இவனது புரட்டுகள்.

மேலே குருட்டுயுக்திகளால் வரைந்துள்ள, மண்டல தேவதைகளை உதாரணமாக வைத்துக் கொண்டு, ப்ருதிவி மண்டல தேவதையான பிரம்மா அப்பில் லயப்பட்டு, அப்புமண்டல தேவதையான விஷ்ணு தேஜஸில் லயப்பட்டு. தேஜஸ் மண்டல தேவதையான ருத்ரன் வாயுவில் லயப்பட்டு, வாயு

மண்டல தேவதையான ஈஸ்வரன் ஆகாயத்தில் லயப்பட்டு, அவ்வாசக மண்டலதேவதையான சதாசிவனே, பரம் பொருளென்றும், சாஸ்வத மானவனென்றும ஸ்தாபித்து வரைந்தனன்.

ஆனால் ஈஸ, கேன, ப்ரஸ்ன, முண்டக, மாண்டூக்ய, தைத்ரீய, சாந்தோக்ய, ப்ருஹதாரண்ய, ஸ்வேதாஸ்வதர, ஐதரேய, ஜாபால, காண்டவ, மாதியந்தின, நாராயணாதி மஹோபநிஷதாதிகளிலேயுள்ள, ஸத்வித்யா, அந்தராதித்ய வித்யா, அக்ஷிவித்யா, ப்ரதர்தன வித்யா, பமவாக வித்யா, பூமவித்யா, வைஸ்வானரவித்யா, உபகோசலவித்யா, சாண்டில்ய வித்யா, முதலான 32 வித்தைகளிலும, இன்னும இதற்கு புறமபான ஸ்ருதி ஸ்மருதியாதி சகல பரமாணங்களிலும, ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரபரஹ்மமென்றும், அவனிடத்திருந்தே அநந்தங்கோடி பிரமாண்டங்களும உண்டாயின வென்றும், அவனாலே அவை யாவும நிலைபெற்று நிற்கின்றன வென்றும, பின்னர் கற்ப க்ஷயத்தில் அவையாவும அப பரமாத்மாவினாலேயே ஹரிக்கப படுகின்றன வென்றும, பன்முறை உதகோஷிக்க இதயாதி ப்ரமாணங்களிலும இவனது மனநிற சிதைந்தவாறு அர்த்தம கொடாமையாலும, தமது பண்டார சமய அபிமானத்தினால் தனபகொரு வரமபுகட்டி அதனால் ஞான யோகியடைய வேணுமென்னு மபிலாஷையினாலும யோகசிகோபநிஷத்தில காட்டும மண்டல அதிதேவதையை ஆதாரணமாகக் கொண்டு, ஸ்ருஷ்டி, லயங்களை விவரிக்கும சுக்ல யஜுர்ஜாபாலோபநிஷத் பரமாணங்களை முன் பின தள்ளி தனது அபிப்பிராயத்திற்குத் தக்கவாறு பிரித்து, குத்ருஷ்டியான அர்த்தங்களால் சிவனிடத்திநின்றும, பிரமம, விஷ்ணுவாதி தேவாகள் உண்டாயினரென்றும, பின்னர் அவ்வாறே அச்சிவனிடத்தில் லயித்தனரென்றும, தனது சுவடியில் வரைந்தனன்.

1-வதில் கூறிய இவனது ப்ரமாணத் திருட்டுகளை வெளிப்படுத்துவதும், புரட்டுகளை நிராகரிப்பதும்.

சுக்ல யஜுர் சுபாலோபநிஷத்

" ஸஹோவாசா நஸந்நஸந்ந ஸதாஸதிதீ தஸ்மாத் தமஸ்ஸஞ்ஜாயதே தமஸோ பூதாதி : பூதாதேராகாச ஸம்பூதாகாசாத்வாயுர் வாயுரக்நி ரக்நேராப அபய : ப்ருதிவீத் தண்டம ஸஹபவது "

என்று பரமாத்மாவான ஸ்ரீமந்நாராயணனின் சங்கல்ப மாத்திரத்தில் நின்றும் அவ்யக்தம் தோன்றி அதில் நின்றும் அஹங்காரமும், அதில் நின்றும் தன் மாத்திரைகளும் அதில் நின்றும் இந்திரியங்களும், அதில் நின்றும் ஆகாசமும், அதில் நின்றும் வாயுவும், அதில் நின்றும் அக்நியும், அதில் நின்றும் அப்பும், அதில் நின்றும் ப்ருதிவியும் இவ்வாறு க்ரமேண அநந்தங்கோடி அண்டங்களை ஸ்ருஷ்டியைக் கூறுவதே இச்ச்ருதியின் யதார்த்தம்.

இதில் இக்குமாரகுருதாஸனென்பான் (ஆகாசாத்வாயுர் முதல் ப்ருதிவி) வரைக்கும் தமது புரளிக்குத் தக்கவாறும் முன்னும் அக்நிதேவதைகளை உதாரணமாக ஆகாசதேவதை சிவனைக் கொண்டு தேவதைகளில் நின்றும் மற்ற யாவரும் உண்டாயினரென்றும் தான் நிர்ணயித்த புரளியின் கோவைக் கிணங்கவும் எடுத்துக் கொண்டு மிகுதி நின்ற யாவையும் மறைத்து அனர்த்தம் செய்து ஸ்தாபித்து வைத்தனன். இதனால் இவனது புரளியே ஸ்ருதிவாக்யமாய் நிற்கு மெனவும் அஞ்ஞானத்தினாலோ அல்லது தம்மைவிட மற்ற யாவரும் யாது மறியாதவராக வென்னும் உணர்வினாலோ இவ்வனர்த்தங்களை வரைந்தனன்.

அவ்வாறு அவ்வனர்த்தங்களுக்கிணங்கி, ஆகாசமண்டல தேவனான சிவனையே, பரமாய் வைத்துயோசிக்குங்கால், ப்ருதி

வ்யாப்தி பஞ்சபூதங்களுக்கு மேல் ஸ்ருஷ்டிப்பதும் இல்லையாய் விடும், இல்லையாகட்டுமே யெனில், ஸ்ருதிஸ்ம்ருதியாதி வேதங்களும் அசத்தியமாய் விடுமாகையால் பரமாத்மாவின் அசாதாரண க்ருத்யங்களை மற்ற ஜீவாத்மாக்களில் பொருத்தப்பார்க்கில் எவ்வாறு பொருந்தும் பொருந்தாததினால் வீண் புரளிகளை கலைபிட்டு அனர்த்தங்களை விளைந்து அதனால் நமக்கொருபேரை வன்மையையும், பட்டப்பெயரையும் இச்சித்துத் திரியாநின்றனன்.

2-வதில் கூறிய இவனது ப்ரமாணத்திருட்டுகளை வெளிப்படுத்துவதும், புரட்டுகளை நிராகரிப்பதும்

சுக்ல யஜுர் ஸுபாலோபநிஷத்

"ப்ருதிவ்யப்ஸு ப்ரலீயத ஆபஸ்தேஜஸி ப்ரலீயந்தே தேஜோவா
யௌ விலீயதே வாயுராகாசே விலீயத ஆகாசமிந்த்ரியேஷு
விந்த்ரியாணி தன்மாத்ரேஷு தன்மாத்ராணி ஹூதாதௌ லீயந்தே
ஹூதாதிர் மஹதி லீயதே மஹா அவ்யக்தே லீயத அவ்யக்தே
மக்ஷரே லீயதே அக்ஷரம் தமஸி லீயதே தம ஏக பரே தேவ ஏகீபவதி"

என்று சுபாலோபநிஷத்தில் ப்ருதிவிமண்டலம் அப்பிலலயப் பட்டு, அப்பு அக்நியிலும், அக்நிவாயுவிலும், வாயு ஆகாயத்திலும், ஆகாயம் இந்திரியங்களிலும், இந்திரியம் தன்மாத்திரைகளிலும், தன்மாத்திரை அஹங்காரத்திலும், அஹங்காரம் மஹத்திலும், மஹத் அவ்யக்தத்திலும், அவ்யக்தம் அக்ஷரத்திலும், அக்ஷரம் தமஸிலும், அம்மஸீ பரமாத்மாவான ஸ்ரீமந்நாராயணனின் ஸ்தானமேயாகையாலும் அந்நாராயணனே அழிவற்றவனும், பரம்பொருளாயு மிருக்குமவனென்று இச்ஸ்ருதி நிரூபித்து விட்டதே இதன் யதார்த்தம்.

இதில் குமரகுருதாசனென்பான் (ப்ருதிவியப்ஸு ப்ரலீயதாமுதல் வாயுராகாசேலீயதே) வரைசரும் எடுத்துக் கொண்டு, முன்னம் இவனால் வரைந்துள்ள அதிதேவதையே

உதாரணமாக வைத்துக்கொண்டு ஆகாசதேவதையான சிவனிடத்தில் மற்றப்ருதிவ்யாதிகளும் மற்றதேவதைகளும், லயமாகின்றனரென்று உயர்வு கூறினன், ஸ்ருதியிலுள்ள மற்ற ஆகாசமுதல், அக்ஷரம் வரைக்குமுள்ள மண்டலங்களையும், எல்லா தேவதைகளையும், பண்டாரச்சமய அபிலாஷையுள்ள இக்குமாரகுருதாசனென்பான் விழுங்கிவிடுவதா, யாதுகாரணமோ குருட்டுத்தனத்தினால் விட்டனரே. அல்லது ஸ்ருதியை நன்குணராமல், பிராரிடம், "ப்ருதிவி முதல் ஆகாயம்" வரைக்குமுள்ள இச்சிறு பாகத்தை மாத்திரம் கற்றறிந்து இதற்குள் தனக்கு முந்தனவர்யாருமிலரென்று கண்டபடி பொய்களை பிதற்ற முன்வந்தனன். இத்தால் இவனது ப்ரமாணத்திருட்டுகளை வெளிப்படுத்தியும் அனர்த்தங்களை, யதார்த்தங்களால் கண்டிக்கின்றோம்.

ஸுக்லயஜுர் பைங்களோபநிஷத்.

"விராட்சைதந்யமாஸீத் ஸததபிமாநீ ஸ்பஷ்ட வபுஸ் ஸர்வஸ்தூல
பாலகோ விஷ்ணு: ப்ரதாநபுருஷோபவதி தஸ்மாத் ததாத்மந
ஆகாஸாத் ஸமுத்பூதஹ ஆகாஸாத்வாயு: வாயோரக்நி:
அக்நேராப: அத்ப்யஹ ப்ருதிவீ"

என்று விராட்புருஷனும், சகல ஜீவகோடிகளையும் ஸ்ருஷ்டிக்கவும், ரக்ஷிக்கவும், பின்னர் ஹரிக்கவும், ப்ரதான புருஷனுமான மஹாவிஷ்ணுவினிடத்திலிருந்து ஆகாசமண்டலமும் அதினின்றும் வாயுவாதி ப்ருதிவிவரைக்குமுள்ள பஞ்சபூதங்களும் க்ரமேண உண்டாயிற்றென்றும் ஸ்ருஷ்டிலயங்களுக்குப் பிரதான புருஷன் அவனே யென்றும் கூறுகிறது குமாரகுருதாசனென்பானது பண்டாரச்மய அபிப்பிராயத்திற்கிணங்கியே விராட் புருஷனை ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்திலிருந்தே ஆகாயமண்டலமும், அம்மண்டல தேவதையான சதாசிவனும் மற்ற இதர

எல்லாமண்டலங்களும், அம்மண்டல தேவதைகளும் உண்டாயினவென்றும்,

மநுஸ்ம்ருதி.

“ தத்ஸ்வயம்பூர்பகவான் அவ்யக்தோ அவ்யயம் ஜயந்திதம்,
மஹாபூதாதி, விருத்தௌஜாஹ ப்ராது ராஸீத்தமோநுத:”

என்று ஸ்வர்ணமயமானதும், ஸ்வயம்பிரகாசமானதுமான திருமேனியையுடைய பகவான் ஸ்ரீமந்நாராயணனது சங்கல்பமாத்ரத்தில் அவ்யக்தாதி ப்ருதிவிவரைக்குமுள்ள அநந்தங்கோடி பிரம்மாண்டங்களும் உண்டாயினவென்றும் கூறுகிறது இதில் குமரகுருதாசனென்பானது குருட்டு யுக்திகளுக் கிணங்கி ஆகாசமண்டல தேவனான சதாசிவனையே பரமாய் வைத்துப் பார்க்குமளவில் அவ்வாகாசத்திற்குமேல் அவ்யக்தம் வரைக்கும் 5-தத்துவ மிருக்கையால் அவைகளுக்கு அதி தேவதையும், அதிலும் சிரேஷ்டரான முள்ளோன் யாவனென்னும் புரட்டுகளை இனி இவனால் ஸ்தாபிக்க வேண்டியதே யாயினும் முன்னம் பிதற்றியுள்ள இவனது ஆகாச மண்டலமும், அம்மண்டல தேவனான சதாசிவனும், ப்ருதிவிமுதல் அக்ஷரம் வரையில் லயிக்கக்கூடிய நாராயணனிடத்தில் லயமாய் விட்டது இதனால் **குமரகுரு தாசனேன்பான்** வரைந்துள்ள 1-வது புரளியை ப்ரமாண யதார்த்தங்களால் கண்டித்தாயிற்று.

யதார்த்தமாய் வேதசாஸ்திரங்களால் முறையிடப்படும் ஸ்ருஷ்டிக் கிரமம்.

ஸாமவேதம் சாந்தோக்ய உபநிஷத் 6-வது ப்ரபாடகம் 2-வது காண்டம் 3-வது வாக்யம்.

“ ததைக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத்தேஜோஸ்ருஜத ”

என்று பரமபத நிர்வாஹனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் பரமபதத்தை விட்டு மூலப்ரக்ருதியை யடைந்து அநந்தங்கோடி ப்ரம்மாண்டங்களையும் சங்கல்ப்பித்தார், அச்சங்கல்ப மாத்திரத்திலே

அவ்வியக்தமுதல ப்ருதிவி வரைக்குமுள்ள தத்துவங்களா லலங்கிருதமான அநந்தகோடிப்ரம்மாண்டங்களுமுண்டாயின

ருக்வேதம் நாராயணோபநிஷத்.

"ஹரி ஓம் ஹதபுருஷோஹவை நாராயணோ காமயத ப்ரஜாஸ்ருஜே யேதி நாராயணாத் ப்ராணோஜாயதே, மனஸ்ஸர்வேந்திரியாணிச கம் வாயுர்ஜ்யோதி ராப: ப்ருதிவீ விச்வஸ்யதாரிணீ நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே, நாராயணாத் ருத்ரோஜாயதே, நாராயணாதிந்த்ரோஜாயதே, நாராயணாத் த்வாதசாதித்யா ருத்ராவஸவஸ்ஸர்வாணிசந்தாம்ஸி நாராயணாத் தேவாஸமுத்பத்யந்தே, நாராயணாத் ப்ரவர்த்தந்தே, நாராயணாத் ப்ரலீயந்தே,"

வென்றும, என்று ஆதியில் ஏகனாயிருந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனது சங்கல்ப மாத்திரத்தினாலேயே சகல ஜீவாத்மகோடிகளும் ஸ்ருஷ்டியாயி அவனிடத்தில் நின்றே மனஸ் ஸர்வேந்திரியங்களும், ஆகாசம் முதற்கொண்டு ப்ருதிவி வரைக்குமுள்ள அநந்தகோடி ப்ரமமாண்டங்களும் பிரமன், ருத்ரன், இந்த்ரன், த்வாதசாதித்ய, ஏகாதசருத்ர, அஷ்டவசுக்களுமான தேவர்களும், சகலமும் உண்டாயினவென்றும், அவனாலேயே அவையாவும் ஜீவித்திருக்கின்றனவென்றும், பின்னர் அவனாலேயே யாவும் ஹரிக்கப்படுகின்றனவென்றும் ஸ்ருதிகள் முறையிடுகையாலும்,

மஹா நாராயணோபநிஷத்.

"ஹதபுருஷோஹவை நாராயணஸ் ஸோகாமயத ப்ரஜாஸ்ஸ்ருஜேயேதி ஆஸ்ருஜன் நாராயணாத் ப்ரம்மாஜாயதே நாராயணாத் ருத்ரோஜாயதே, நாராயணாதிந்த்ரோஜாயதே, நாராயணாத்வாதசாதித்யா ருத்ரா: வஸவ: ருஷய: ப்ரஜாதயச்சபூர்வ தேவாஸ்ஸமுத்பத்யந்தே"

என்று பரமபுருஷனான ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்திருந்தே பிரமமன், சிவன் இந்த்ரன், த்வாதசாதித்யா ஏகாதசருத்ராகள் அஷ்டவசுக்கள் ஸப்தருஷிகள், நவப்ராஜாபதிகள் முதலானோருண்டாயினரென்றும்.

யஜுர்வேதம்

" யதோர்ணநாபீஸ் ஸ்ருஜதேக்ருஹ்ணதேச ததாப்ருதிவ்யா ஓஷதயஸ்
ஸம் பவந்தி யோசௌச யஜ்ஞேஸ்தா விஷ்ணுஸ் ஸத்வ குண
பராணீதோபவத் தஸ்யநாபோரஜோதமா ஸ்வயம்பூ : ததாதஸ்
யப்ருவோர்ந்த ராலாத் தமோருத்ர : "

என்று ஊர்நாபி என்கிற சிலந்திப் பூச்சியானது எவ்வளவு கால த்தில் நூலை ஸ்ருஷ்டித்து பின்பு சிறஹரிக்கின்றதோ அவ்வாறே பரமாதமா ப்ருதிவ்யாதி சகல பதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து, ஸ்ருஷ்டித்தன்றோ ஸிறஹரிக்கின்றனென்றும அன்றே என்கை யாலே, அவனது நிதயததைச் சொன்னபடியாலும் சுத்த சத்வ குணனென்றும், அவன் ஏனை யொழிநத சர்வாாலும தொழப்படுகிறனென்றும அவனுடைய நாபிக் கமலத்திலிரு நது ராஜஸகுணனான ப்ரம்மா பிரநதானென்றும, அப்பிரமமா வின் நெற்றிப் பிரதேசத்திலிருந்து தாமசகுணனான சிவன் பிரநதானென்றும, கூறுகையாலும்,

அதர்வண மூண்டகோபநிஷத்

" யதோர்ண நாபிஸ்ருஜதே க்ருஹ்ணதேச ததாப்ருதிவ்யா
வோஷதயஸ்ஸமபவநதி யதாஸத: புருஷாத்கேஸ லோமாநி
ததாக்ஷராத ஸமபவதீஹவிஸ்வம "

என்று சிலந்திபபூசசியானது நூலை ஸ்ருஷ்டிககவும, பினபு ஹரிககவுமான ஜாலததைச செய்யவலலதோ, அவ்வாறே விராட் புருஷனான நாராயணன அனநதகோடி பிரமமாண்டமும், பிரமம, சிவ, இநதராதி சகல தேவ சேதனங்களைககூடியும ஸ்ருஷ்டிக்கவும, ரக்ஷிக்கவும், பினனர் ஹரிபபதுமான அசா தாரண க்ருததியங்களை செய்யவலலோனென்றும்,

யஜுர்வேதம்.

" ஸபரஜாபதிரேக: புஷ்கரபர்ணேஸமபவத லலாடாத்க்ரோதஜோ ருத்ர: தாயக்ஷ: கண்டபரசு: வரஜ்ஜநத் ஸமவத்ஸரோஜாயத இந் தரோவருண: ஸோமோருத்ர: பாஜந்யோயம: பரம்ஹணபுதரா யஜ்யேஷ்டர்ய ச்ரேட்டாய புத்ராயருத்ராய"

என்று ப்ரம்மா ஒருவனே பரமாத்மாவின் நாபிக்கமலத்தி லிருந்து உண்டாயினனென்றும், மற்றருத்ர, இந்த்ராதிதேவர்க ளனைத்தும் ப்ரம்மனால் படைக்கப்பட்டவர்களே யென்றும், ஆயினும் சிவனே ப்ரம்மாவின் ஸ்ரேஷ்டப்புத்திரனென்று இச் சுருதி கூறுகையாலும்,

யஜுர்வேதத்தில் 24 மந்திரங்கொண்ட நகாரவித்தை.

" தஸ்மாத் விராடஜாயதா விராஜோஹதிபுருஷ:
ஸஜாதோஹத்யரிச்சதா பத்ஸ்யாபூமிமதோபுர:"

என்று விராட்புருஷனை அநிருத்த நாராயணனின் நாபிக்கம லத்திலிருந்து ஸ்வயம் பிரகாசமானதாயும், ஸ்வர்ணமயமான தாயுமுள்ள ப்ரம்மாண்ட முண்டாகி அதில் சதுர்முகப் பிரம்மா உண்டாயினர் ப்ரம்மாண்டத்தை சரீரமாயுடைய அநிருத்த நாராயணனுடைய நாபிக்கமலத்திலுண்டான சதுர்முகப்பிரம்மா பெரிய தேஹத்தையுடையவராய் ஸ்ருஷ்டியாதிக்ரமங்களில் ப்ரவேசித்தாரென்றும்,

ஸாமவேதம் மஹோபநிஷத்

" ருத்ரச்சஸர்வாவா பூதஜாதய: நாசமேவா
நுதாவந்திலி ஸலாகீவபாடபம்."

என்று வேதப்ரதிபாத்யனை நாராயணன், ப்ரம்ம, ருத்ர, இந்த் ராதிதேவர்களேயும், பூதங்களேயும் ஸ்ருஷ்டித்தனரென்றும்,

மநுஸ்ம்ருதி.

" ஸோபித்யாயசரீராத் ஸ்வத்ஸஸ்ரு ஸுர்விவிதாப்ரஜ:

என்று பகவத்சப்த ப்ரதிபாத்யனை ஸ்ரீமந்நாராயணன் தன் திருமேனியிலிருந்து வேருபட்ட ஆத்மாக்களின் தத்தத் கர்மானுகுண சரீரங்களை சங்கல்ப்பித்தவராய் ஜலத்தைத் தோற்றுவித்து அதில் அண்டத்தை நிர்மித்து தன் நாபிக்கம லத்தில் நின்றும் சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்து அப்பிரம்மனால் அவ்வாத்மாக்களை ஸ்ருஷ்டிக்க நியமித்தனரென்றும், மநுஸ்

ம்ருதியிலும் ஸ்பஷ்டமாய் விளக்கப்பட்டிருக்கையாலும், இத்யாதி ஸ்ருதி ஸ்மருதியாதி சகலப்ரமாணங்களாலும் ஸ்ரீமந் நாராயணனிடத்திலிருந்தே பிரம்ம, சிவாதிதேவர்களும், அனந்தமான பிரம்மாண்டங்களும் உண்டாயின வென்று நிர்ணயித்து விட்டன.

பஞ்சப்ரளய கால சம்ஹாரக்ரமம்.

ஸாமவேதம் மஹோபநிஷத்.

" ஏகோஹவைநாராயண ஆஸீத ந ப்ரஹ்மா
நஈசாந: நஹிமேபருதிவ்யாந நக்ஷத்ராணி "

என்று பஞ்சபூதப் பபடபாலலங்க்ருதமான அகிலாண்டங்களும், ஒவ்வோரண்டங்களிலுமுள்ள பிரம்ம, சிவன் முதலான தேவர்களும் பஞ்சப்ரளய காலத்தில் நாமரூபங்களையிழந்து அவனுக்குள்ளே அவாரதனமாகச் சமநெறிக் காட்டு பின்பு நாராயணனொருவனே யிருக்கின்றனென்றும்,

ஆங்கீரஸ உபநிஷத்.

" ஏகோஹவைநாராயண ஆஸீத்நபரஹ்மா நசங்கர: ஸமுத்ரிபூதவானமசிந்தயத் தத ஏதேத்யாநாஜ்ஜாயந்தே விஸ்வோஹிரண்ய காபபோகர்நி, யம, வருண, ருத்ர, இந்த்ர:

என்று பிரம்ம, ருத்ர, ஈசான்ய ப்ருதிவ்யாதிப்பதார்த்தங்களனைத்தும், கற்பக்ஷயத்திலழிந்து, நாராயணனொருவனே முடிவிலிருக்கின்றனென்றும, பின்பு அழிந்தயாவும் அந்நாராயணனிடத்திலிருந்தே உண்டாகின்றனவென்று மிச்சுருதிகூறுகையாலும்,

கை உபநிஷத்.

" யஸ்யபரஹ்மச க்ஷத்ரபசோபேபவத ஓதநம "

என்று நாராயணனுக்கு ப்ரளயகாலத்தில், ப்ரம்மனும், குரோதசர்னருத்ரனும் இரண்டுகவள அன்னஸ்தானமாகிறார்களென்றும்,

கை உபநிஷத்.

" பருதயுர்ஸ்யோஸேசநம் "

என்று பரமாத்மாவான நாராயணனுக்கு, கற்பக்ஷயத்தில் அநந்தங்கோடி ப்ரம்மாண்டங்களும், அதிலடங்கிய தேவ, மநுஷ்ய, திரியக்ஸ்தாவராதி சகல பதார்த்தங்களும் அன்னஸ்தானமும் பிரம்ம, ருத்ரர், ஊர்க்காய்ஸ்தானமுமாகின்றனவென்றும்.

நாராயணோபநிஷத்

" நாராயணாத் ப்ரலீயந்தே "

என்கையாலே நாராயணனிடத்திலேயே, சகல அண்டங்களும், ப்ரமமாதி பிபீலிகாநந்தமுள்ள யாவும் லயிக்கின்றன வென்றும்.

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் 1-ம் அம்சம் 2-ம் அத்தியாயத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் காலாக்கினி ருத்ரனைப்போலே பிரளயகாலத்தில் மேகமண்டலத்தை பெருங்காற்றடித்ததுபோலச் சம்ஹாரம்செய்கிறானென்றும்.

சிவ ரகசியத்தில் 3-ம அம்சம் 1-வது காண்டம் 12-வது சர்க்கத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ப்ரளயகாலத்தில் ஜலத்தைப் பெருகும்படிச் செய்து காலாக்கினி ருத்ரனைப்போலே சர்வத்தையும் சம்ஹாரம செய்கிறானென்றும்.

இத்யாதி வேத வேதாந்தங்களிலுள்ள ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி, இதிஹாச புராணங்களாலும், சகலாண்டங்களும், பிரம்ம ருத்ராதி தேவர்களும், ஸ்ரீமந் நாராயணனிடத்திலிருந்தே உண்டாயின வென்றும், பின்பு அவனாலேயே ஹரிக்கப்படுகின்றன வென்றும், நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்க, குமரகுருதாச னென்பான் தனக்கியன்ற வாறு, 5-மண்டலங்கள் தானுண்டென்றும், அதிலும் ஆகாச மண்டலமே பிரதான மென்றும, அதற்கு தேவன் சிவனென்றும், அச்சிவனாலேயே யாவு முண்டாகவும், அழியவும் நேரிடுகிறதென்றும், கட்டுக்கதைகளைப் புத்தக ரூபமாக யதார்த்த மறிந்தோரைத் திடுக்கிடவும், மற்ற யாவரை

யும் ப்ரம்பிக்கவுமான ஊழல்களை வரைந்துள்ளோனாகையால் சகல சாஸ்த்ர யதார்த்தங் களாலும் இவனது சுவடியில் வரைந்துள்ள ஸ்ருதிவாக்யத் திருட்டுத்தனமான மோச வழிகளை விளக்கிக் காட்டியும், வேதங்களின் தாத்பர்யங்களுக்கிணங்கவும் சகல சாஸ்த்ர சம்மதமாயும், ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி, சம்ஹாரங்களுக்குக் காரண பூதனும், நிகிலாண்ட, நிகில பூதஜாலங்களை யெல்லாம் தன்னுள்கிடக்கவிட்டுள்ளோனாதலால் ஹிரண்ய கர்ப்பனும், விளங்கா நின்றவன் ஸ்ரீமந் நாராயணனே யென்று மற்ற ஆபாசங்களனைத்தையும் கண்டித்து நிச்சயிக்கப்பட்டது.

3-வது சிவ சம்பு சப்தங்களின் யதார்த்தம்.

வேத யதார்த்த மறிய வேண்டுமாயின் மீமாம்சா சாஸ்திரங்களின்றி அறிய முடியாததால் சுருதிகளில் வரும் சிவ சம்பு சப்தங்களுக்கு, சிவனைத் தான் பொருந்து மென அபிமானத்தினால் அவைதிகபரமாய் அனாததம் செய்து கௌரவமடைவதே ஆண்மைத்தன மெனக் கருதிச சுவடிகளில் வரைநதுத்திரியுமவர்களுக்கும், அவர்களி லொருவனுமான **குமரகுருதாசனேன்பானுகது** ஓர்யதார்த்த எச்சரிக்கை.

அதர்வசிகோபநிஷத்.

" ஸர்வைச்வர்ய ஸம்பந்நஸ் ஸர்வேஸ்வரச் சம்புராகாச மத்யே " என்று தியானிக்கப் படும் தியேயனும ஸர்வேஸ்வரனும சம்புவும், சர்வாந்தர்யாமியும ஆகாச மத்தியில் வியாபித்துள்ளோனுமானவன் ஸ்ரீமந் நாராயணன் என்பதே இச்சுருதியின்கருத்து.

ஷை ஸ்ருதிக்கு அவனது அனர்த்தம்.

சம்புஎன்னும சப்தமிருப்பதால் அச்சப்த வாசியனும் மேல்கூறிய குணங்களோடு பொருந்தின வனும் சிவனே யென்று தமது சுவடியில் வரைந்தனன்.

எமது யதார்த்தம்.

மஹாநாராயணோபநிஷத்.

" ஸஹஸ்ரஶீர்ஷம் தேவம் விஸ்வாக்ஷம் விஸ்வ
சம்புவும் விஸ்வம்நாராயணம தேவம் அக்ஷரம்
பரமப்ரபும் விஸ்வதஹ பரமாம் நித்யம் விஸ்வம் நாராயணோ ஹரி:"

என்று இச்சுருதியில் சம்பு சப்தத்தைச் சொல்லியிருப்பதால் ஸ்ரீமந்நாராயணனது குணங்களையும், லக்ஷணங்களையும், குறிக்கும் சமயங்களில் இச்சப்தங்களின் அர்த்தங்களைப் பொருந்துமிடங்களி லெல்லாம் பொருந்துமாறு அலங்கார ரூபமாய் சுருதிகள் கூறுகையாலும் அர்த்த மறியாமல் அவைதிகமாய் அனர்த்தம் செய்வதத்தனைப்போக்கி யதார்த்தமாகாதென் றுணர்வீராக.

ஸ்ருதிகளிலுள்ள சிவசப்தத்தை தனியாகத் தமது புறவிக்குத் தக்கவாறு ஒரு சிறு பாகத்தை யெடுத்துக் கொண்டு சிவபதத்துடன் சேர்த்து அவைதிகமான அர்த்தங்களால் மேன்மைக் கூறி அதனால் சிவனுக்கு "யர்வுகளை கல்பித்து சிரு பண்டாரங்களுக்குத் தான் பெரிய பண்டாரமாகவேணுமென்னு மாவலுள்ளவனுய்த் தமது சுவடியில் கல்பனைகளை வரைந்தனன்.

மைத்திராயண்ணியுபநிஷத், 7-வது பிரபாடகம்.

" அவித்யா மஸ்ரஜத்யா சிவ மசிவ மித்யூத்தி "

அவித்தையாகிய, கருமகாண்டத்தில், சொல்லும், மோசடியான சாஸ்திரத்தை அஞ்ஞானிகள் நம்பி மங்களத்தை அமங்களமென்றும், அமங்களத்தை, மங்களமென்றும நம்பி நரகத்துக்கு ஆளாகிறார்களென்று இச்சுருதி கூறுகிறது. ஆதலால், இச்சுருதி "சிவ" யென்கிற சப்தத்திற்கு மங்களமென்றும், "மசிவ," அமங்களமென்றும், அர்த்தம் கூறுகிற வடமொழி பதங்களுக்கோர் பட்டம்கட்டி, ருத்ரபரமாக, அர்த்தம் செய்யும் பாஷண்ட வேஷதாரிகளை இச்சுருதி கண்டித்துவிட்டது. இதன் விவ

ரத்தை சர்வதெரிசன சங்கிரகத்தில், சார்வாக மதத்தைப்பற்றி சொல்லியிருக்கிற பிரகஸ்பதி வாக்கியத்தில் காணலாம்.

மஹா நாராயணோபநிஷத்

"விஸ்வ மேவேதம்புருஷஸ்தத் விஸ்வமுபஜீவதிபதிம் விஸ்வஸ் யாத்மேஸ்வரம் ஸாஸ்வதம் சிவ அச்சுதம் நாராயணமஹாஞ்யேயம் விஸ்வாத்மானம்பராயணம் நாராயணபரப்ரஹ்மா தத்வம் நாராயணபர:" என்று இச்சுருதியில் பலவிடங்களிலும், மேஸ்வரம், சிவ முதலான சப்தங்களால் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய குண முதலான பரமாத்ம லக்ஷணங்களை அலங்கார ரூபமாய் உத்கோஷியா நிற்க " அதாவது மேஸ்வரம் பரமேஸ்வரனாய், ஸாஸ்வதம்— அழிவற்றவனாய், சிவம்—மங்களமானவனுமாய், அச்சுதம்— ஆஸ்ரிதரை நழுவ விடாதவனாய், நாராயண மஹாஞ்யேயம் நாராயண சப்த ப்ரதிபாத்யனாயும் விளங்கிய பரப்ரஹ்மம் நாராயணனென்று பொருள்தரும் ஸ்ருதிகளில் சம்பு முதலான சப்தங்களுக்கோர் பட்டங்கட்டி உயர்வுகூறி பிறரை பிரமிக்கச் செய்வதால் யாது மறியாதவனையொக்கு மிவனு மிவனது சுவடிகளு மென்று கண்டிதமா யுரைக்கின்றனம்.

சிவனுக்கு வேதத்தில் யாதொரு ப்ரமாணமும் கிடையாது ஆனால் சில பாகங்களில் சிவ, சம்புவாதி சப்தங்க ளிருக்கைபால் அவைகளுக்குத் தனித்தனியாகவும். ஸ்ருதியின் கருத்திற் கிசையாமலும், அபிமானத்தினால் அவைதிகபரமாயும் அர்த்தம் பண்ணக்கூடாதென்றும், அவைகள் நாராயணனின் மங்களாதி திருநாமங்களை கூறுகின்றதாலும் நாராயண பரமாகவே அர்த்தம்பண்ண வேண்டும். இரண்டு மூன்று அக்ஷரமுள்ள அச்சப்தங் களுக்குத் தங்கள் முயற்சியால் எவ்வளவும் சாக்ஷாத்கரித்து பட்டங்கட்டி பரத்வ நிர்ணயம் செய்தாலும் வேத யதார்த்தத்திற்கு மாறுபட்டதாகவும், சகல ஜன சம்மத

ரஹிதமாயும். எவ்வளவேனும் பொருந்தாவாம். இக்கரு த்தையே ஸ்ரீமத் ராமாநுஜாச்சாரியரும், சங்கராச் சாரியரும், மத்வாச்சாரியரும், வித்தியாரண்யரும், தங்கள் பாஷ்யங்க ளில் ஸ்பஷ்டமாய் விளக்கினர்.

அதாவது தங்கள் பாஷ்யங்களில், "முன்னனுவாகத்தில் தஹர வித்தையில் தியானிக்கப் படும் தேவதை நாராயண னென்றும் சொல்லப்பட்டது இந்த அனுவாகத்தில் எல்லா வித்தைகளிலும் சிவ, சம்பு, பரப்ரஹ்ம, பரஞ்சோதி பரதத்வ பரமாத்மா முதலிய சப்தங்களால் தியானிக்கப் படும் தேவதை சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அச்சப்தங் களுக்கும் நாராயணனே பொருளென்று ஸ்தாபித்தனர்.

ஆகமங்களில் கூறும் சிவசப்தங்களே சிவனை ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவை

அதர்வணம் நாரத பரிவ்ராஜகோபநிஷத்.

"ஸர்வாகம மயச் சிவ:"

என்று ஆகம சாஸ்திரங்களில் சொல்லப் பட்டவை சிவனை யென்றும், வேத ப்ரதிபாத்தியன் சிவனல்ல னென்றும்.

அந்நபூர்ணோபநிஷத்.

"சிவத்துசைவாகமஸ்காரம்"

என்று சைவ சமயமே ஆகமசமய மென்று நிச்சயிக்கப் பட்டது இத்யாதி ப்ரமாணங்களை ஸ்ரீ ஞாநதவனும் வேத ப்ரமாணங்களை தன்மனதிற் கிசைந்தவாறு முன் பின் தள்ளிக் கல்பனைக் கதை களை புத்தக ரூபமாக வரைந்து திரியும் குமரகுருதாச னென் போனது ஆபாசப் பிதற்றல்களை நீத்தும் பங்கப்படுவதேயாம்.

4-வது ஈஸ்வர, மஹேஸ்வரசப்தங்களின் யதார்த்தம்

ஸ்ருதிகளில் பலவிடங்களில் ஈஸ்வர, மஹேஸ்வர சப் தங்களிருப்பதால் அச்சப்தங்களுக்கு வியாக்யானம் செய்யுங்

கால் அச்சுருதிகளின் கருத்திற்கிசைந்தே செய்ய வேண்டும் சிவனது அகோசரமான தபோ மகிமையை யனுசரித்துக்கூறும் சுருதிகள் "செய்த தவங்கள் செய்து சிவனுயிருனை யெய்த மகேஸ்வர னென்றேத்தல்" என்கிறபடியே சிவனது தபோமகிமையாலும பக்தியின் பெருக்காலும், சிவனென்ற நாமமும், மஹேஸ்வராதி அகோசரமான பூஜைகளால் மஹேஸ்வர னென்ற நாமமும் பெற்றன னென்பதாக சுருதி ப்ரஹதாரண் யோபநிஷத்தும, மஹாபாகவதமும கூறுகையா லனுயனுசரித்துப் பேசும் சுருதிகளிலுள்ள ஈஸ்வர, மஹேஸ்வர சப்தங்களுக்கு ருத்ர, பரமாகவே அர்த்தம செய்யவேண்டும் ஜகத்காரணாதி வியாபாரங்களை விவரிக்கும் ஸ்வேதாஸ்வதரம முதலிய ஸ்ருதிகளினுல் கூறும ஈஸ்வர, மஹேஸ்வர சப்தங்களை கதிஸாமான்யாத யெனகிற சூத்திரததாலே ஜகத்காரணன் ஸ்ரீமந்நாராயணனே யென்று சூத்திரக்காரர் நிச்சயிக்கையாலும, சரீர மீமாம்ஸா பிரதமாத தியாயததிலே அக் கருததையே ஊர்ஜிதப் படுததினதாலும், சுருதியின் கருததிற்கிசைந்தே அர்ந்தம் செய்யவேண்டியதாலும், நாராயணபரமாகவே அர்ந்தம் செய்ய வேண்டும.

உதாரணமாக

க்ருஷ்ண யஜுர் ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்.

"ஈஸ்வராணும் பரமம மஹேஸ்வரம்தம்
மஸ்ஸாபயதி கஸ்ஸத்தூர்சயதே"

என்று ஜகதகாரணனுன மஹேஸ்வரனுக்கு ஒத்தார மிக்காரில்லை யென்றும

"யத்வேதாதௌஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேதாந்தேச ப்ரதிஸ்டித:
தஸ்யப்ரக்ருதி லீனஸ்ய: பரஸ்ய மஹேஸ்வர:

என்று வேதங்களின் ஆதியிலும், அந்தத்திலும் சொல்லப் படுகின்ற பிரணவமெதுவோ அதன் பிரப்ருதிமாகிய அகாரத்தி

லீனமாயிருப்பவனெவனோ அவனே பரனும மஹேஸ்வரனுமான பரப்ரஹ்மமென்றும் கூறுகையாலே ப்ரணவப்ரதிபாத்தியனும் அகாரத்திலீனமாயிருப்பவனுமான ஸ்ரீமந்நாராயணனே மஹேஸ்வர சப்த பிரதிபாத்தியனெனத் தட்டில்லை.

மஹா நாராயணோபநிஷத்

"அ இதி பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதாம"

என்று மேலேவிளக்கப்பட்ட சுருதியில கூறிய அகாரம நாராயணனின் பிரதான திருநாமமென்றும்,

நாராயணோபநிஷத்

"ஓமிதி சர்வபூதஸ்தமேகம் நாராயணம் காரணரூப அகாரம"

என்று சர்வவேத ப்ரதிபாத்தியமாயுள்ள ப்ரணவம் சர்வபூதங்களுக்கும ஆதாரமாயும, அப்பிரணவத்தின் பிரதிபிடமாகிய அகாரம் நாராயணனின் பிரதான திருநாமமாயும் விளங்குகின்றது என்றும்,

த்யாநபிந்தூபநிஷத்

"அகாரேதுலயம ப்ராப்தே ப்ரதமே ப்ரணவாம்சகே
அந்தரிக்ஷம் யஜுர்வாயுர்புவோ விஷ்ணுர்ஜநார்த்தந:"

என்று ப்ரணவத்தின் பிரதிபிடமாகிய அகாரத்திலீனமாயிருப்பவன் யாவனோ அவனே ஜநார்த்தனனென்றும த்ரயீயென்கிற வேதங்கள் உத்கோஷிக்கையாலும,

முண்டகோபநிஷத்

"ப்ரணவோ தநு:"

என்று பிரணவமானது நாராயணனது திருக்கரத்திலுள்ள ஸ்ரீ பாஞ்சசன்னியமே யென்றும,

"ஓங்காரோ பகவான்விஷ்ணு: த்ரயீணவசநாமபதி
தஸ்யோபா சாரமாத்ரேண பரப்ரஹ்மாதி கச்சதி:"

என்று ஓங்காரத்திற்கு ப்ரதிபாத்தியன் விஷ்ணு ஒருவனே யென்றும அவன த்ரயீயென்கிற வேதங்களுக்கு நாயகனென்றும் ஜீவர்கள் ஓங்காரத்தை உச்சரித்தமாத்திரத்திலவனையே

யடைகிறார்களென்றும், அவ்வோங்காரத்தின் பிரப்பிடமாகிய அகாரம் அவனுடைய பிரதான திருநாமமென்றும்,

"அகாரோவிஷ்ணு : பிரதமநாமோச்சயதே"

என்று அகாரமானது நாராயணனின் பிரதான திருநாமமென்றும்

நாராயணோபநிஷத்

"ஓம் பிரதிகாநந்தம் ப்ரம்மபுருஷம் ப்ரணவஸ்வரூபம்" என்றும்,

ஆத்மபோதோபநிஷத்

"ஓம் பிரதிகானந்தம் ப்ரஹ்மபுருஷம் ப்ரணவஸ்வரூபம்
அகார, உகார, மகார, இதிதானே கதாசம்பவத் ததேததோமிதி
யமுத்வாமுச்சயதே யோகிஜென்ம சமசாரபந்தனாத்
ஓம் நமோநாராயணாய இதிமந்த்ரோபச :"

என்று சர்வாந்தர்யாமியாயும், ப்ரஹ்ம புருஷனாயும், ப்ரணவஸ்வரூபனாயும், யோகிகளின் சம்சாரபந்தத்தைத் திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்தாலே போக்குமவனாயும் விளங்கிய ஸ்ரீமந்நாராயணனை இச்சுருதி தியாணிக்கையாலும்,

கீதோபநிஷத்து

"அக்ஷராணா அகாரோக்ஷரம்"

என்று அக்ஷரங்களில் அகாரம் நானாகிறேனென்று கண்ணன் கீதையில் கூறுகையாலும்.

இத்யாதி சகல பிரமாணங்களிலும் சிவ, சம்பு, மஹேஸ்வராதி நாமங்களனைத்தும் நாராயணனது கல்யாண குணங்களை காண்பிக்கும் பொருட்டே சுருதிகள் அச்சப்தங்களால் வர்ணித்துரைக்கின்றமையாலும், வேத வேதாந்தாதிகளிலுள்ள ஸர்வாக்ஷரங்களும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருநாமங்களாக விருக்கு மன்றிக்கே இதரமானவர்களைச் சொன்னதேயில்லை சொல்லிய போதிலும் விஸ்வரூபனான நாராயணனுடைய சரீரங்களாக விருக்குந்தேவதைகளைச் சொன்ன வாசகங்களுக்கெல்லாம் வாச்சியபூதன் ஸ்ரீய:பதியேயாவன், கபாலியான கிரீ

சனுக்குச் சிவ, சம்பு, ருத்ர, மஹேஸ்வரனென்றும் சொல்லு வது என்னென்னில் அவைகள் ஒவ்வொரு அவசரத்தில் வந் தேறிகளாகவிருக்கும், அப்பேர்களுக்கும் பொருள்கள் வெவ் வேறு பட்டிருக்கும் "சீதாரார்த்திருந்தாணீர்க்கும், சிவை யென வந்தது வதுவென்சிரமிருந்த மங்களத்தாற் சிவன்மாறிச் சிவனென நற்பெயரடைந்தேன். திருமாலினடியர் தம்மிற் சிரேஷ்டனுமேனேன், என்று சிற்சிலக் காரணங்களாலடைந்த நாம மேயாம். ஆதலால் எல்லா சப்தங்களுக்கும் வாச்சிய பூதனும் பேரு மோராயிரம் பிறபலவுடைய வெம்பெருமானென்றும், சொல்லப்படுகிருனிறே ஸ்ரீமந்நாராயணன் இத்தால் **குமரகுரு தாசனேன்பான்** தமது குருட்டுச்சுவடியில் வரைந்த ஆபாசப் பிதற்றல்களைக் கண்டிக்கப்பட்டது.

குமரகுருதாசனேன்போனது 5-வது புரட்டை நிராகரித்தல்

ஸ்ரீமந்நாராயணனது அகடிதகடனாசாமர்த்தியமமயப்பெற்ற சர்வஜாலத்தையுமவலிம்பித்த மூலப்ரக்ருதி யென்னும் மஹா மாய்கையை, சங்கரன் பத்னியும், பர்வதராஜன் புத்ரியுமான பார்வதியே அப்ரக்ருதி மஹாமாய்கையென்று சிற்சில வாகமச் செய்யுள்களால் ஸ்தாபித்துத் தமது சுவடியில் வரைந்தனன்.

ஆனால் மஹா மாய்கையென்றும், பராசக்தியென்றும், இச்சாசக்தி யென்றும் கிரியாசக்தி யென்றும், தேவி, மஹா லக்ஷ்மியென்றும், வேதங்களால் முறையிடப்பட்ட திருநாமத் தை அவலிம்பித்தவளாயும், ஆதியந்த ரஹிதமாயும், தாய், தந்தை, யென்கிற சம்சார பந்தமற்றவளுமாயும், யெவ்வுயிரும் பிறக்கும் பொன்வயிற்றன்னேயாயுமீறே மூலப்ரக்ருதியும், மஹா மாய்கையுமாகிய பராசக்தியிருப்பது.

மைத்ராவருண சாகை, பஹ்வ்ருசோபநிஷத்து, ஷ்வேதா ஷ்வதாம், திருபுராந்தாபிநி, தேவியோபநிஷத்து, தேவீபாகவதம்

முதலிய ஸ்ருதிகளால் கூறப்படும் தேவீ, மஹாலக்ஷ்மி யென்கிற திருநாமத்தை அவலம்பித்த பராசக்தியானவள் இப்பர்வதராஜன் புத்ரியாகிய பார்வதி யென சுருதிகள் சம்மதிக்கவில்லை. ஆனால் குமாரகுரு தாசனென்போன் தமது புரளியே பிரதானமெனக்கருதி சுருதி வாக்யங்களின் தத்தையு மறியாமையினாலோ, அல்லது அறிந்தும் பிமானத்தினாலோ, தமது புரளியை நிலைநாட்டவேணு மென்னு மஹங்காரத்தினாலோ, தாமடயவிருக்கு மேம்பாட்டின் ருத்தினாலோ பார்வதியே பராசக்தியெனத் தமதுச் சுவடியில் வரைந்தனன். அவ்வாறு இவனது கொள்கையே பிரதானமாக வைத்து ஆராயுமளவில், யாதொரு சுருதி ஸ்ம்ருதி, இதிகாசாதி சகல ப்ரமாணங்களிலும், பராசக்தி யென்றும், தேவீ, மஹாலக்ஷ்மி யென்றும், இப்பார்வதி பரமாக ஷரசஷ்ரமாகினு முறைக்கவில்லை.

வால்மீகிராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 16-ம் சர்க்கத்தில்

" க்ருதாபிஷேகோ கிரிராஜ புத்ர்யாருத்ரஸ்ஸக்தீ பகவாநிவேச:"

என்று ஸ்ரீவால்மீகி பகவான ருத்ரனைப்பற்றி கூறுகையில், ருத்ரனுடைய பத்னியும், பர்வதராஜப புதரியுமாயெ பார்வதியைக்கேவல ராஜபுத்ரி யென்றே நிசசயிக்கைகயாலும்,

பாத்மோத்தரத்தில்

" உபவஷ்டன் ததோ போக்தும் பார்வதீம் சங்கரோ பவித் "

என்று சங்கரன் பத்னியும், பர்வதராஜப் புத்ரியுமாகிய பார்வதியுடன் யென்கையாலே பர்வதராஜன புத்ரியே பார்வதியென்றும்

லிங்கபுராணம் பூர்வகாண்டம் 20-ம் அத்தியாயத்தில்

" மலைமகள் கொழுநன்"

என்று சங்கரனது ஆண் குறியான லிங்கத்திற்கு உயர்வு கூறும் லிங்கபுராணமும கேவலப்பர்வதராஜன புத்ரியே பார்வதி யென்று கூறுகையாலும்,

பரப்ரம்ம விவேகத்தில்

"மலைமடந்தைத் தன்கழுத்தில் மங்கள நாணேதோ"

என்று பார்வதி கேவலம் பர்வதராஜன் புத்ரியே யென்றும் இன்னும் பிரிங்கிமஹருஷிச் சரித்திரத்திலும் பாக்கக்காணலாம்.

இத்யாதி சகல ப்ரமாணங்களாலும் பார்வதி பர்வதராஜன் புத்ரியே யென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. இன்னும் இவனது கொள்கையையே யாராய்ந்து பார்க்குமளவில் (பஹ்வ்ருசோபநிஷத்து, மைத்ராயணசாகை, தேவீபாகவதமுதலியவைகளில்

"ருத்ரோ அஜீஜநத் சைவஷா பராசத்தி:"

என்கையாலே பார்வதியே பராசக்தி யானல். அப்பார்வதியினலேயே ருத்ரனுகிய சிவனை படைக்கப்பட்டுத் தாயானத் தான் புத்ரனுகியச் சிவனைக் கணவனுகக் கருதுவதே பொருளாகுமாதலாலும், சிவன் மோகினியுடன் கொண்டப் புணர்ச்சியினல் வுண்டான வியாவையே கண்டக நதியாயும், அவனது வீர்யமே, வீரம், பூரம் முதலியன வுண்டானதாகவும், தனது பத்னியுடன் கொண்ட புணர்ச்சியிலு லருப்புண்ட யோனி, ஆண் குறிகளே லோகப்பிரசித்த லிங்கமாயும், இத்யாதி கேவல ஹேயகுண சமூகங்களே யுடையவர்களாயும் அக்குணங்களை கூறும் ஸ்காந்த லிங்கபுராண முதலிய தாமஸநூல்கள் ப்ரமாணமாக மாட்டா தென்றும் சாத்விக நூலாகிய மாத்ஸ்ய புராணம் 54-வது அத்தியாயத்தில், ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணங்கள் சாத்விக நூல்களாதலால் மோக்ஷ ஹேதுககளென்றும், சிவ புராணங்கள் தாமச நூல்களாதலால் நரக ஹேதுக்களென்றும், கூறியுள்ள படியால் அப்புராணங்களிலுள்ள யாவும், அப்ரமாணமே யென்றும், அவைகளால் துதித்துக கொண்டாடப்படும் ஹேயகுணசமூகங்களையுடைய சிவனையும பார்வதியையும் பரப்ரஹ்மமென்றும் பராசக்தி யென்றும் அளவிறந்த வேற்றுங்க

னால் பட்டங்கட்டி புத்தக ரூபமாய் வரைந்தது திரியும் குமர குருதாச னெனப்போனது விருப்பங்களும் நசியுமாவ்வேற் றங்களைக் கண்டிக்கப்பட்டது.

எமது யதார்த்தப் பராசத்திஸ்தாபனம்.

"பாஹ்மருத்ர தயாஸ்ஸகலாதேவா: மநுஷ்ய பசவஸ்த்தா
விஷ்ணுமாயா மஹாவர்த்தே மோஹாந்த மஸாவ்ருதா:"

என்று பிரம்ம, ருத்ராதி சகல தேவர்களும், மநுஷ்ய திரியக் காதி சகலமும் பராமாத்மாவின், மஹா மாய்கையில் கட்டுப்பட்ட வைகளே யாயினும். பிரம்மா உலகத்தில் கோயிலிழந்ததை யும் சிவன் அம்மாய்கையின் கொடுமையால் பீடிக்கப் பட்டுத் தமது வீர்யம் துடைவழி யிறங்கக் காலின் கட்டைவிரலில் பிர வேசித்து சாஸ்தாவைப் பெற்றதின் விவரம் ஆக்நேய புராணம் வாயவீயத்திலும், தெளிவாய் கூறுவதையும், தமதுப பத்னியும், பாவத்ராஜன புத்ரியுமாகிய பார்வதியுடனம்மாய்கை வலையில் சிக்குண்டவர்களாய், உமய ருடைய சின்னங்களே மறுப்புண்டு, பின்புச் சிவன் தமதுபக்தியின் பெருக்கால் ஹரியை ஆராசித்துச் சின்னங்களைப் பெற்றதும், அருந்புண்டச் சின்னங்களை லிங்கமென லோகப் பிரசித்த மென்னும் வித்தாரந்தங்களை பிரம்ம புராணம், அகஸ்திய சமஹிதைகளில் பரக்கக் கூறுவதையும், துரோணாசாரியின் பத்னியிடம் தாம் கொண்ட வியாமோகத்தால் வெளிப்பட்ட வீர்யத்தைக் குகையால் பக்ஷிக்கப்பட்டு அஸ்வத்தாமன் பிறந்த விவரத்தை மஹாபாரதம் கலக்கமறத் தெளிவிக்கையாலும், எம்பெருமானருட்பெரும் கருணையப்பனான ஸ்ரீமந் நாராயணனது மாய்கை எவ்வாறிருக்குமெனில் அரனும் நான்முகனும் பல தேவருநினது மாயையெனுங் கடல் வீழ்ந்தன ரடியனேனும் மழுந்தினனுவிதிற சரியாவோம் என்றும், இம்பரம் பரத்துள வாழும் மண் கண் மூக்கன்களாகத்

உம்பர்களாதியோரை யுற்றவன் பாசங்கொண்டே எம்பரக் கரங்களாலே யிவ்வண மியக்க லென்றப் பம்பரந்தனைப்பாசத் தாற் பற்ற விட்டாட்டிக் காட்டும். என்றும அனைத்துயிருமாயை யெனு மரும்பாசத்தை நதாட்டும் என்றும் தெரிய வரியதாந்தனது மாமாயை என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானது இச்சாரூபமான மாமாயையினுல் பிரம்மச் சிவ இந்த்ராதி தேவர்களே கட்டுண்டு வெட்கித நிலைகுந்து ஏங்கித்திரிவ தென்றால் நம்போலியர்களைக் கூற வேண்டியதில்லைபோயது.

தேவீபாகவதம்

" மாயாபரக்ருதிரேவைஷ சதாபுருஷசங்கத பிரமமாண்டம் தரிஷ்யதேஷா சித்வாவை பரமாத்மனே தத்சைஷா காரணா சர்வம் மாயாசர்வேஸ்வரி "

என்று சர்வேஸ்வரனது ஆஜ்ஞையின்படியே அம்மாயை பிரம்மாண்டங்களில் பிரவேசித்து பிரம்மாதி பிபீலிகாந்தம ஆண் பெண் ணென்னும வியாமோஹத்தை யுண்டுபண்ணி விருத்தியடையச் செய்கிருளென்றும,

பஹ்வ்ருசோப நிஷத்.

"ஓம தேவீஹ் யேகாகர ஆஸீத் ஸைவஜகதண்ட மஸ்ருஜத தஸ்யாவை பரஹ்மா அஜீஜநத்"

என்று கிரியாசக்தி ஸ்ரீமந்நாராயணனது ஆஜ்ஞையின்படியே அண்டங்களை நிர்மித்து அதில் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தர்களான பிரம்மாதிகளை உண்டாக்கினளென்றும.

தேவீ பாகவதம்

" யேஷாஸம் ஹ்ருத்பாசகல ம விஷ்வமகிர தேஷ மயஷ்மய லிங்காநி சர்வஜீவானும் ஸ்வசரீரேநீவேஷ்யஷா"

என்று சராசர பிரபஞ்சங்களிலுள்ள தேவமநுஷ்யாதி சகல ஜீவ கோடிகளிலும ஸ்திரி, புருஷரூபேண போகாதி புணர்ச்சியை யுண்டுபண்ணிச் சின்னங்களின் த்வாரா ஸ்தூல சரீரத்தைப் பெற்று விர்த்தியடையச் செய்கிருளென்றும்.

ஸ்ரீ ஸூக்த்தம்

" காம்ஸோஸ்மிதாம் ஹிரண்யப்ரோகாரமாத்ராஜ்வலந்தீம்
த்ருப்தாம் தர்பயந்தீம் பத்மேஸ்திதாம் பத்மவர்ணும்
துவாமிஹோபஹ்வயே ஸ்ரியம்"

என்று ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணியாய், அவாங்மனோ கோசரணியாய், புன்சிரிப்புடனமர்ந்த அழகிய திருமுக மண்டலத்தையுடையவளாய், க்ஷீரசமுத்திரத்தி னம்ருதத்தினோடு சங்கல்ப்பித்து விகாரமற்ற அப்ராக்ருத தேஜோமய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யுடையவளாய், சகல ஐஸ்வர்யானந்தங்களையும் கொடுக்கப்படுமவளாய், தாமரைக்கமலத்தை ஆசனமாயுடையவளுமான மோக்ஷ லக்ஷ்மியைத் தியானிக்கிறேனென்று மிச்சுருதிகூறுகையாலும்,

தேவீ பாகவதம்

" ஷாஷ்டமாயா பரோதத்வே ஸம்வித்ரூபே அஸ்திசர்வத:
ததோயாயாவிஷிஷ்டாந்தம் சம்விதம் பரமேஸ்வரிம
மஹேஸ்வரிம் பகவதிம் சத்சித் ஆனந்தரூபிணிம்த்யேதத்"

என்று பரமேஸ்வரியாயும், மஹேஸ்வரியாயும், பகவதியாயும், சச்சித் ஆனந்தமயமே திருவடிவமாய் பெற்றவளாயும், ஸ்ரீமந்நாராயணனது சர்வஞ்ஞத்வத்தையும், சர்வஜாலத்தையு மவலம்பித்தவளுமான பராபரையே பரதேவதையென்றும், அழிவற்றவளென்றும் இத்தேவீ பாகவதமுறையிடுகையாலும்,

ஸ்ரீ ஸூக்தம்

" ஹிரண்யவர்ணும ஹராம்ப் ஸுவாணாரஜதஸ்ருஜாட சந்த்ராம
ஹிரண்மயீம் லக்ஷ்மீம ஜாததேவோம மமாவஹ" என்றும்,

தேவீ உபநிஷத்

" மஹாகாருண்யரூபிணீம் மந்த்ராணா மாத்ருகா தேவீ சப்தானாம்
ஜ்ஞானரூபிணீம ஞானானாம சின்மயாதீதா சூந்யானாம சூண்யஸாக்ஷிணீ
யஸ்யா: பரதரம நாஸ்திஸைஷா" என்றும்,

மஹாலக்ஷ்மீ காயத்திரி

" மஹாலக்ஷ்மீச வித்மஹே ஸர்வஸித்திச தீமஹி
தந்நோ தேவீ: ப்ரசோதயாத்" என்றும்,

திரிபுராதபி... லக்ஷ்மீ. 20.

"சதுர்பாணதாரிணீம் வாக்விஜ்ரும்பிணீம் சந்த்ரமண்டலமத்ய
வர்த்தினீம் திருநேத்ராம் விசிந்தயதேவீம் மஹாலக்ஷ்மீ ஸர்வலக்ஷ்மீ
மயீச் ஸர்வலக்ஷண ஸம்பந்நாம் ஹ்ருதயே சைதந்யரூபிணீம்
நிரஞ்ஜநாம் சர்வஸுபகரம் மஹாகுண்டலீம்"

என்று ஸர்வலோக சுந்தரியும், ஸர்வாங்கஸுந்தர ஸுகாநந்த ரூபியும், சந்திரமண்டலத்தையே ஆசனமாயுடையவளுமான மஹா லக்ஷ்மி, ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு வல்லபையாய், பரமதயா பத்னியாய், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வாமினியாய், நிருபாதிக மாதாவாய், அநந்த பரமேஸ்வரனோடே நித்ய ஸம்யுக்தையா யிருக்கின்ற இந்த தேவதேவ திவ்யமஹிஷியான பெரிய பிராட்டியாரின் சக்திலேச பராவதியிலன்றோ? ஸகலபூத பௌதிக தத்வக்கூட்டங்களும், அநந்தகோடி யண்டங்களும், அவற்றில்வாழும் சராசர ஸமூஹங்களும் வர்த்தித்து இருக்கின்றன. இப்பாருண்ய ருடையான லோகமாதாவின் கடாக்ஷலேசத்திலன்றோ? அகிலாண்டகோடி ப்ரஹ்மாண்டங்களும் வரைகடவாது நிலைகொண்டு நிற்கின்றன. அவைகளில் வாசம்பண்ணுகின்றவர்கள் பிரம்ம ருத்ரேந்த்ரா க்னியாதியர் வருணவாயுவிய மாஸ்வனி மருத்வராதியான ஸுராஸுர முனிகண மநுஷ்யகண பசுபக்ஷிகண ஸ்தாவராதி களும், தங்களுக்குரிய ஸுகாநுபவங்களை பண்ணிக்கொண்டு வருகின்றனவாதலாலே ஸர்வேஸ்வரனது இச்சா சக்தியும், க்ரியாசக்தியுமான மஹாலக்ஷ்மியினது கடாக்ஷசக்தியாலேயாவும் சுகமே வர்த்தித்து வாழ்கின்றனவென்றும்,

தேவீ பாகவதம்

"யேஷாம பகவதிதேவீ சர்வேஷாம காரணமஹிந:
மஹாவித்யா மஹாமாயா பூரணப்ரக்ருதிம்ரவயயா"

என்று பகவச்சப்த ப்ரதிபாத்யனான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு

பின்னையான இவளது சக்திலேசப்ரபாவத்தினால் அநந்தகோடி அண்டங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்குமவளாயும், சர்வஜகத்காரணியாயும், மாமாயையாயும், மூலப்ரக்ருதியாயும், விளங்குபவளான பெருந்தேவியை த்யானிக்கிறேனென்று கூறுகையாலும், இத்யாதி ஸர்வாந்தர்யாமியான ஸர்வேஸ்வரனோடு தானும் அபின்ன பூதையாய் நின்று ஸ்ருஷ்டியாதி வ்யவஹாரங்களை ஒருங்குணர்ந்து நடத்துபவளாயும், பிரம்மாதி சராசர சமூஹங்களும் தத்தமக்கு விதித்தநாள் சுகமே வர்தித்துவாழ அருட்புரியும் அருட்சக்தியாயுமிறே எமது திருத்தாயாரான மஹாலக்ஷ்மி இருப்பது "இவளருளொழிந்நாற் பூத மிருக்குமோ விருந்த போதும், இவளுறும் பூதமாதி திகழுமோ திகழ்ந்தபோதும், இவளுறும் பொறிகளைக்கத் தோன்றுமோ தோன்றும்போதும், கவளமாக்கொளுமோ உள்ளூர்காரணமுமுயிருமாதோ" என்றும் "தொல்லை யெவ்வுயிரும் பிறக்கும் பொங் வயிற்றன்னை என்றும்" மடற்கமலநறும் பொகுட்டிலரசிருக்குந் செந்துவர் வாய்மயிலே யுன்றன், கடைக்கணருள் பெற்றன்றோ கார்வண்ணனுலகமெல்லாங் காவல்பூண்டான், படைத்தனனான்முகக்கிழவன் பசுங்குழவி மதிபுனைந்த பரமன்றானும், துடைத்தனன்" என்று பிறருங்கொண்டாடவல்லளாய் இருப்பாளன்றோ இலக்ஷ்மிதேவி,

க்மேதாபநிஷத்

"பூமி ஆபோ ஆனலோபரவாயு: கம்மனோபுத்திரேவச
அஹங்காராயிதியடமே பின்னுபிரக்ருதிரஸ்டத :" என்றும்,
"அங்யாகப்ரக்ருதிமவிதிமேபாராம் ஜீவபூதாம்
மஹாபஹோயயேதம் தாரியதேஜகத்து"

என்று ஓ அர்ஜுனனே! மூலப்பிரக்ருதியான மஹாமாயையும், அம்மாயையினிடமிருந்துண்டான எட்டு தத்வங்களும், என்னிட

மிருந்தே பின்னமாயிற்றென்றும் ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மா கீதை யில் கூறியுள்ள படியாலும்,

கீதோபநிஷத்

" ப்ராமயந் சர்வபூதாநி யந்த்ராரூட நிமாயயா"

என்று பிரபஞ்சங்களிலுள்ள சராசர பூதங்களையும், யந்திரத்தி லகப்பட்ட தான்யமெவ்வாறு சுழன்று முடிவில் ரூபமின்றி பஸ்ம மாகுமோ அவ்வாறே எமது மாமாயையால் சுழற்றப்பட்டு முடி வில்லயமாகிறதென்று கண்ணன் கீதையில்கூறியுள்ளபடியாலும்,

தேவீ பாகவதம்

" யிச்சாபரமாத்மந: காமம நித்யா அநித்ய ஸ்வரூபிணீ

வேதகர்பாம் வேதவல்லி சர்வேஷாம் ஆதிரீஸ்வரீ"

என்று பரமாத்மாவினது இச்சா சக்தியாயும், நித்ய அநித்ய காரணியாயும், கற்பக்ஷயத்தில் வேதங்களை தமது கற்பத்தில் வைத்துக்கொண்டிருப்பவளாயும்சர்வேஸ்வரியாயுமபராசக்தியா யுமுள்ள ஸ்ரீவேதவல்லித்தாயாரைத் தியானிக்கிறேனென்றும்,

கீதோபநிஷத்

" ஸர்வயோநிஷு கௌந்தேய மூர்த்தயஸ்ஸம் பவந்திய:

தாஸாம ப்ரஹ்ம மமஹத்யோநி ரஹம்பீஜப்ரத: பித"

என்று சௌந்தேயா! சகல பிரபஞ்சங்களிலும் பிறக்கும் பிரமம, ருத்ர, சராசர பூதங்களுக்கும, பிரக்ருதியான மஹா மாயைத் தாய்ப்போன்றது பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபியான நான் விதைப்போடும் தந்தையாவன் என்று ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மா ஸ்பஷ்டமாய் விளக்கினர்,

பைங்களோபநிஷத்

" ஸ்ஸ்வாதீநமாயஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸ்ருஷ்டி திதி லயா

நாமாதிகர்த்தா ஜகதங்குரரூபோபவதி"

என்று அநந்தகோடி பிரம்மாண்டங்களின் ஸ்ருஷ்டி, திதி, லயங் களுக்குக்காரண பூதனை ஸ்ரீமந்நாராயணன் தனது இச்சா

சக்தியாலுண்டான மாஹாமாயையாகிய மூலப்பிரக்ருதியைச் ஸ்வாதீனமாயுடையவனும், அம்மாயையைக்கொண்டே சகல ஜகத்தையும் படைத்தனன் என்றும்,

மஹா நாராயணோபநிஷத்

"ஸாத்தஸதவமயோ லீலாக்ருஹீத நிரதிசயாநந்த
லக்ஷணோமாயோபாதிகோ நாராயண ஆஸீத்"

என்று கற்பகக்ஷயத்தில் அம்மஹா மாயையான மஹாலக்ஷ்மிக்கு வாஸஸ்தானமானதும், அம்மாயையின் ஸ்வாதீனனான நாராயணனது விகாரமற்றதும், சுத்த ஸத்வமயமானதுமான பரமபதம் என்றும,

ஸ்ரீ ஸூக்தம்

"அஸ்வபூர்வாம் ரதமத்யாம் ஹஸ்திநாதப்ரபோதநீம்
ஸ்ரியம்தேவீ மூபாஹ்வய ஸ்ரீமார்தேவீஜுஷதாம்"

என்று சராசர பிரபஞ்சங்களையும் தமது ஜாலத்தாலே நிக்ரஹிக்கவும், ஹரிக்குமுடைய ஜாலமே குதிரைகளாகவும், அப்பிரம்மாண்ட ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரக்கர்த்தாக்களை ரதமாகவும் கொண்டு ஜகத்காரணங்களை நடத்துபவளாயும், யாவற்றிற்கும் நாயகியாயும, ஜகந்நாயகனான ஸ்ரீமந்நாராயணனின் திருமார்பையே வாஸஸ்தானமாய், அந்த பரமேஸ்வரனோடே நித்ய ஸம்யுக்தையாய், "பூநாயகன் புவிமகணாயகன் பொருவில், வேத நாயகன் மார்புதத்தினது வீற்றிருந்த ஆதி நாயகி" என்றும் "உலகமு யாவையு மீன்றளித் தழித்திடு மொருவன் இலக மார்பகத்திருந் துயிர்யாவையுமீன்ற, திலகவாணுதல்" என்றும் "ஏகநாயகன் மார்பகத்தினது வீற்றிருக்கும் ஆதி நாயகி" என்றும் மலரில் மணமும், கல்லில் ஒளியும் போலே ஸர்வ லோகநாதனுடைய வக்ஷஸ்தலத்தில் நிரந்தரம் அநபாயினியாய் வாஸம் பண்ணிப் போருமவளென்றும், அவ்வாறிருக்கக் கருத்தே தென்னில், எம்பெருமான் தண்டதாரனைலாலே இவ்வாறு

மாக்களோ, எந்நாளும் அபாராதமே வடிவமாய் அவ்வெம்பெரு மான் பக்கல் நன்றியற்ற பாவிகளா யிருக்கு மிவ்வாத்மகோடிக ளினது குற்றங்களை நற்றமாகக் கொண்டருள் புரிய வேண்டியும், சதுர்முக, பசுபதி, மகபதி முதலானோர் கேட்டுக் கொண்ட படியும், அவனது திருமார்பை விட் டகலாதவளாயுமிறே சர்வ லோக சுந்தரியான எம் தருமை கருணைத் தாயாரிருப்பது.

ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரத்தில்

"க்யாநாதயோகுணைரூபம லக்ஷ்மிர்நித்யாநபாயிநி பூமி நீளா தயோ
தேவயா சேநேசாத்யாசசூர்ய: ததாமபரம் காலஹ புருஷஸ்
பரகுருதிஸ்ததா மஹதாதிகராந்தா நிசப்தசாவரணன்யபி பிரம்ம
மந்தம் ததந்தஸ்தாலோகஸ்வஸ சராசராஹ யேவமந்தாங்யநந்தாநி
தத்சர்வம் நாராயணமுச்சதே"

என்று ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய நித்ய மானஞ்ஞாநசக்த்யாதி திவ்யாத்ம குணங்களும், குணப்ரகாசமான திவ்யமங்கள விக் ரஹமும், அவ்விக்ரஹகுணமான ஸௌந்தர்யாதிகளும், அச் சௌந்தர்யாதிகளோபாதி சாதுநின கிரீடமகுடாதி திவ்யாபர ணங்களும், அவ்வாபரணங்களோடே விகல்ப்பிக்கலாமபடியான சங்கச்சக்ராதி திவ்யாயுதங்களும், இவ்வளவிருந்த வேற்றத்தை யுடைய பாவாசுதேவனை, காட்டிலெரித்த நிலாவாகாதபடி அருகே யிருந்தநுபவிக்கிற மாமாமையாகிய மஹாலக்ஷ்மியும், மஹிருஷிவர்க்கங்களும், அச்சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கிற அநந்தத் கருட விஷ்வக்ஸேந ப்ரமுகரான நித்யஸூரி ஸங்கமும், அவர்களோபாதி அடிமைசெய்கிற முக்தரும், அவ்வடிமைக்கு ஸ்ரீவர்த்தகமாய் பஞ்சோப நிஷன்மயமான பரமபதமும், குண த்ரயாத்மகமான, மூலப்ரக்ருதி மண்டலமும், புருஷ ஸமஷ்டி யும் அஹோராத்ராதி விபாகயுக்தமான காலதத்வமும் ப்ரவாஹ ரூபேண நித்யமான மஹதாதிகளும், தத்கார்யமான அண்டங்

களும, அண்டாநதாவர்ததிகளான தேவ, மநுஷ்ய, திர்யச், ஸ்தாவரங்களுமாக ஸ்ரீமந நாராயணன் மஹா மாய்கையை ஸ்வாதீனமாகக்கொண்டு அண்டாதி ஜகதகாரணததை யாதொரு குறைவுமினறியே நடததுகிறுனெனறும, இதயாதிப்படியே மாமாயை என்றும, பராசததி எனறும, இசசாசகதி என்றும், கிரியாசததி எனறும, தேவீ எனறும, மஹா லக்ஷ்மி எனறும, வேத வேதாந்தாதிகளால முறையிடா நினற நமது தீனதயா ளச் செல்வியார ஸர்வாநதாயாமியான ஸர்வேஸ்வரனேடே தானும் அபினனு பூதையா யவனைவிடாது நிற்கினறபடியால் அகாரததிற் சொலலுகினற ஸர்வஜ்ஞதவ, ஸர்வசேஷித்வ, ஸமஸ்தகலயாண குணுதமகதவாதிகளுக்கெல்லாம ஆதார பூதையாய், ஸ்ரீ ஸூக்தபரதி பாதயையான பெரிய பிராட்டியா ருடைய நிதய ஸமபந்தமுள்ளதனறே அநத பரஹ்மமெ ன்று வேதஙகளும, வேதோபபருஹமணங்களும வாயோலை யிட்டுவைதத காரணததாலிறே, ஸ்ரீய : பதியான புருஷநதனுக் கன்றி ப்ரஹ்மசபத வாசயதவம் மறறையாருக்கு மில்லையாயிற்று, இவ்வளவேறறமுடைய மஹாலக்ஷ்மியாராற் றன எநதபாததவிகளிலு மிருககினற தேவதைகளுக்கும, அவாகள தொண்டாகளுககும மஙகளமுண்டாகவேண்டியது இவர்தாம அதைககொடுக்கவேண்டியது எநரமதாநதர காம ரானவாகளும நமது லக்ஷ்மிகடாக்ஷம வேண்டுமெனறே கோருவாரகளே யனறி, இவருக்கெதிரததிட்டான ஜ்யேஷ்டை யினுடைய கடாக்ஷத்தைக்கோரமாட்டாரகள் இநத ஸாது ஸேவ்யை யாரது கடைககண்ணினினறும கொட்டுண்டு கிடக் கப்பட்டதிறே அணிமாதி அஷ்டசிததிகளும, அஷ்டை ஸ்வர்யங்களும, ஸர்வாங்க ஸௌந்தர ஸௌகாநத ரூபியான இவா கடாக்ஷமறறகாலததில விதி சிவ சதமகாதி சராசரங்

கள் பட்ட கஷ்டங்கள் ஸகலவித்யா ஸமூஹங்களெல்லாவற்றி லும் கண்டுகொள்ளலாம். இத்தாயார் கடாக்ஷித்தால் நாம எப்போதும் ஸுமங்கலைகளாய் நமது மகிழ்நரோடு கூடி அமங் கலைகளென்றாது ஸகலபாக்ய ஸுகத்தோடும் வாழலாமே யென் றன்றோ? ஸதாகாலமும் பாரதி, பார்வதி, சசி, அருந்ததி முத லான தேவ, மநுஷ்ய, பந்நகாதி ஸமஸ்தமான ஸ்திரீகளும், மஹா விஸ்வாஸத்தோடு சுக்ரவார முதலான தினங்களில் அதி நியமமான வ்ரதமிருந்து நோன்பெடுப்பது, ஸ்ரீவரலக்ஷ்மி வ்ரத சரித்ரத்தைக் கேட்டறிவர்களாயின பார்வதிநோற்ற நோன்பு விசதமாகும் இவ்வாறு பாரதந்த்ரியமும், ஸ்ரீமந் நாராயண னின் வல்லபையுமான மஹா லக்ஷ்மியின் ஸர்வசக்த்யாதி சகல கல்யாணகுண சமூஹங்களையும் அநந்த ப்ரமாணங்களாலும் வெளிப்படையாய் விளக்கப்பட்டிருக்க, குமரகுருதாஸனென் பான் மஹாலக்ஷ்மி என்று ஸ்ருதிகளால் கூறப்பட்டிருப்பதால் அவையாவும் பார்வதியைச் சொன்னதேயென்று தமது சுவடி யில் பிதற்றினன் யாத்தால் இவனது கக்ஷியை நிரசிக்கப்பட்டு ஸமது ஸர்வவேத தாத்பர்யமான யதார்த்தத்தை ஸ்தாபித்தனம்.

6-வது புரட்டு க்ருஷ்ணன் ஸிவோகம்பாவனையால் கீதையை வெளியிட்டானெனபதின் கண்டனம்

" ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசேர்ஜுநதிஷ்டதி"

என்று க்ருஷ்ணபரமாத்மா அர்ஜுனனுக்கு, ஈஸ்வரன் சர்வ ஜீவன்களுக்குள்ளும் வியாபித்துளன், என்றருளிச் செய்த னர். இதற்கு குமரகுருதாசனென்பான், க்ருஷ்ணன் முதலில் சகல ஜகத்காரணமும் ஈஸ்வரபரமாய்ச்சொல்லிப் பிறகு சகல ஜகத் காரணமும் நானே என்று கூறுவதின் காரணம ஸிவோ கம்பாவனையால் கூறினதே என்று தமது சைவ சமயசரப மென்னும சுவடியில் வரைந்தனன்.

க்ருஷ்ணன், அர்ஜுனனுக்கு முதலில் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூப, ரூப, குணச் சேஷ்டிதங்களைத் தெளிவாக வுரைத்து பிறகு அப்பரமாத்மா தானேயென சூசிப்பித்தனர். ஏனெனில், அர்ஜுனன் வேதார்த்தங்களை யறியாதவனுதலாலும், தர்மநந்தன சகாதேவர்களைப்போல் க்ருஷ்ணனது அவதாரச் சேஷ்டிதங்களை யுணராதவனுதலாலும், ஸ்நேகனென்றும், மாமனென்றும இத்யாதி முறைகளைக்கொண்டே க்ருஷ்ணனிடம் நேசிப்போனுதலாலும, தமது பராக்ரமமுதலிய சிற்சில சேஷ்டைகளையே அஹங்காரரூபமாய்க் கொண்டுள்ளோனுதலாலும அவ்வர்ஜுனனது சகல அஹங்கார முதலிய துற்குண சமூஹங்களையும் நிவர்த்திக்கும் பொருட்டே அவித்யாதி கருமகாண்டங்களை யுபதேசித்து அதில் அருசியை யுண்டுபண்ணி, பிறகு ஞானகாண்டங்களை போதித்து பரப்ரஹ்மப பரதத்வாதி விலக்ஷணங்களை யுபதேசித்து அதில் ருசியைப் பிரயபிக்கச்செய்து அனேகராம் தமது விஸ்வரூபத்தையும தாமே ஜெகஜ்ஜனனாதி காரணபூதனென்னு மேற்றங்களையு முணர நவலல அநந்தகோடி பிரமமாண்டங்களையும பிரம்ம, ருத்ர முதலான சராசரங்களையும தன்னுள்ளடக்கி விஸ்வரூபமயமாய் ஸ்தாபித்து நின்றனன்.

ஸ்ரீ தேஜோபநிஷத்து

"மநநாபிபங்கஜாஜ்ஜாத: பத்மயோநி : பிதாமஹ :
தல்லலாடோத்பவோருத்ரஸ் தஸ்மாஜ்ஜாதஷ்ஷடாநந :"

என்று அர்ஜுனு! என்னுடைய நாபிக்கமலத்தி லிருந்து பிரம்மாவும, அவனுடைய நெற்றியிலிருந்து சிவனும், அவனிடத்திலிருந்து அருமுகனுமாகப் பிறந்தானென்று க்ருஷ்ணன் கூறியுள்ளபடியால் ஸிவோகம்பாவனை யெனனுமிவனதுக்கக்ஷியே ப்ரதான மாகவைத்து ஆராயுமளவில், முன்னம க்ருஷ்ணனுல்

கூறப்பட்ட ஈஸ்வரகப்த ப்ரதிபாத்யன் சிவனை வைத்து க்ருஷ்ணன் ஸிவோகம்பாவனையால் யாவும் தானே யென்றதாயும், பரமாத்மா சிவனே யென்றும் பிதற்றிய இவனது புரளியின்படி ஸிவோகம்பாவனையானால், யாவும் தானே என்பானேயன்றி பிரம்மசிவ முதலானவர் ஜீவ கோடிகளே என்றும் என்னால் படைக்கப்பட்டவர்களென்றும் வேதங்களால் முறையிடும் குறைகள் நீரவே நாம் உதாரணமாக ஸ்தாபித்து நின்றனமே யன்றி ஸிவோகம்பாவனை என்பது முழுதும் கண்டிக்கத்தக்கது.

ஸ்ரீதோபநிஷத்

" ப்ரஹ்மாண நீலகண்டஞ் சயச்சாந்யாதேவதாஸ்ய ருநா: ப்ரதிபுத்தாநஸேவ்யந்தே யஸ்மாத்பரிமிதம்பலம்"

என்று குந்திபுத்ரா! பிரம்மா, நீலகண்டன் முதலிய தேவர்களை அறிவுடையோர் சேவியாரென்றும், அவர்களால் கொடுக்கப் பட்ட பலன்கள்யாவும் அழியப் பட்டவைகளே என்றும்,

" ருத்ரம் ஸமாச்ரிதேதேவா ருத்ரோப்ரஹ்மாணமாச்ரித: ப்ரஹ்மாமாச்ரிதே ராஜந்நாஹம்கிஞ்சிதுபச்ரித:"

என்று தேவர்களால் ஆஸ்ரிக்கப்படுமவன் சிவனென்றும், அச் சிவனால் ஆஸ்ரிக்கப்படுமவன் பிரம்மாவென்றும், அப்பிரம்மனால் ஆஸ்ரிக்கப்படுமவன் யானே என்றும், யாம் என்னை யொழிந்த ஈர்வராலும் தொழப்படுமவனென்றும் கூறினமையாலும், இக்கருத்தினிக்கைந்தே அப்பய்ய தீக்ஷிதரும் தமது பாரதநாத பர்யஸங்கிரகத்திலும் தெளிவாய்க் கூறியுள்ளபடியாலும்,

ஸ்ரீதோபநிஷத்

"வ்ருஷ்ணீநாம் வாஸுதேவோஸ்மி பாண்டவாநாம் தநஞ்சய:"

என்று தாம் தற்போது யாதவகுலத்தில் வசுதேவ புத்ரனையும், பாண்டவ தநஞ்சயனையுமிருக்கும் தமது ஸௌலப்யத்தை கூறுகையாலும்,

ஸ்ரீகீதோபநிஷத்

"ஜந்மகர்ம சமே திவ்யமேவம்யோவேத்தி தத்வத:
த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்மநைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந"

என்று அர்ஜுநா! லோகோஜ்ஜீவனார்த்தமாக அவதரித்த எனது திவ்ய அவதாரங்களையும், எனது அசாதாரண செய்கைகளையும், எவன் உண்மையாக வறிகிறானோ அவனே இச்சம்சார பந்தத்தினின்றும் விடுபட்டு மோக்ஷ சாம்ராஜ்யத்தை யடைபவனென்றும்,

"அவஜாநந்தி மாம்மூடா மாநுஷீம் தநுமாஸ்ரிதம்
பரம்பாவமஜாநந்தோ மமபூதமஹேச்வரம்"

என்று பரமோத்க்ருஷ்டமாய்ப் பஞ்சோப நிஷண்மயமான மஹா ஜாலங்களையுடைய என் தத்வத்தையும், எனது அவதாரச் சேஷ்டிதங்களையும் நிந்தித்துக் குறைகூறுபவர்கள், ஜனன மரண, நரகாதிகளினின்றும் எத்தனைக் கல்பங்களாயினும் மீள்வதில்லை என்றும் க்ருஷ்ணன் எதிர்காலத்தைக் கணித்தே இப் பாஷண்டச் சண்டாள த்ரோகிகளின் பதவிகளையும் முன்னமே ஸ்தாபித்து விட்டனர். இத்யாதி வாக்யங்களின்படியே க்ருஷ்ணனை தாமே பரமாத்மா வென்று நிரூபித்தும், பிரமம், சிவ இந்த்ராதி முதலான தேவ, மநுஷ்ய, திரியக், ஸ்தாவராதி சராசர ஸமூகங்களும், சகல அண்டங்களும், ஸ்ருஷ்டி லயாதிக் கிரமங்களையும், வேத தாத்பர்ய பரமாகவே கூறியுள்ளானகையால் இச் சாஸ்த்திரங்களை பரமோத்க்ருஷ்டமாகவும், யாவற்றிற்கும் முதன்மையாகவும், பாஷ்ய நிர்வாஹகரும் மற்றையாவரும் கொண்டாடியிருக்க குமரகுருதாஸனென்பான் தான் யாவருக்கும் மேன்மை வாய்ந்த தத்வலமென்னததானேக் கருதித் தமது சுவடிகளே பெரிய பாஷ்யங்களாயும், சுருதிகளாயும் நினைத்து க்ருஷ்ணன் விவேகம் பாவனையால் கீதையை வெளியிட்டன னென்றுத் தாம அந்தர்யாமியாய்நின்று க்ருஷ்ணனின் விவேகம்

பாவனையைத் தெரிந்துக்கொண்டவன்போல் தமதுச்சுவடியில் வரைந்த ஆபாசப் பிதற்றல்களை அழுத்தமாய்க் கண்டிக்கனம்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பரமாத்மாவே எனல்

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் 5-ம் அம்சம்

"க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண ஜகந்நாத ஜாநேத்வாம் புருஷோத்தமம்
பரேசம்பரமாத்மாநம் நாதிநிதநம் ஹரிம்
தேவதிர்யங்மநுஷ்யேஷு சரீரக்ரஹணாத்மிகாலீலயம்"

என்று வாணாசுரவதத்தில், சிவன், க்ருஷ்ணனைப்பார்த்து, புருஷோத்தமா, பரமேஸ்வரா, ஜகந்நாயகா, ஆதியந்தமில்லாதவா, லோகோஜ்ஜீவனார்த்தம் அவதரித்தவா, என்று பலவாராகத்துதித்துச் சரணமடைந்ததாலும்,

மஹா நாராயணோபநிஷத்

"தேவகீஸுத கோவிந்த வாஸுதேவ ஜகத்பதே"

என்று தேவகிபுத்ரனையும், கோகுல நிர்வாஹனையும், அவதரித்த வாசுதேவன் ஜகத்பதி என்று கூறுகையாலும்,

அதர்வண சிரசில்

"ப்ராஹ்மண்யோ தேவகிபுத்ரோ ப்ராஹ்மண்யமதுசூதந:

என்று தேவகிபுத்ரனாயவதரித்த மதுசூதனன் பரப்ரஹ்மமென்றும்,

ருக்வேதம் ஆத்மபோதோபநிஷத்

"வைகுண்டபுவனங்கமிஷ்யதி ததிதமபுண்டரீகம்
விஜ்ஞானகம்தஸ்மாத் தடிதாப: மாத்ரயப்ராஹ்மண்யோ
தேவகீபுத்ரோ ப்ராஹ்மண்ய மதுசூதந:"

என்று யோகிகளினது ஜனனத்தை அபகரிக்கும் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனும், பரப்ரஹ்மமுமான மதுசூதனன் தேவகிபுத்ரனாயவதரித்தான் என்றும்,

யஜுர்வேதம் கலிசந்தாரணோபநிஷத்

"ஹரே க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண ஹரே ஹரே க்ருஷ்ண ஹரே"

என்று இச்சுருதி க்ருஷ்ணபரமாத்மாவை தியானிக்கையாலும்,

இத்யாதி சகலப்பிரமாணங்களாலும் க்ருஷ்ணன் பரமாத்மாவே என்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. கேவலபண்டாரங்களும், பாஷண்டர்களும், க்ருஷ்ணன் ஸ்திரீ கற்பத்தினின்றும் மனிதனாய்ப் பிறந்தவனென்றும், க்ருஷ்ணன் ஸிவோகம்பாவனையால் கீதையை வெளியிட்டனனென்றும் தூஷண குதற்கங்களைக் கல்பித்துப் புத்தகரூபமாய் வரைவதே தொழிலாய்த் திரியுமிந் நாஸ்திகரால், பரமாத்மாவின் சகல சக்திகளும் குறைந்து ஜீவாத்மாவாயும், இவர்களால் ஊனையிடும் ஏற்றங்களால் ஜீவாத்மாவான சிவன் பரமாத்மாவாய் விடுவனென்றும், நினைவதினால் பயன்யாதுமின்றி, பரமாத்மா பரமாத்மாவேயாய், மற்றயாவும் ஜீவாத்மாவேயாய், ஊனையிடுமிவர்கள் ரௌரவாதி நரக அதோகதியாய்ப் போவார்களென்பது நயமாய் ஸ்தாபித்தனம்.

7-வது குமரகுருதாசனென்போனால் திரவிடோபநிஷத்தையும் ஸ்ரீமத் சடகோபரையும் நிந்தித்துக் குறைவுபடுத்திய அக்குறைகளை நிவர்த்தித்து யதார்த்தத்தை ஸ்தாபித்தல்

பவிஷ்யபுராணத்தில்

"தரவிடாம்நாயநிர்த்தா யோகிநஸ்திஸதும்திம்பிரம:
பிரளயாறியர்தாரூப்பிபாகேசபச்யதே"

என்று ஸ்ரீமந் நாராயணனை உபாயோபேயமாய் ஆஸ்ரயித்து மோக்ஷ சாம்ராஜ்யமாகிய பரமபதத்தை யடையப்ராப்தமுள்ள சகல ஜீவர்களுமெளிதிலுணரும்பொருட்டுத் தமது பரமக்ருபையால் (வியாஸ ரூபாய விஷ்ணுவே) என்றும் (விஸ்வக்ஸேநோ ஜநார்த்தந:) என்றும் (சடகோபாய விஸ்வக்ஸேந:) என்றுமித்யாதி வாக்கியங்களின்படிக்கே வேதயதார்த்தங்களை ஸ்தாபிக்க வியாசரும், அவ்வேதார்த்தங்களை திரவிட வேதமாய் ஸ்தாபிக்கச் சடகோபருமாக, பகவான் அம்சாரூடராய் கல்பங்கள் தோறும் அவதரிக்கின்றபடியால் அவர்களிடத்தும்,

அவர்களருளிச் செய்த திராவிடோபநிஷத்தினிடத்தும் திரிகரணங்களாலும், அத்யந்த ப்ரீதியுள்ளவர்களாயிருக்கவேண்டுமென்றும், அவரையும் அவரருளிச்செயல்களையும் நிந்திப்பவர் பிரம்ம பிரளய பர்யந்தம் ரௌரவாதி நரகத்துன்பநுபவது திண்ணமென நிரூபிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம்

" அதிதயாதாமிடாம நாயம ஸ்வசாகாத்யயநாத்பரம
ஸாமந்த குர்வதேதேய ததோபியாதி பராங்கதி "

என்று வேதத்தில் அவசிதமையாகிய கர்மகாண்டத்தை நீக்கி விதமையாகிய ஞான காண்டத்தின் ரசமே திராவிடோபநிஷத்தாக கலபங்கள சோரும் ஸ்ரீமத் சடகோபரால் அனுஸந்திக்கப்பட்டு அத்திராவிடோபநிஷத்தைக் கொண்டே சகல திவ்ய தேசங்களிலும் க்ருஹங்களிலும் பாராயணம் செய்ய வேண்டியதென்றும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

அநுருத்தஸம்ஹிதா

" ஸ்வசாக தாமிடாம நாமவிசேஷ்வே தேகரி புருஷம
யஸ்யதஸ்மிந்நாவாக்ஷாஸ்யாதத்திரோ ராநஹ்ய ந்ருயதிஸ்ருதிம "

என்று யாதொரு பிரம்ம வித்துக்கள் மோக்ஷத்தை யடைந்தாலும் இந்த் திராவிட ஸ்ருதியைக் கொண்டே பரப்ரஹ்மமேதஸமஸ்காரம் செய்ய வேண்டியதென்றும் திராவிட ச்ருதி, வேதங்களால் ஸ்தாபிக்கக் கூடாத பரம புருஷார்த்தத்தை ஸ்தாபித்துள்ளபடியால் வேத அத்யயனத்திற்கு முன் செல்லவேண்டியதென்றும் மற்றுமறையும் நன்றாக கூறுகையாலும்,

ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளருளிச்செய்தது

" பக்தாம்ருதம் விஸ்வஜநாநுமோதநம் ஸர்வார்த்ததம்
ஸ்ரீ சடகோப வாங்மயம் ஸஹஸ்ர சாகோபநிஷத் ஸமாகமம்
நமாம்யஹம் த்ராவிட வேதசாகரம் "

என்று 1180 சாகைகளை யுடைய வேதங்களின் சகல ரகஸ்யங்

களையும் விவரிக்க வல்லதாயும் அஹோபாஹ்யமாய் கம்பீரார்த்தமாய் அறுபதினாயிரப்படியெனவும், முப்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி, ஆறாயிரப்படி, மூவாயிரப்படியென பிரம்மவித்துக்களால் வியாக்யான முடையதாயும், ஈஸ்வர ஸ்வரூப, ரூப குணச் சேஷ்டிதங்களையே நன்குணர்த்த வல்லதுமான திரவிட வேதமென்கிற மஹா சமுத்திரத்தை ஸ்ரீமத் சடகோபரால் அருளிசெய்யபட்டவை என்றும்,

திருக்குருகைப்பிரான்

"ஆய்ந்தபெருஞ் சீரார்சடகோபன்
செந்தமிழ்வேதந்தரிக்கும் பேராதவுள்ளம் பெற" என்றும்,

மணவாளமாமுனிகள்

"ஏரார்வைகாசி விசாகத்தினேற்றத்தை பாரோரறியப்பகர்கின்றேன்
சீராரும் வேதம்தமிழ்செய்தமெய்யன் எழில்குருகை
நாதன் அவதரித்த நாள்" என்றும்,

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத் தலைவர்கள்

"ஈயாடுவதோ கருடற்கெதிரே யிரவிக்கெதிர் மின்மினியாடுவதோ
நாயோடுவதோ வுறுமிப்புலிமுன் நரகேசரிமுன் நடையாடுவதோ
பேயாடுவதோவழகூர்வசிமுன் பெருமானடிசேர் வகுளாபரணன்
ஓராயிரமாமறையின் தமிழி லொருசொற்பொருமோ வுலகிற்கவியே"

திருவள்ளுவர்

"குருமுனிவன் முத்தமிழு மென்குறளு நங்கை
சிறுமுனிவன் வாய்மொழியின் சேய்" என்றும்,

"ஐம்பொருளு நாற்பொருளு முப்பொருளும் பெய்தமைத்த
செம்பொருளை யெம்மறைக்குஞ் சேட்பொருளைத்-தண்குருகூர்ச்
சேய்மொழியதென்பர் சிலர்
யானிவ்வுலகின் றாய்மொழியதென்பன் றகைந்து" என்றும்,

ஔவையாரும்

"சேய்மொழியோ தாய்மொழியோ செப்பிரண்டுமொன்றவ்
வாய்மொழியை யாருமறையென்ப—வாய்மொழிபோல்

ஆய்மொழிகள் சாலவுளவெனினு மம்மொழியின்
சாய்மொழிக ளென்பேன் றகைந்து" என்றும்,

இத்யாதி வேதங்களை யொத்த 108 சம்ஹிதைகளை யுடைய ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர முதலான சாஸ்திரங்களாலும், ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் தொடக்கமான ப்ரஹ்ம வித்தாக்ரேசர்களாலும், ஆத மோக்ஷஜீவனார்த்த தாரகமே, த்ராவிடோபநிஷத்தென்று பரமோத்க்ருஷ்டமாய்க் கொண்டாடியுள்ளதாயும், சகல வேதங்களிலும் முற்பட்டதென்றும், கல்பங்கள் தோறும் இதன் ஏற்றங்களையே ப்ரதிபாதிக்கையாலும், இந்த த்ராவிடோபநிஷத்திற்கு வொத்த சாஸ்திரங்களுமில்லை என்றும், இதை யருளிச் செய்த சடகோபருக்கு மேம்பட்ட பரமபுருஷன் சகல கல்பங்களிலும் கிடையாதெனக் கண்டிதமாய் சகல சாஸ்திரங்களாலும் ஆணையிட்டுரைத்துவிட்டன, **குமரகுரு தாஸனென்பான்** அவ்வருளிச் செயல்களையும் அவரையும் நிந்தித்தும், அனாத்தங்களை செய்தும் தமது சுவடியில் வரைந்ததின் காரணம், தான் அவ்வாழ்வாருக்கதிகப்பட்டவனென்றே யா துகாரணமோ. ஆழ்வார் பாவதமாயும் மஹாருஷிகள் பரமாணுவாயும் சாஸ்திரங்களால வாசி கூறியிருக்க இவனவாசி எவ்வளவுபெரும ! "யாம படித்த உப நிஷத்துகளிலும்" எனறு தனது சுவடியில பிதற்றினன. ஆனல் பிறரிடம் 108 உபநிஷத்துகளென்றுசொல்லத் தெரிந்துக் கொண்டனனே தவிர 108 உபநிஷத்துகளையும வாசித்தவனாக இவனது சுவடியால் ஏற்படவில்லை. ஏனெனில் வேதங்கள் க்ருஷ்ணனைக் கூறுவதால் க்ருஷ்ணனுக்குப் பிறகு அவ்வேதம ஏற்பட்டதெனறும ஸ்ரீபாஞ்சராத்திரம சடகோபரைக கூறுகையால, அச சடகோபருக்குப்பிறகு அப்பாஞ்சராத்திரம ஏற்பட்டதெனறும, தமதுச் சுவடியில் வரைந்தனன இதனால் இவனது கல்வித் திறமையையும் 108 உபநிஷத்துக்களையும நன்குணர்ந்தவனென

றும் ஏற்படுகின்றன, விவரிக்குங்கால் இவன் (யாம் படித்த) என்னும் அஹங்கார மந்திரமே பரம்பொருளாய்ப் போற்றி வருகின்றனனென்றும், இவனால் படிக்கப்பட்ட 108 உபநிஷத்துகளின் ரசங்களையும், அவை முக்கால நிகழ்ச்சியுள்ளவை யென்னும் ஏற்றங்களையுமுணர சக்தியற்ற இவன் அவ்வுபநிஷத்துக்களை வாசிப்பதென்றால் பேதைகளும் நகைப்பாராதலால் (கற்றுரைக் கற்றாரே காமுறுவர் என்பதைப்போல சடகோபரையும் திராவிடோபநிஷத்தையும் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ராதி சாஸ்திரங்களும், பிரம்ம வித்துக்களும் கொண்டாடுவார்கள் (முதுகாட்டில் காக்கை உகக்கும் பிணம்) என்பதைப்போல இவனையும் இவனது சுவடிகளையும் காகத்தை யொத்த பாஷண்டப் பண்டாரத் தபோதிகளே கொண்டாடுவரே யன்றி சாஸ்த்ரோக்தமாக ஸ்வீகரியாரென்பது திண்ணம்.

8-வது குரூரத்தனமான மூடபுத்தியுடன்

குமரகுரு தாஸனென்பான், ஸ்ரீமத் ராமாநுஜரையும், அவரது ஸ்ரீ பாஷ்யத்தையும் நிந்தித்தும் சிற்றறிவுக் கொண்டு பாஷ்யம் செய்தனரென்றும், நீலகண்ட பாஷ்யத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே ஸ்ரீ பாஷ்யம் செய்து பட்டப்பெயர் பெற்றனரென்றும் அநந்யமான தூஷணச் சொற்களால் நிந்தித்துத் தமது சைவசமய சரபமென்றும் மண்டூகச் சாதியில் வரைந்தனன்.

நீலகண்ட சிவாசாரியும் நாட்டில் கல்விப் பெருக்கமையப் பெற்றவரென்னும் ப்ரமாணங்களைப் பிரமேசுமொருட்டோ அல்லது சிவ அபிமானத்தினாலோ, சூத்திரக்காரர் சரீரகத்தில் இரண்டாவது அத்தியாயம், இரண்டாவது பாதம், பாசுபதாதி காரணத்தில், பத்யுரஸாமஞ்சஸ்யாத் என்பது முதலான சூத்திரங்களாலே சைவ சமயம் அவைதிக மென்று நிச்சயித்திருக்கத் தாம் அச்சூத்ரங்களுக்கும் சூத்ரக்காரரான வேதவி

யாச, பாராசர, நாரத, வஸிஷ்ட, விஸ்வாமித்ர, சுக, ஜைமினி யாதி பிரம்ம வித்துக்களுக்கும், நேர் விருத்தமாக ஜகத்கார ணத்தை சிவாதி சப்தங்களால் அனர்த்தம் செய்து அச்சைவ சமயம் வைதிக மென்றுத் தமது பாஷ்யத்தில் வரைந்தனர். ஆயினும் ஈஸ, கேன, ப்ரஸ்ன, முண்டக, மாண்டூக்ய, தைத்ரிய, சாந்தோக்ய, ப்ரஹதாரண்ய, ஸ்வேதாச்வதா, ஐதரேய, சுபால நாராயணாதி மஹோபநிஷதங்களிலே ஜகத்காரணம் நாராயண சப்தங்களாலே ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கியிருக்க அப்பகுதிகளுக் குத் தம் மதக் கொள்கையை யனுசரித்தே பரமேஸ்வர ப்ரம்ம சப்தங்களாலேத் தமது பாஷ்யத்தில் உரை வரைந்தனர். அதெங்கனே யெனில்,

சாந்தோக்ய உபநிஷத், பிரதம பிரபாடகம் 6-ம் காண்டம்

"நாராயணஸ்ஸரஸிஜாஸநஸந்நிவிஷ்ட: கேயூரவாந் மகரகுண்டலவாந் கிரீடிஹாரீ ஹிரண்மய வபுர்த்ருதசங்கசக்ர: தஸ்யயதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ"

என்று ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய லக்ஷணங்களைக் கூறுமிச் சுருதிக்குத் தாம் நாராயண சப்தங்களால் ஜகத்காரணத்தைச் சொல்ல, சைவ அபிமானத்தினால் லஜ்ஜையுடையவனாய்.

ஷை சுருதிக்கு நீலகண்டபாஷ்ய உரை

"கமுதகம் பச்மிபி: பிபத்தி கபிராதித்ய: தேநாஸிதம் விகஸிதம் புண்டரீகம் யதாஸ்புரதி ததாபரமேச்வரஸ்யலோசநத்வயம்"

என்று அச்சுருதி தெளிவாய் நாராயண பதத்தையே விளக்கி யிருக்க, அச்சப்த மாருதலாகத தமது பாஷ்யத்தில் பரமேஸ் வர சப்தத்தால் உரை வரைநதனர்.

ஆயினும், "யதா பரமேஸ்வர ஸபத்தாயம் நாராயணோ பிரதிஷ்டதே" என்றும,

"பகவாநிதி சப்தோயம், யதாபரமேஸ்வராயிதயபீ நிருபாதி சர்வதேதே வாசுதேவே சநாதநே" என்றும்,

பகவத் சப்தம், பரமேஸ்வர சப்தம், ப்ரஹ்ம சப்தம் முதலான சகல சப்தங்களும் அந்நாராயண னொருவனை யுணர்த்துமே யன்றி மற்ற யாவரையும கூறினதே யாகாது அவ்வாறு கூறி யுள்ளனவாயின் போலியேயாம்.

பர்க்கசப்தத்திற்கு

"பர்கோதேவஸ்ய தீமஹித்யோயோந ப்ரசோதயாத்"

என்னும் பர்கசப்த வாக்யத்திற்கு வஸிஷ்டர் விஸ்வாமித்ரர் தங்கள் வியாகரண சூத்திரத்திலும் ஸ்ரீமத் ராமாநுஜர் சங்கரர், மத்வர் விதயாரண்யர், குண்ணத்தூர் அய்யன் ஸ்வாமி, வைத்ய நாதா, க்ருஷ்ணபட்டா, நாராயணசாமி முதலியனரும் தங்கள் பாஷ்யங்களில் பாக்க சப்தத்திற்குப் பொருள் ஸ்ரீமந் நாராயண னே என்றும, நீலகண்ட சிவாச்சாரித் தமதுபாஷ்யத்தில் பர்க்க சபததிற்குப்பொருள் சிவனென்றும் நேர் விருத்தமாய் உரை வரைந்தனர். இவ்வித விவரங்களை யுணர்ந்தே அப்பையதீக்ஷி தரும் பதஞ்சலிகளருளிச் செய்த மஹாபாஷ்யமும் சேஷாவதார ரான ஸ்ரீமத் ராமாநுஜரது ஸேஷ ஸேஷி பாவனைகளை நன்றாய்ப் பிரித்துக் கூறவல்ல ஸ்ரீ பாஷ்யமுமே யான சத்தியமான பாஷ்ய மென்றுரைப்பேனென்றும, சிஷ்யாசார க்ரமமின்றியும் வேத யதார்த்தமின்றியும,வரைந்துள்ள,பாஸ்கரீயமெனனும் வைஷ்ண வாத்வைதபாஷ்யமும், சங்கரரென்னும் அத்வைத பாஷ்யமும், மதவரெனனும் தவைதபாஷ்யமும், நீலகண்டமென்னும பசுபதி காரண சைவ பாஷ்யமும, வித்யாரண்ய மென்னும் சமரசபாஷ் யமும் யாம் பாஷ்ய மென்றுரைக்கக் கடவோ மல்லோ மென் றும வரைந்தனர். இப்பாஷ்யங்களையும் நீலகண்ட சிவாசாரியி னது பாஷ்யத்தின சில பிரிவுகளையும். மயூரந் தாலூகா ஆலங் காட்டில் ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கும் வேத வேதாந்த வர்த்தினி யென்னும் பாடசாலையில் காணலாம். இத்யாதி காரணங்களால்

நீலகண்ட பாஷ்யம் அப்ரமாண மென்றே மஹோபநிஷத்துக்களால் அடிப்பட்டுப் போயிற்று. மீமாம்ஸகரும் இவரது பாஷ்யத்தைக் காது கொடுத்துக் கேளார் இவ்வாறுள்ள இப்பாஷ்யத்தைப் பார்த்தே ஸ்ரீமத் ராமாநுஜர் பாஷ்யம் செய்தன ரென்று குமாரகுரு தாசனென்பான் தமதுச் சுவடியில் வரைந்தனன். இவன் தமதுச் சுவடியை வரையப் பிரச்சுவடிகளைப் பார்த்துக் கிறுவனைப் போல் கருதினனே தவிர இவர்களது பாஷ்யங்களைக் கண்ணால் த்ருஷ்டித்தவனாக ஏற்படவில்லை. அவ்விரு பாஷ்யங்களையுமாராய்ந்திருப்பானாகில் அவைகளி னேற்றங்களை நன்குணர்ந்திருப்பன் அவ்வளவு கூர்மைவாய்ந்த அறிவு தமக்கில்லையாயினும தாம் தூஷண நிந்தைகளைப் பிதற்றகற்றனனாதலாலவைகளி னேற்றங்களின் சிலவற்றை கீழ்விவரிக்கிறோம்.

யஜுர்வேதத்தில், வராகோபநிஷத் ஜீவன்முக்தி லக்ஷணத்தில்

" யஸ்மஸ்தார்தஜாலேஷு வியவஹார்யபிஷீதள:
பாரார்தேஸ்வீவாபூர்ணாத்மா ஸஜீவனமுக்த உச்சயதே"

என்று ரிபு மஹருஷியினிடம் வராகமூர்த்தி தமது க்ருபையால் கடாக்ஷித்து ஓ! முனியே எப்பொழுது சிதத்திலுள்ள சகல கருமங்களையும்விட்டு ஜெகஜ்ஜன்மாதிகாரணபூதனான என்னையே உபாயோபேயமாகப் பற்றுகிறானோ அப்பொழுது தானவன் ஜீவன்முக்தனென்று சொல்லப்படுமென வெளியிட்டபடியாலும்.

யஜுர்வேதம் இராமோபநிஷத்

" பக்த்யா மந்த்ரேணாநேந மாம்சிவ ப்ரஹ்மஹத்யாதி
பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாசுச :"

என்று இராமதாரக மந்த்ரங்களாலே பக்தியுடன் தியானிக்கு முன்னை பிரஹ்ம ஹத்யாதி பாபங்களினின்றும விடுவித்து க்ரம க்ரமாந்திரத்தில் என் சாயுஜ்யத்தைக் கொடுக்கிறேனென்று தமது பரம க்ருபையை வெளியிடுகையாலும்.

பகவத்கீதை

"ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம்விரஜ
அஹந்த்வாஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாசுசா"

என்று அர்ஜுனா! சகல கருமங்களையும் அடியோடொழித்து அநந்தகோடி யண்டங்களுக்கும் நிர்வாஹனை என்னையே சரணமாக அடைவாயாக உன்னை சகல பாபங்களினின்றும விடுவித்து என் சாயுஜ்யமாகிய பரம பதத்தைக் கொடுக்கிறேன். பயப்படாதே என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பரமாத்மா கீதையில் வெளியிட்ட படியாலும்,

இத்யாதி வாராஹமூர்த்தி, ரிபுசமவாதத்தால வராகோபநிஷத்தும, ஸ்ரீராமபிரான் சிவன் சம்வாதத்தால் ராமோபநிஷத்தும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், அர்ஜுன சம்வாதத்தால், கீதோபநிஷத்தும், ஆக இம்மூன்று சாமசுலோகங்களின் ரசங்களையும் அவைகளின் அங்கோபாங்கங்களான நியமங்களையுமே ஸ்ரீமதராமானுஜர் தமது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் வெளியிட்டனர்,

தைத்திரீயோபநிஷத்

"ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி:
நராணம க்ஷீணபாபாநாம க்ருஷ்ணேபகதி: பரஜாயதே"

ரனகிறபடியே பஹுதர ஜநமங்களாக, அவித்தையாதி அஞ்நாந கருமமோஹாமாதிகளைச செய்தே அநந்தமான ஜீவாத்மாக்ள் க்ஷீணதசையாகிய ஜனனமரணங்களை யடைவதால், அவித்தையாதி கருமங்களை முற்றும்விட்டு ஸ்ரீமநநாராயணனையே பாயோபேயமாக அடையுமபொருட்டே நியந்த்ருநியாம்யாவம், ஆதார ஆதேயபாவம, ஸேஷ ஸேஷி பாவமாகிற இம்மூன்று பாவங்களை அடைந்தே பரமபதசாயுஜ்யத்தைப் பெறவனுமெனறு மிச்சுருதி கூறுகையாலும், சுருதி, ஸ்ம்ருதி, த்ர, மீமாம்ஸா, பகவத்சாஸ்த்ராதிகளின் ரசங்களைத்திரட்டினை

பரமபுருஷார்த்தத்தையே ஸ்ரீமத் ராமாநுஜர் தமது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்தனர்.

ஸ்ரீமத் ராமாநுஜரது ஸ்ரீபாஷ்யம்

"தாஸபூதாஸ்ஸ்வதஸ்ஸர்வேஹ்யாத்மாந பரமாத்மந:
நாந்யதாலக்ஷணம் தேஷாம் பந்தேமோக்ஷ ததைவச"

என்று ஒருவனுக்கு க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளும், ஸேஷமாய் ஸ்வ சரீரமும், ஸேஷமாயிருக்கச் செய்தே, க்ருஹ க்ஷேத்ராதிகள் புத்ரகளத்ராதிகளுக்கு ஆஹமாய், ஸரீரம் அவற்றிற்கு அநர்ஹமாயிருக்கக் காண்கையாலே, இவ்வாத்மாவானது ஈஸ்வரனுக்கு சேஷமாமென்னுமிடம் முட்டில்லையெனக்,

"பரகதாதிஸயாதாநேச்சயோ பாதேயதவ மேவயஸ
யஸ்வரூபம் ஸஸேஷ: பரஸ்ஸேஷி" என்றும்,

"இச்சயா நுபாதேயம் யஸ்யாதிஸயவித்ரயே உபயாநு
பயைகைகஜுஷா தௌ ஸேஷஸேஷிணௌ" என்றும்,

"அயமேவாத்மா ஸரீரபாவ: ப்ருதக்ஸித்தயநாஹா
தாராதேயபாவ: நியந்த்ருநியாம்யபாவ ஸேஷஸேஷிபாவஸ்ச"

என்று ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கும், ஜீவாத்மாக்களுக்குமுள்ள நியந்த்ரு நியாம்யபாவம், ஆதார ஆதேயபாவ, ஸேஷ ஸேஷி பாவமாகிற சம்பந்தங்களால் ஜீவாத்மாக்களுஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்றும் அனாதியான இச்சம்பந்தங்களைக்கொண்டே உஜ்ஜீவிப்பிக்கச் செய்கிறானாகையால் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஜீவாத்மபதி என்றும் தமது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் தெளிவாய் நிரூபித்தனர்.

ஸ்ரீ பாஷ்யம்

"யதேஷ்டவிநியோகார்ஹம் ஸேஷஸப்தே நகத்யதே
ஈஸ்வரேண ஜகத்ஸர்வம் யதேஷ்டம் விநியுஜ்யதே"

என்று ஸேஷசப்தப் பொருள்களாகிய பிரமமாதி பிபீலிகாந்தமுள்ள சகல சேதனாசேதனங்களும ஸேஷிசப்த பிரதிபாத்யனை ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு இஷ்ட விநியோஹார்ஹமென்று

ஸ்ரீபாஷ்யத்திலு மற்றயாவையும் கண்டித்துரைத்து விட்டனரிறே எதிகட்சிறவனான எம்பிராமாநுஜன்,

பிரம்மாண்டபுராணம்

"மந்நியோகாத் பூதபுர்யாம் அஹிநாமீச்வர: கலௌ
ஸ்ரீ ராமாநுஜரூபேண ஜநிஷ்யதிஸதாம்முதே"

என்று ஸ்ரீபத்ரிகாஸ்ரமத்திலே நாராயணனுக்கும் நரனுக்கும் நடந்த சம்வாதத்தில், ஒ நரா! என்னுடைய நியோகத்தால் ஸ்ரீ பெரும்பூதூரில் ஸர்பங்களுக்கெல்லாம் ராஜனான திருவநந்த ஆழ்வான் கலியுகத்தில் ஸ்ரீமத்ராமாநுஜரென்ற ரூபத்தாலே லோக உஜ்ஜீவனார்த்தமாக அவதரிக்கப் போகின்றாரென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினாராதலாலும்,

ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம்

"அநந்த: ப்ரதமம்ரூபம் லக்ஷ்மணச்சததா: பரம்"

என்று அநந்தனுடைய 4-வது அவதாரமே கலியுகத்தில் ஸ்ரீமத் ராமாநுஜ ரென்னுமோரவதார முண்டென்று கூறுகையாலும்,

தாடீபஞ்சகம்

"பாஷண்டத்ருமஷண்டதாவதஹநச் சார்வாக சைலாசநி:
பௌத்தத்வாந்த நிராஸவாஸரபதிர் ஜைநேபகண்டீரவ:
மாயாவாதி புஜங்கபங்ககருடஸ் த்ரைவித்ய சூடாமணி:
ஸ்ரீரங்கேச ஜயத்வஜோ விஜயதே ராமாநுஜோயம்முநி:"

"பாஷண்ட ஷண்ட கிரிகண்டந வஜ்ரதண்டா:
ப்ரச்சந்ந பௌத்த மகாரலய மந்ததண்டா:
வேதாந்தஸார ஸுகதர்சந தீபதண்டா:
ராமாநுஜஸ்ய விலஸந்தி முநேஸ்த்ரிதண்டா:

என்கிறபடி அடர்ந்த ஆரண்யங்களைப்போன்ற வேதங்களின் ரசங்களையேத்திரட்டி ஸ்ரீபாஷ்யமாயும், இவ்வுலகிலுள்ள சாக்ய, உலூக்ய, அக்ஷபாத, க்ஷபண, கபில, பதஞ்சலிகளாகிய பாஹ்ய சமயங்களையும், சைவ, மாயாவாத, ந்யாய, வைசேஷிக, பாட்

டப்ரபாகராதிகளாகிய குத்ருஷ்டி சமயங்களையும், அடியோ டருத்தெரிந்துத் தமது சுத்த சத்வகுண விஸிஷ்டாத்வைத மதமே மிஸ்ரவைதிக வைதிகமதங்களில் சிறந்த பரமவைதிக மதமென திக்விஜயம் செய்து ஸ்தாபித்து த்ரிதண்டம் தரித்த வனிறே எதிராஜன்.

யதிராஜவிம்சதி

" ஸ்ரீமாதவாங்க்ரிஜலஜத்வயநித்யஸேவா பரேமாவிலாசய
பராங்குசபாதபக்தம காமாதிதோஷஹரமாத்மபதாச்ரிதாநாம்
ராமாநுஜஸ்யதிபதிம் பரணமாமிமூர்த்நா"

என்று இப்பிரபஞ்ச முழுமையும பேரின்பவெள்ளமான பரம பதத்தை பிரமமா முதல், பிபீலிகாநக்தமுள்ள யாவும் கருத வல்ல ஞானங்களை ஊட்டிவளர்த்த மமமிராமாநுஜனே, எதிகட் கிறைவனை தியானிக்கிறேனென்றும,

" தற்கச்சமணருமசாக்கியபபேய்களும் தாழ்ச்சடையோன்
சொற்கற்றசோமபருமசூனியவாதரும நான்மறையும
நிற்கக்குறும்புசெய் நீசரும்மாண்டனர் நீணிலத்தே
பொற்கற்பகம எம இராமாநுசமுனி போர்ந்தபின்னே" என்றும்,

" பண்தருமாறன் பசுந்தமிழ் ஆனந்தம்பாய்மதமாய்
விண்டிட எங்களிராமானுசமுனி வே மெய்ம்மை
கொண்டநல்வேதக் கொழுந்தண்டமேந்திக குவலயத்தே
மண்டிவந்தேன்றது வாதியர்காள் உஙகள் யாழ்வற்றதே" என்றும்,

" வாழ்வற்றது தொல்லை வாதியர்க்கு என்றும மறையவர்தம்
தாழ்வற்றது தவம் தாரணிபெற்றது தததுவநூல்
கூழற்றது குற்றமெல்லாம்பதித்த குணததினற்கு
அந்நாழற்றது நம இராமாநுஜன் தந்த ஞானத்திலே" என்றும்,

" சாருவாகமதம் நீறுசெய்து சமணச்செடிக்கனல் கொளுத்தியே
சாக்கியக்கடலை வற்றுவித்துமிகு சாங்கியக்கிரி முறித்திட
மாறுசெய்திடு கணாதவாதியர்கள் வாய்தகர்த் தறமிகுத்துமேல்
வந்தபாசுபதர் சிந்தியோடும்வகை வாதுசெய்த எதிராஜனார்" என்றும்

" எதிராஜோத் ஜகத்குரு" என்றும்,

" ராமாநுஜோ சதுரா சதுரக்ஷரி" என்றும்,

" ராமாநுஜாய நம:" என்றும்,

இத்யாதி அளவிறந்த ஏற்றங்களையுடையவராயும், இவ்வுலகமுதல் பரமபதம்வரை, ஸ்வாதீனமுள்ளவராயும், மோக்ஷவதிகாரியாலும், இவரது கடாக்ஷம் பெற்றே மோக்ஷமடைய வேண்டியதாலும், ஸர்வாந்தர்யாமியாயும், ஸர்வேஸ்வரனையும், ஸர்வ வேத ப்ரதிபாத்யனையும, விளங்காநின்ற ஸ்ரீமந் நாராயணனால் சாக்ஷாத்கரித்துப் பட்டங்கட்டிய ஸர்வலோக ஸரண்ணியனையும் விளங்கா நின்றுனிறே எம்பிராமாநுஜன் இவரது ஸ்ரீபாஷ்யதனை வளனம் செய்தும், நீலகண்ட பாஷ்யத்தைப்பார்த்தே இவர் பாஷ்யம் செய்தனரென்றும் குமரகுருதாசனென்பான் வரைந்தனன், ஸ்ரீபாஷ்யத்திலுள்ள ஜகத்காரணதவமும, ஸேஷ ஸேஷி, ஆதார ஆதேயமுதலான சப்தப்ரயோகம் இரண்டுமொக்க ஓரக்ஷரமாவது ஆதாரம் நீலகண்ட பாஷ்யத்தில் பிரயோஹமும் கிடையாதிருக்க இவன் சொற்கற்ற சோம்பனுதலால் தாறுமாருகப் பிதற்றினன். நீலகண்ட பாஷ்யம் கிடைக்கவில்லை என்றும, அக்காலததிலேயே ராமாநுஜர் வேண்டிய நூல்யங்களைச் செலவிட்டு அப்பாஷ்யங்களைத் தருவித்துத் திக்கிரையாக்கினரென்றும் தப துச் சுவடியில் கீறினன் இவனது இவ்வாபாசப் பிதற்றலை இவனைப்போன்ற சூனியவாதனைப்புகழ்ந்து ராமாநுஜரது சகல ஏற்றங்களையும் குறைத்து அவ்வேற்றங்களை இவனுக்குப் பொருந்தச் செய்துச் சரித்திர முதலானக்கவிகளை வரைந்துப் போற்றுவர்களென்னும போராசையால் வரைந்த இவனது பேரவாவையும் இவனதுச் சுவடிகளையும எமது மத்த கஜம் போன்ற ப்ரசண்ட வாதக்கண்டனங்களால் துவைத்தனம்.

குமரகுருதாசனேன்போனது 9-வது புரட்டின் கண்டனமும், யதார்த்த ஸ்தாபனமும்

சைவ புராணம சூதசம்ஹிதையால், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்

தரிக்கும் சக்ராங்கிதம் அவைதிக மென்பதான நிந்தைகளைத் தமது சுவடியில் வரைந்தனன்.

ஆயினும் சைவ புராணங்கள் தாமச புராணங்க ளாதலால் நரக ஹேதுக்களென்று மாத்ஸ்ய புராணம் 54-வது அத்தியாயத்தில் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கையால் அச் சூதசம்ஹிதையும கண்டிக்கப் பட்டவையே.

வேதங்களில் பூர்வ பாகத்தில் கருமங்களைக் கூறுகையால் அவைகளை அவித்தை எனவும், அர்த்தகாம ரூப மெனவும் அவ்வேதோத்தரபாகமே கண்டிக்கப் படுகையாலும்,

விஷ்ணுஸ்மிருதி

"யதாச்மசாருகங்காலங்கடமகாஹும் ஸர்வஸர்வஸுதக
சக்ராத்யங்கநம சந்ருதய கீதாதிகமந்தா"

என்று ஞான ஹீனர்கள் அவித்யையாகிய யஜ்ஞாதி கருமங்களை அநுஷ்டிக்கும் கேவல கருமிகள் சக்ராங்கிதம் செய்து கொள்ளக் கூடாதென்று கண்டிக்கையாலும்,

ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரமோபாயமென்று சரணாகதியடையுமவர்களான பிரமவித்துக்களே சக்ராங்கிதம் செய்யக்கடவர்களென்றும் கடவல்லி கடசிமேனனும் ச்ருதிகள் கூறுகையாலும்,

ருக்வேதம் 7 வது அஷ்டகம், 4 ம அத்தியாயம் 8-ம் வர்க்கத்தில்

"பவித்ரங் தேவிததம் ப்ரஹ்மணஸ்பதே ப்ரபுர்காத
ரணிபர்யேதி விச்வத: அதப்ததநூர்நதத்தாமோ
அச்நுதே தஸத்வஹ ந்தயக்தமாநத:"

என்று தப்த சக்ராங்கிதமில்லாத சரீரம பிணத்தை யொத்த தென்றும சக்ராங்கிதம் தரித்த பிரம்ம வித்துக்கள் அச்சரீரத்தைத் திருஷ்டிக்கவும் கூடாதென கூறுகையாலும,

மயித்ராவருணராகையில்

"ஸாமவேதே பரதிபாத்யதே ததாஹி பவித்ரமித்யக்ரி:
அக்நிர்வைஸஹஸ்ராரா: ஸஹஸ்ராரோநேமி: நேமிநாதப்ததநு:
பரஹ்மணஸ் ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாமாப்நோதி"

என்று அவித்தையாகிய கருமங்களை அடியோடொழித்தவராய் மோக்ஷத்தை ஆஸ்ரயிக்குமவர்களான சமஸ்த தேவர்களும் மனுஷ்யாதி ப்ரம்ம விதாக்ரேசர்களும் அக்னியில் தப்தமான சக்ராங்கிதம் தரிக்கக் கடவர்களென்றும்,

பாமோபநிஷத்

"நேமிநாதப்ததநு: ப்ரஹ்மணஸ்ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாமாப்நோதி"

என்று அக்னியில் தப்தமான சக்ராங்கிதத்தோடு கூடின சரீரத்தையுடைய பிரம்ம விதஜுக்கள் பரமபதத்தை யடைகிறார்களென்றும்.

அதர்வண மஹோபநிஷத் பிரம்ம சூக்தந்தில்

"தக்ஷிணே து புஜேவிப்ரோ பிப்ருயாத்வை ஸுதர்சனம்
ஸவ்யேதுசங்கம் பிப்ருயாதிதி ப்ரஹ்மவிதோவிது:

என்று முமுக்ஷுவானவன் வலது புஜத்தில் சுதர்சன மென்னும் சங்கத்தையும், இடது புஜத்தில் பாஞ்சிய சங்யமென்னும் சங்கத்தையும் தரிக்கக் கடவர்களென்று பிரம்மவித்துக்களாிவர்களென்று மிச்சுருதி நிரூபிக்கையாலும்,

மஹோபநிஷத் 4வது காண்டத்தில்

"தேவாஸோயேநவித்ருதேந பாஹுநா ஸுதர்சநேந ப்ரயாதம்
ஸ்வர்க்கமாயாந்தி தாமலோகவிஸ்ருஷ்டவீ தஸ்வயந்திப்ரஹ்ம
ணேளவேஸ்ஸர்வாயம்ஸர்வைதேவதாநாம், ஸர்வாவைவிப்ராணும்
ஸர்வாவை க்ஷத்ரியாணும் ஸர்வாவை வைச்யாநாம், சூத்ராணு
மித்யக்திநாவைஹோத்ரா, தப்தம் சக்ரம் த்விபுஜேதார்யேதோர்த்வ
புண்ட்ரமாலிகேத் தஸ்மாத்விரேகம் பவதிபு நராகமநந்ந
சேதி ப்ரஹ்மணஸ் ஸாயுஜ்யம் ஸலோகதாமாப்நோதி"

என்று பிரம்ம ருத்ரர்கள்முதல் சமஸ்த தேவர்களும், சமஸ்த பிராம்மணர்களும், சமஸ்த க்ஷத்திரியர்களும், சமஸ்த வைசியர்களும், சமஸ்த சூத்திரர்களும், அக்னியில் தப்தம் பண்ணின சக்ராங்கிதத்தை இரண்டு புஜங்களிலும் தரிக்கக் கடவர்க

ளென்றும் இடைவெளியோடு கூடின ஊர்த்வ புண்டரங்களை யும் தரிக்கக் கடவர்க ளென்றும், இவ்வநுஷ்டான முள்ள தேவர்கள் முதல் மநுஷ்யர்வரையிலும் பரமபத மென்னும் சாம்ராஜ்யத்தைப் பெறுவர்க ளென்றும பிரம்மாவினுடைய சத்யலோகம் போலேயும், சிவனுடைய கைலாயம் போலேயும் மீண்டும் பிரப்பதில்லை என்றும், ருக்வேதம் வர்கசங்கிதை யிலும், யஜுர்வேதம் முதல் பிரசனத்திலும சாமவேதம் 6-வது அத்தியாயத்திலும, சுக்ல யஜுர் வேதும பிரஹ தாரணயோபநிஷத்திலும் கடவல்லிலும், கடக மென்கிற சுருதி யிலும், ஸ்பஷ்டமாய் காணலாம்.

"ஸக்ராதிதாரணம் பும்சாம் பரசம்மந்தநிவேதணம்
பதிவ்ரதாநிமித்தமஹி வளையாதிபூஷணம்"

இத்யாதி அநந்தப்ரமாணங்களாலும் முமுக்ஷுவான பரமபுரு ஷார்தத்தை பெருவதற்கே சக்ராங்கிதம் பிரதானச் சின்னமாகக் கூறுநிற்க குமரகுருதாசனேன்பான் சக்ராங்கிதம தரிப்பது அவைதிக மென்றும், தரித்தவரைத் தரிசிக்கவும் கூடாதெனவும் சிலதாமச புராணவசனங்களாலும, கேவல கருமத்தை விவரிக்க வல்ல சிற்சில ஆபாசவசனங்களாலும தமது சைவசமய சரப மென்னும் பாஷண்டச் சுவடியில் கீறியுள்ளானாயினும், விவரிக் குங்கால் இவனது அறியாத்தனத்தைக் கருதவு மிடந்தரவில்லை யிவனது தூஷண நிந்தைகள். பெரியபுராண மென்று சொல்லு கின்றதில், அப்பரேன்பான் பூதங்களாலிரண்டு புஜத்தினும் சூடேண்டதை யறியான்போலும் இவ்வாறன இவனது சமயத் வதயே நன்குணர சக்தியற்று வீண்புரளிகளையும், குருட்டு யுக்தி களையும் புதகரூபமாய் வரைந்துததிரியும கேவல கரும பாஷண்டனுகிய இவனதுப் பிதற்றலானச் சுவடிகளை ஸர்வவேத வேதாந்தங்களின் யதார்த்தங்களாலும் பிரதிபாதியா நின்றுள்ள எமது சுதர்சனமென்னும திருவாழியால் நிரஸித்தனம்,

10-வது புரட்டான நிந்தைகளின் எமது யதார்த்தக்கண்டன ஸ்தாபனம்.

குமரகுருதாசனென்போன், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தரிக்கும் ஊர்த்வபுண்டரம் அவைதிகமென்றும், மூதேவி புண்டரதாரிகளென்றும், அநேகக்குரூர அஹங்கார நிந்தைகளால் தூஷித்தும், தமது பஸ்மதாரணமே வைதிகமென்றும், சிற்சில ஆபாச ஏற்றங்களைக் கூறியும் தமதுர்க்கவடியில் உளரினன்,

மைத்ராயணீ உபநிஷத் 7-வது பிரபாடகம்

" தூரமேதே விபரீதே விஷூசீ அவித்யாயாசா வித்யேதி ஜ்ஞாதா
வித்யாபீப்ஸிதம் நசிகேதஸம் மந்யே நத்வா காமாபஹவோலோ
லுபந்தே வித்யாஞ்சாவித்யாஞ்ச யஸ்தத்வேதோபயம் ஸஹ அவித்யா
டாம்ருத்யுர்தீர்த்வா வித்யா அம்ருதமச்னுதே அவித்யாயாமந்தரே
வேஷ்டயமாநாஸ் ஸ்வயம்தீராஃ பண்டிதம்மந்யமாநாஃ
தந்த்ரம்யமாணா பரியந்தி மூடா அந்தேநைவ நீயமாநா யதாந்தா"

என்று இச்ச்ருதி கூறுவதாவது வித்தை அவித்தை இவ்விரண்டிற்கும் பரஸ்பர விரோதமுள்ளது ஒன்றுக்கொன்று வெகுதூர பேதமுண்டு வேதத்தில் பூர்வபாகத்திற்கு (அவித்தை) கரும காண்டமென்று சொல்லப்படுமாகையால், பிரமனை அசுரர்கள் தங்களுக்கு ஸ்ரீமன் முக்திநிலையை உபதேசிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, பிரமதேவரானவர், பரமபாவனமான ஸ்ரீமன் முக்தியைப்பற்றித் தாமஸ அசுரர்களுக்கு உபதேசித்தல் கூடாதெனக்கருதி வேதத்தில் அவித்தையாகிய கரும காண்டத்தை உபதேசித்தனர் அவையாவது யஜ்ஞாதி நித்ய, நைமித்திய கருமங்களையும், அவ்வவ்யஜ்ஞாதிகளுக்குத்தக்க தேவதைகளையும், அவைகளைப்பற்றிய மந்த்ரங்களையும், அத்கருமங்களின் பலன்களையும், விளக்கினர் இவ்வாறு பிரம்மனால் போதிக்கப்பட்ட அவித்தையாகிய கரும காண்டமே யஜ்ஞயங்களின் கௌரவத்தையும், அவ்வெஜ்ஞ

பஸ்மகௌரவத்தையும், கூறுகையாலே இப்ராமாணம் அசுரர்களை மோஹிக்கும்படி செய்யப்பட்ட மோசப்ரமாணமேயாம், இதைக்கற்ற சோம்பரும், சூனியவாதருமான பாஷண்டர்கள், ஞான காண்டத்தில் விவரிக்கவல்ல சர்வேஸ்வரனை உபாசிக்கும் மார்க்கமாகிய சாங்கியயோகம், நிஷ்காம கருமயோகம், தபசு, ஸகுண நிர்குணப்ரஹ்மோபாசனவிதி, ஆத்மலக்ஷணமும் இவைகளுக்கு அங்கோபாங்கமான விஷயங்களையும் ஸ்வவிஷயத்திற்கு வேண்டிய சின்னங்களான ஊர்த்வ புண்டராதி சக்ராங்கிதங்களையும் நிந்திக்கும் மூடர்கள் தாங்களே ஞானிகளென்றும், பண்டிதர்களென்றும், தங்கள் சமயமே வைதிகமென்றும், கண்டபடி பிதற்றியும், புதகரூபமாய் வரைந்தும் குருடனுக்குக்குருடன் வழிக்காட்டுமோர் போலேயும் மானைக்காட்டி மானைப்பிடிப்பாரைப் போலேயும், கேவலகருமிகளாகிய இவ்வஸுரர்கள் இவ்வுலகைப்ரம்மிக்கச் செய்து நாநாவித ஜனன மரணங்களுக்குள்ளாகிறார்களென்று மிச்சுருதியும், கடோபநிஷத்தும், சாபாலஹ்யம, ஸ்வேதாஸ்வதரம், பிரஹதாரண்யம், பஞ்ஜதசோபநிஷத்துக்களிலும கூறுகையால் அப்பஸ்மத்தை புகழுவதும் ஊர்த்வ புண்டராதிகளை நிந்திப்பதுமான **சைவசமயம் அவைதிக மென்றே** சூத்ரக்காரர் “ஸாரீரகத்தில்” இரண்டாவது அத்யாயத்தில், இரண்டாவது பாதத்தில், பாசுபதாதிகாரணத்தில், **பத்யுரஸாமஞ்சஸ்யாத்** என்பது முதலான சூத்ரங்களாலே நிச்சயிதகருளினர் மீமாம்ஸகர் கோஷ்டிகளின் ப்ரதமாசாரியரான **ஸ்ரீமத்ராமாநுஜாசாரியரும்,** சங்கரரும, மத்வர் முதலான பாஷ்யக்காரர்கள், அச்சூத்ரக்காரர் திருவுள்ளத்தை யனுசரித்தே **சைவசமயம் அவைதிக** மென்றே நிச்சயித்தார்கள் இத்தால் அவித்தையாகிய கருமகாண்டத்தில் விவரிக்கும பஸ்மதாரணம் செய்யும **சைவசமயம் அவைதிக** மென்று நிரூபிக்கப்பட்டது.

கௌதம தர்மசாஸ்த்ரம் 9-ம் அத்தியாயம்

"நபஸ்மகேசதுஷகரீஷகபாலாமேத்யாங்யதிதிஷ்டேத்"

என்றதில் அவைதிகரான சைவர்கள் தரிக்கவல்ல பஸ்மத்தை யும், மயிரையும், உமியையும், (எரு) சாணசாம்பலாதிகளையும், (ஓடு) எலும்பாதி ஓடுகளையும், (அமேத்யம) மலத்தையும் இவை களைத் தீண்டேல் என்றும், தீண்டிடில் இத்தர்ம சாஸ்திரத்தில் கூறியுள்ள பிராயச்சித்தம செய்துகொள்ள வேண்டியதென்றும், அப்பஸ்ம தாரணத்தை மலத்திற் கீடாகக் கூறுகையாலும் பஸ்ம கௌரவமும் அமேத்யகௌரவமுமொன்றே என்றுணரக்கடவீர்.

ஊர்த்வபுண்டரமோவெனில்

அதர்வண நாரத பரிவியாஜோகோபநிஷத்தில்

"குடிச: சிஹ யெஙயோபவிதா தண்டகமண்டலாதர: கௌபீண கந்தாதரா: பத்ருமாத்ரகுரு ஆராதனபர: பிடாகதி திருசக்யாதிமந்ரஸ் தனபரயேகத்ராநாதபர: ஸ்வேதோ ஊர்த்வபுண்டரதாரீத்ரிதண்ட:'

என்று குடிசகன் என்ற விஸிஷ்டாத்வைத சந்நியாசி சிறு குடிமை யுடையவனும், கௌபீனத்துடன் ஒரு கந்தை வஸ்தி ரத்தை யுடையவனும், ஞானனுஷ்டான முடைய குருவை ஆரா திக்குமவனும், தவம், திரு மந்தராதிகளை யிடைவிடாது தியா நிக்குமவனும், சிவந்த ஸ்ரீ சூரணமும் வெண்மைத் திருமண் ணுமிட தரிக்க வல்லவனும், மூவட முடைய திருதண்ட தாரியாக விறே விஸிஷ்டாத்வைத சந்யாசி யிருப்பதென்றும் இசசுருதி கூறுகையாலும்,

ஸாமவேதம் ஸந்நியாசோபநிஷத்

"ச்வேதோர்தவபுண்டரதாரீ த்ரிதண்ட:"

என்று சிவந்த ஸ்ரீ சூரணமும், வெண்மைத் திருமண்ணும், சந நியாசி தரிக்கக்கடவ னென்று விதித்திருக்கையாலும்.

சுக்லயஜுர் துரியாதீத அவதூதோபநிஷத்

"க்ஷௌராப்யங்கஸ்நாநோர்த்வபுண்ட்ராதிகம்" என்றும்,

ஸாமவேதம் வாஸுதேவோபநிஷத்

“ விஷ்ணு ஸ்த்ரீணிபதேசநி மந்த்ரைர் வைஷ்ணவ காயத்ர்யா ப்ரணவே
நோத்தூளநம்குர்யத் ஏவம்விதிநாகோபீசந்தநஞ்சதாரயேத்”

என்று விப்ராநாகிலும் எதியாகிலும், ஊர்த்வ புண்டரமணிந்து ப்ரணவத்தோடே ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு காயதரி மந்தரத்தை தியானிக்கவேண்டுமென்று திட்டமாக கூறுகையாலும்,

அதர்வணம் மஹோபநிஷத்தில் 1–வது காண்டத்தில்

“ தப்தசங்க சக்ராம் த்விபுஜே தார்யே தோர்த்வபுண்ட்ரமாலிகேத்
தஸ்மாத் விசேகம் பவதிபு ராரமகந்த சேதி பரஹ்மஸாயுஜ்யம
ஸலோகதாமாப்நோதி”

என்று சமஸ்த தேவாகளும, மநுஷ்யாகளும, அக்னியிலே தப்தமான சக்ராங்கிதங்களை இரண்டு புஜங்களிலும தரித்து இடைவெளியோடு கூடின ஊர்த்வபுண்டர மணியக்கடவர்களென்றும் இவ்வனுஷ்டானமுள்ள தேவாகள் முதல மநுஷ்யர்கள் வரை பரமபதமென்னும் மஹா சாயுஜ்யத்தை யடைகிறார்களென்று மிக சுருதியில நிரூபிக்கையாலும்,

ஸாமவேதம் காத்ராயணீயுபநிஷத்

“ நியாநித்யா ஊர்த்வந் புண்டரம் ப்ரயாதமந்த்ரை கேசவாதிநாம்
தத்ர ஹிதம் காமவிபலம் ரக்ஷாம்விசர ஹிர்நயம தத்தேவமபயு: இதம
பவதி நாசாதிகேசாந்தமூர்த்வந் புண்ட்ரம விஷ்ணோர்வேதி தஸ்யசரணத்
வாயாகருக் : ஏகாங்குலம் பாதமதரோதஸ்யமூலம தஸ்து ஸ்ந்தேத்வே
யஷஸ்கேதத்தைவஸம்யாவா காசோதுவீரம குலாதக்யுநம்ஸம்
ஸ்ரீ பரதிஷ்டாயைதாரயதோ ஹரிம்”

என்று ஸ்ரீமந் நாராயணனை உபாயோபேயமாயாஸ்ரயிக்குமவர்களணியும் ஊர்த்வ புண்டரத்தை ருக், யஜுர், ஸாமவேதங்களில் விதிக்கப் பட்ட கேசவாதி பன்னிரண்டு மந்த்ரங்களாலே யணியவேண்டு மென்றும, அவர்கள் சகல கருமங்களிலும் விபலமாகத் தட்டில்லை என்றும், அவ்வூர்த்வ புண்டரம் நாசாதி கேசாந்த மணியக்கடவ தென்றும், அவை செந்தாமரை மல

ரின்மேல் ஸ்ரீ ஹரியை ப்ரதிஷ்டிப்பதுபோல் லலாடத்தில் தரி க்கக்கடவ னென்று மிச்சுருதி விதித்திருக்க, கேவல அவித்தை யாகிய கருமத்தை யனுஷ்டிப்ப வரும் க்ராதகரும், (ஈஸ்வரசர்வ பூதாநாம் ஹ்ருத்யே சேர்ஜுனுஷ்டதி) என்னுமர்த்தமரியாத வரும், (ஈஸ்வர சர்வபூதாநாம் பிரஹ்மாதி பதிர்ப்ரஹ்ஞோதி பதிர்) என்று தைத்ராவர்ண சாகை, நாராயணுதி சுருதிப்ரமாண மரியாதவரும், "ஈஸ்வரசரீர பூதங்களான சேதனு சேதனங்க ளோடே ராகத்வேஷம் நடையாடிற்றுகில் நாரசப்தார்த்தம் நெஞ் சில் பட்டதில்லை யாகக் கடவது" என்பது முதலான தாத்பர்யங் கள் முற்றிலுமரியாதச் சண்டாளர்கள் வேதங்களால் ப்ரதி பாதியாநின்ற சுத்தசத்வப் பரமவைதிக விஸிஷ்டாத்வைதத் திற்கு குதருஷ்டியாக தென்னுசாரியப்ரபாவ கண்டன மென் னும் புத்தகத்தை வரைந்து அதில் கற்பனை காத்ராயனோப நிஷத்தென்று பிதற்றி யுள்ளாராயினும் ஒரு சிறு பதந்திற்கே தாத்பர்யமறிய சக்தியற்றவர்கள்தாம் இவ்வாறு சுருதிஸ்ம் ருதியாதிகளை நிந்தை கூறுவது 1000 சாகைகளையுடைய சாமவேதத்தில் காத்ராயண சாகையென்று பிரம்மனுல் காதராய ணருக்குப் போதிக்கப் பட்ட சுருதிக்குக் காத்தராயண சாகை யென்றும், அக்காத்ராயணர் யதார்த்தத்தால் வெளியிட் டதே காத்ராயண ஸ்ம்ருதி என்றும் விளங்கியதை யரியார் போலும் எப்படிப் பட்டவை யாயினும் தமது மனதிற் கிசைந்த வாறு நிந்தை கூறுவதே தொழிலாய்த் திரியுமித் திரோகிகளி னது நிந்தையையே ஆதாரமாய்க் கொண்டு குமரகுருதாசனென் போனும் தமது பாஷண்டச் சுவடியில் கற்பனை காத்ராய் ணோப நிஷத்தென்று வரைந்துள்ளான் இவனுமிவ்வுபநிஷத்தை யரியானுதலால் யான் படித்த 108 உபநிஷத்து 18 ஸ்ம்ருதி 18 புராணங்களிலு மென்றும் தானே சகல ஸாத்ர நிபுண

னென்பதாகத் தன்னைத் தானே வீண் டம்பங்களால் புகழா நின்று வேதயதார்த்தங்களை யறியாதவனாய் வீண் புரளிகளைக் கல்பித்துத் திரிகின்றனன்,

ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம் பாராசரசம்ஹிதை

" விஷ்ணவர்ப்பிதம் ரக்தவர்ணம் ஹரித்ராசூர்ண முக்தமம்
லக்ஷ்மீ நிவாஸ மித்யர்த்தம் தீபாகாரந்து ஸூக்ஷ்மகம்
ஊர்த்வபுண்டாஸ்ய மத்யேது லலாடே தாரயேத்விஜ:"

என்று ஏப்ராஹ்மணு ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு சமர்ப்பிதந்தாய்ச் சிவந்த நிறமுள்ள உயர்ந்த ஸ்ரீ சூர்ணத்தைப் பிராட்டி நிலைபெறு கைக்காக தீபாகாரம் போலே மெல்லியதாய் திருமண்காப்பி நடுவில் நெற்றியில் தரிக்க வேண்டுமென்று கூறுகையாலும்,

ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம் பாத்மசம்ஹிதை

" நாஸாத்வியங்குலம் பாதம் மத்யம ஸாந்தராங்குளம் வேத
பார்ச்வ மங்குள மாத்ரந்து ஸௌஸ்ஸமஷ்டம தாரயேத்விஜ:"

என்று இரண்டங்குலம் பாதமும் நடுவிலொன்னரை யங்குலயிடமும், விட்டு இருபக்கங்களிலுமொரங்குலமுமுள்ள ஊர்த்வ புண்டரம் தரிக்க வேண்டியதென்றும் கூறுகையாலும்,

பாத்மபுராணம்

" ஊர்த்வபுண்டரம யதாபூர்வ மநுஷ்டானம ஸமாசரேத்"

என்று ஆசமனத்திற்குப் பிறகு ஊர்த்வ புண்டரந்தரித்துக் கொண்டு சந்தியாவந்தன முதலிய வனுஷ்டானங்களை முடிக்கக் கடவனென்றும்,

பிரம்மாண்டபுராணம்

" ஊர்த்வபுண்டரம் ம்ருதாபூர்வ மநுஷ்டாய ஸமாசரேத்"

என்று பூர்வத்தில் ஊர்த்வ புண்டரம் தரித்துக்கொண்ட பிறகு அனுஷ்டானம் செய்யக்கடவனென்றும் கூறுகையாலும், இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலும் மோக்ஷகாமியானவன் சக்ராங்கித ஊர்த்வ புண்டராதிகளைத் தரிக்கக்கடவனென்றும், இவ்வுலக வாழ்க்கையாகிய சம்சார ஜனனமரணாதிகளை இச்சிக்குமவர்கள்

பஸ்மாதி திரியக்புண்டராங்களை யணியக்கடவரென்றும் ஸ்ருதி யாதிஸாஸ்த்ரங்களாலும் கூறுநிற்க முன்னுளில் நமது ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரத்வ ஸௌலப்யாதி ஸத்குண மஹாத்மியங்களை யாரேனு மெடுத்துக்கூறினுல் அவைகளைக்கேட்க முடியாது புழுங்கி, வெந்து, வேர்த்து, மூர்ச்சித்து, மூகங்கறுத்து, கோபித்துச்சீறி, வைது, வாடி, இறந்துபோன ஹிரண்யன், ராவணன், துர்யோதனன், கம்ஸன், தந்தவக்த்ரன், சிசுபாலன், க்ருமிகண்டசோழன், காடுவெட்டிச்சோழன், கண்டாகர்ணன் முதலான அஸுர ராக்ஷஸ பைஸாச ஸமூஹங்களே இக்கலிகாலத்தில் மநுஷ்யராக ப்ரவேசித்தார்களாக்கு மிப்பாஷண்டர்களென்ன லாமபடி நிந்திப்பதும, தூஷிப்பதுமாகத் திரியுமவர்களிலொருவனை குமாரகுருதாசனென்போனும், எமதருட்பெருங்கருணையப்பனையும், அவனது தாஸபூதரையும், நம்மாலியன்றவரையிலும் நிந்திதும் அவர்களணியும் சங்கசக்ராங்கிதங்களையும், ஊர்த்வ புண்டாங்களையும், அவைநிகமென்றும், மூதேவி புண்டாமென்றும (வேதத்தில் சொல்வது வெண்மண்ணு வெண்ணுயர் தீர்ப்பதுமநேசனா) வென்றும், ஞான ஈனதநால் கண்டபடித்தமதுப சுவாடியில் பிதற்றிவைந்தனன் கேவல க்ருமிகளாகிய பஸ்மதாரணுதி த்ரியக் புண்டாதாரிகளை, த்ருஷ்டித்தலும், தொடுதலும், சம்பாஷித்தலும், இடையில் செல்வதும், நினைவதும,கூடாதெனவும், அவ்வாறு நிகழில் மைத்ராயண்யோபநிஷத்திலுள்ளபடி ப்ராய்ச்சித்தம செய்யவேண்டு மென்றும், கூறுகையால் இவனது புரட்டுகளை எமது சுதர்சனம போன்ற யதார்த்தங்களால் துளைத்துத் துளைத்து அதம் செய்தனம்.

11-வது புரட்டான குருட்டு யுக்தியாவது.

குமாரகுரு தாசனென்பான் உலகில் பாகவதங்கள் இரண்டுதான் உண்டென்றும அவை தேவீபாகவதம், சுகரால் செய்யப்

பட்ட பாகவதம், இவை யுடங்கி[illegible] தத்வி[illegible]பாகவதமே இதிகாச
பாகவதமெனவும், சுகரால் [illegible]ண்டது நாராயண பரத்தை
யே குறிப்பிக்கையால் அ[illegible] பாகவதமென கருதத்தக்கதன்
றெனவும், தன்னால் கற்பிக்கப்பட்ட பிரசண்டோபநிஷத்தினு
மவ்வாறே கற்பித்தநிமித்தம் அச்சுகளை அமைவற்ற நிந்தைக
ளான தூஷண வசனங்களால் நமது சைவ சமய சாரமென்னும்
க்ராதகச் சுவடியில் பிதற்றியுள்ளானாதலால் எமது யதார்த்தங்
களால் இவன் பாகவதமே முற்றிலு மறியானென்றும், உலகத்
தில் பாகவதங்கள் எட்டு உள்ளனவென்றும் அவைகளில் இவ
னால் கூறப்பட்ட தேவிபாகவதமன்றி, இவனறியாத ஏழுபாகவ
தங்களையும், அவைகளின் தோற்றங்களையும் கீழ்விவரிக்கின்றோம்.
அவை இதிஹாசம், புராணம், சம்ஹிதை, உபசம்ஹிதை, விஷ்ணு
ரகஸ்யம், விஷ்ணுயாமளம், கௌதம சம்ஹிதை யெனப்பனவாம்.

அவற்றுள் முதல் இதிஹாச பாகவதம் 18000-சுலோகங்
களாக வியாசமகரிஷியாற் செய்யப்பட்டது. அதில் சுருதி
கீதை முதலிய 12-கீதைகளும், எம்பெருமான் திருவவதாரங்
களில் விஸ்தாரமாக நான்கு திருவவதார சரித்திரங்களும் அ
டங்கியுள்ளன. இப்பாகவதம் சூர்ணிகைகளாலும், விருத்தங்க
ளாலும், பத்தியங்களாலும், வாக்கியங்களாலும், தண்டகங்
களாலும், நிறைந்த 200-அத்தியாயங்களாகப் பிரிந்த 12-ஸ்கந்
தங்களையுடையது. ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தின் ஆரம்பத்தி
லும், மத்தியிலும் பெருமாளாலும் அத்தியாயமுடிவிலும் பகவத்
ஸ்துதிகளுண்டு. 1-அரிபக்தர்கள் கதை இதில் விரிவாகச்
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்கு வக்தா சுகமுனீந்திரர்
சுரோதா பரீக்ஷித்துராஜன், புலவர் திலகராகிய ஆரியப்புலவரா
4970-திருவிருத்தங்களாகத் தமிழில் மொழி பெயர்த் தருளப்
பெற்றது இப்பாகவதமேயாம்.

2. புராண பரப்ரஹ்ம ... ணியக்க-சுலோக முடையது, இதுவும் வியாசபகவதம் :— இயற்றப்பட்டது. இதற்கு மகா பாகவதமென்றுபெயர். இதில் செட்டுத்-கீதைகள் அடக்கம். எம 25 பெருமான் திருவவதாரங்களின் சரித்திரங்கள் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் பகவத்ஸ்துதியுண்டு, பெரும்பாலும் அனுஷ்டிப்பு சுலோகங்களாலும் பிறவற்றாலமைந்த பல அத்தியாயங்களை யுடையது. தசாவதாரங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்கு வக்தா நாரதபகவான் சுரோதா, உருகமணி பிராட்டியார், இதுவே அட்டாதச மகா புராணங்களுள் ஒன்றே பாகவதம்.

3. சம்மிதா பாகவதம் :—பத்தியங்களாலும் அனுஷ்டிப்பு சுலோகங்களாலும் நிறைந்த 50000-கிரந்தமுடையது. இது ஞான பூரிதமாயுள்ள 30-கீதைகளையும், 20-திருவவதாரங்களின் சரித்திரங்களையும் விசேஷமாய் 22-திருவவதாரங்களின் கதைகளையுமுடையதாய், வைராக்ய ரசமேநிறைந்த 1100-அத்தியாயங்களாய் விரிந்த 18-காண்டங்களாகப் பகுக்கப்பட்டது. இதற்கு வக்தா வைசம்பாயனமுனிவர் சுரோதா ஜனமேஜயன்.

4. உபசம்மிதா பாகவதம் :—பலவகை விருத்தங்களாகிய 70000-சுலோகங்களாய் 2000-அத்தியாயங்களாய்ப் பிரிக்கப்பட்டு 32-கீதைகளும் 100-பாகவதர்கள் சரித்திரமும் பரமாத்மாவாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய 32-திருவவதாரங்களின் சரித்திரங்களுமுண்டு. இதற்கு வக்தா அகஸ்தியமகரிஷி சுரோதா, சுதாசனர்.

5. விஷ்ணு ரகஸ்ய பாகவதம் :—தண்டகங்களிடையிடையே கலந்த 100000-சுலோகங்களுடையதாய் 1000-அங்கங்களாய் 10000-அத்தியாயங்களாய் விரிந்த 50-கீதைகளும், 25-திருவவதாரங்களின் சரித்திரங்களும், 100-பாகவதர்களின்

சரித்திரங்களும், அடங்கியுள்ளன. இதற்கு வக்தா ஹாரீத முனி, சுரோதா காசிபரிஷி.

6. **விஷ்ணுயாமள பாகவதம்** :—இது 80000-சுலோகங்களை யுடையதாய் 4-கீதைகளும, தசாவதாரங்களின கதைகளும சொல்லப்பட்டு 800-அத்தியாயங்களையுடையது இதற்கு வக்தா பராசரமகரிஷி, சுரோதா மைத்திரேயர்.

7. **கௌதம சம்மித பாகவதம்** :—இது 10000-சுலோகங்கள் அடங்கிய 100-அத்தியாயங்களையுடையது. இதில் **மோக்ஷமளிக்கத்தக்க க்ருஷ்ண சரித்திரமாத்திரம்** சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதற்கு வக்தா கௌதமரிஷி சுரோதா சௌனகரிஷி

இதயாதி அளவிறந்த எற்றங்களை யுடையதாயும மகா சமுத்திரங்களை யொத்ததாயுமுள்ள 7-பாகவதங்களினும ஸ்ரீமந் நாராயண பரத்வத்தையே பல முறை உத்கோஷிக்கையாலதை அறியாதவனும் அருளிச்செய்தவர் **வியாசராயிருக்கச் சுகரென்றும்**, வேறு பாகவதமில்லையென்றும், தானுமானுன பிதற்றல்களை பிதற்றியுள்ளானாதலாலும ஸ்ருதி, ஸ்மருதிகளிலும ஸ்ரீமந்நாராயணனையே ப்ரதிபாதிக்கையால தனது க்ராதகத்தால் சிவனுக்கு உயர்வுகூறும பொருட்டு ஸ்ருதியிலேயே ப்ரசண்டோபநிஷத்தென்று அபலைய தீக்ஷிதரைப போல் ஸமஸ்க்ருத பாஷையில் கற்பிக்க சக்தியற்றவனும் கற்பித்த ஆபாசக் கதைப்போன்ற பாகவதமுமொன்று இனி ஊளையிட வேண்டியதே இதனால் அறியாமையை யறிவித்தும, தூஷண நிந்தைகளனைத்தையும எமது சகல சாஸ்திர யதார்த்தங்களால் மிதித்துத் துவைத்தெறிந்தனம்.

இன்னுமவனதுச் சுவடியில் கூறியுள்ள பூரணக் குருட்டு யுக்திகளையும, நிந்தைகளையும், தூஷணங்களையும், பிதற்றல்களையும், புரட்டுகளையும், எடுத்துரைக்க வில்லையாயினும், சக்ர

வர்த்தித்திருமனை ஸ்ரீராமபிரான், ராவணாதி ராக்ஷச சம்ஹாரார்த்தமாக அநுமானைத் தூதுவிட்டேவியதுபோலிந்நூலை விடடனம், இந்நூலின் 68-வது பக்கத்தில் 8-வது புரட்டு என்பதில் மூடபுத்தியால் தூஷித்தனனென்று வெளியிட்டிருப்பதாக யாம் தூஷிக்கக்கருதினதாகக் கூறவில்லை, வேதங்களையு மதன் யதார்த்தங்களையு மிவனது சுவடியையும் பார்க்குமளவில் அவ்வேத மதூஷண அஹங்காரமுள்ளோன்யாவனோ அவனே மூடனென நிரூபிக்கின்றது.

சுக்லயஜுர் நிராலம்போபநிஷத் பூர்ணமத: சாந்தி

“மூடயிதீசா”—மூடன்யார்

“தேஹ வர்நாஸிரம கர்த்ருத்வா போக்த்ருத்வா த்யா அஹங் காரா ஹாவநாரூடோமூடஹ”

என்று தேக வருணாசிரம கருத்திருத்துவ போக்திருத்துவ த வேஷ முதலான அஹங்கார ஸ்வரூபாவனையுடையோன்யாவனோ அவனே மூடனென்கையாலே, “யாம வெளியிட்ட நாலாயிர ப்பந்த விசாரத்துள் என்றும், யாமபடித்த 108 உபநிஷத், 18 ஸ்மிருதி, 18 புராணங்கள் என்றும், நான் சிலசுவடிகளை வைத்திருக்கின்றனென்றும, எமது வீடுநிட மென்றும, தாம் பெரிய குருவாயும, தமக்கொரு சீடருளனெனபதாயும், தம்மால் பிரசண்டோபநிஷத்தென்று ஒருஉபநிஷதத்தைக்கல்பிக்கப்பட்டிருவாறுனை இவனது அஹங்காரத்தை தமக்கோர்பட்டமாயமைய பெற்றுள்ளோருதலாலிவனே மூடனெனக்குறையில்லை இவ்வுபகாரத்தைதக்கொண்டேயாம அங்ஙனம் மூடபுத்தியென வெளியிட்டனம. இந்நூலின் 86-வது பக்கத்தில் ஹிரண்யன், [illegible] ணன் முதலானோரே இவ்வுலகத்தில் இப்பாஷண்ட நிந்தகனி குமரகுருதாசனென்போனைப் போன்றவனென வெளியிட்டவ

சுக்லயஜுர் நிராலம்போபநிஷத் பூர்ணமத: சாந்தி

“ஆசுரயிதீசா”—அசுரன்யார்

ப்ரஹ்மா விஷ்ணுவாசாதிந்ரோர்தீநோ ஐஸ்வ காமமயாந் நிரசந
ஜீவாக்நிஹோத்ரோ திஷ்வம் தராதமாநம் ச தாபயன்நாசரத் சந்ததா
மிருத்யுக்ர ராகத்வேஷஹிம்சா டம்பா அபேக்ஷிதம் தப ஆசுரம்"

என்று பிரம்மாவிஷ்ணு, ருத்ர இந்த்ர முதலியவர்களின் சத்ய லோகம், ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகம், கைலாயம் முதலியவைகளின் ஐஸ்வர்யங்களைக் கருதியவாசையினால் உணவைவிட்டு ஜபம், அக்னிஹோத்ரம் முதலானவைகளினால், உள்ளேயிருக்கின்ற ஆத்மாவை வருத்தினவனாய், எப்போதும் கொடிய ஆசை, த்வேஷம், துன்பம், டம்பம் முதலியவைகளுடன் கூடினவனே அசுரனென்கையாலும், இக்குமாரகுருதாசனென்பான் இவ்வுலகிலுள்ள மஹம்மேருவின் சிகரத்திலிருக்கின்ற கைலாயத்தினை ஸ்வர்யாதிகளை விரும்பினவனாய் 35 நாள் உணவின்றித் தன்னுள்ளிருக்கும் ஞானமயமான ஆத்மாவை வருத்தினவனாயும் தான் சில பாஷண்டப் பண்டாரங்களுக்கு குருவாகவேணுமென்கிற கொடிய அவாவிலாழ்ந்தவனாய், "தமேதாவித்வாந் புண்யபாபே விதூயநிரஞ்ஜந: பரம ஸாம்யமுபைதி" என்றும், "க்ருஷ்ணேபக்தி: ப்ராஜ்ஞாய" என்றும், "சர்வாணி ரூபாணி விசித்யதீர:" என்றும ஏகரம்பவித்வான் பிரதிஜஸ்ய தஸ்ர: தமேவம்வித்வான் அம்ருதமயிஹபவதி" என்றும், "யதோவாசோநிவர்த்தியந்தே அப்ராப்யமநசாஸஹ ஆநந்த ப்ரம்மணோவித்வான் என்றும் உபநிஷத்தின்ற முண்டக, தைத்ரீய, புருஷஸூக்த, சுக ரஹஸ்யாதி உபநிஷத்துக்களாலும், ப்ரதிபாதிக்க வல்லவர்களான சுகப்ரம்மாதி ப்ரஹ்மவித்துக்களையும், சடகோப, யதிராஜ பட்டாபிரான, ஆதியான ப்ரம்வித்தாக்ரேஸர்களையும், துரோவசனங்களால் தூஷித்தும், நிந்தித்தும், தாம சாஸ்த்ரநிபுணனாயும சில செய்யுட்கள் செய்பவல்லோனென்றும, ஸ்வமதஸ்தாபனம் செய்யுமவனென்றும், சிற்சில ஆபாசடம்பங்களால் தன்னைப் புகழ்ந்துத்திரியுமவனுதலாலு

மிவனை ... னகட்டில்லை இச்சுருதியினுதாவைக் கொண்டே யங்ஙனம் அ...ப்போன்றவனென, வெளியிட்டனம்,

மைத்ராயணீயுபநிஷத்து 7-வது பிரபாடகம் 7-வது மந்த்ரம்.

"விரத காஷாய குண்டலீந காலிநோதாயேஸாங்யேஹ விரதாதர்கம் த்ருஷ்டாந்தகுஹ கேந்ராஜாலேய: வைதீகேஷுபரிஸ்தாது மிச்சந்தி தைஹ ஸஹநாசம வஸ்தேத் பிரகாஸ்யா பூதாவைதஸ்கரா அஸ்வர்க் யாதயேவம யாஹநிராத்மியவாதா குஹகையிர்மித்யா த்ருஷ்டாந்த ஹேதுபி ஹிபிராமங்லோகேநஜா நாதிவேவித்யாந்தாம்துயது"

என்று வேஷதாரிகளாயும, உலகத்தைப்பிரமமிக்கப் பண்ணுகின்றவாகளாயும, காஷாயவஸ்த்ர பஸ்மாதிகளால் வேஷம் தரித்தவர்களாயும், குண்டலம, கப்பரைகளை யுடையவர்களாயும, வீணை தர்கட, ஆபாசதருஷ்டாநதம, மோசம, இநதாஜால முதலியவைகளினால நங்களுக்குவேண்டிய அவைதிகசப்தங்களை வருவிததுககொண்டும, மிஸ்ரவைதிக வைதிகமதங்களில் சிறநத ஸ்ரீமத பரமவைதிக ஸுநதஸத்வகுண விஸிஷ்டாதவைத சித்தாநதததில பற்றுள்ள விலக்ஷணப் பரமவைதிகோததமர்களிடம எதிாககுமவாகளாயும, தூஹங்காரிகளாயும, நிராத்மவாதயகளினுல ஸ்நாபிபபாகள். இப்பாஷண்ட தரோகிகளுடன் சாவாசம செய்வது கூடாதெனறும, இதரோகிகள் அற்பகாலததுககுள் குலம, பொருள, நிலம முதலியவைகளுமாண்டு, எரிவாய்ப புழுசசொரி நரகததில் விழுநது அளவற்ற கலபகாலம கிடப்பது ஸதயமாக்கும்.

சகல வேதோபநிஷததுககளால் ப்ரதிபாதிக்கபபட்டவனுப், உயிரகளான கோக்களை ரக்ஷிபவனுப், ஸ்ரீமானுய் விளங்கும் நினற பாநதாமனையும, அவனது தொண்டாகளையும நிநதித்து நிநை டகளுககளவில்லவாயினு மிநநூலில் சிலவைகளையே காட்டினோம இதரோகிகளைககண்டால ... யைக்கண்டு புறமபே விலகிபபோவ... ண்டியதாக்கும யதாாததமான பாக...